

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Christmas, Walter.
Titel Title:	<u>Styrmand Most : Fortælling.</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2. Oplag.
Udgivet år og sted Publication time and place:	København ; Kristiania : Gyldendal, 1906
Fysiske størrelse Physical extent:	202 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

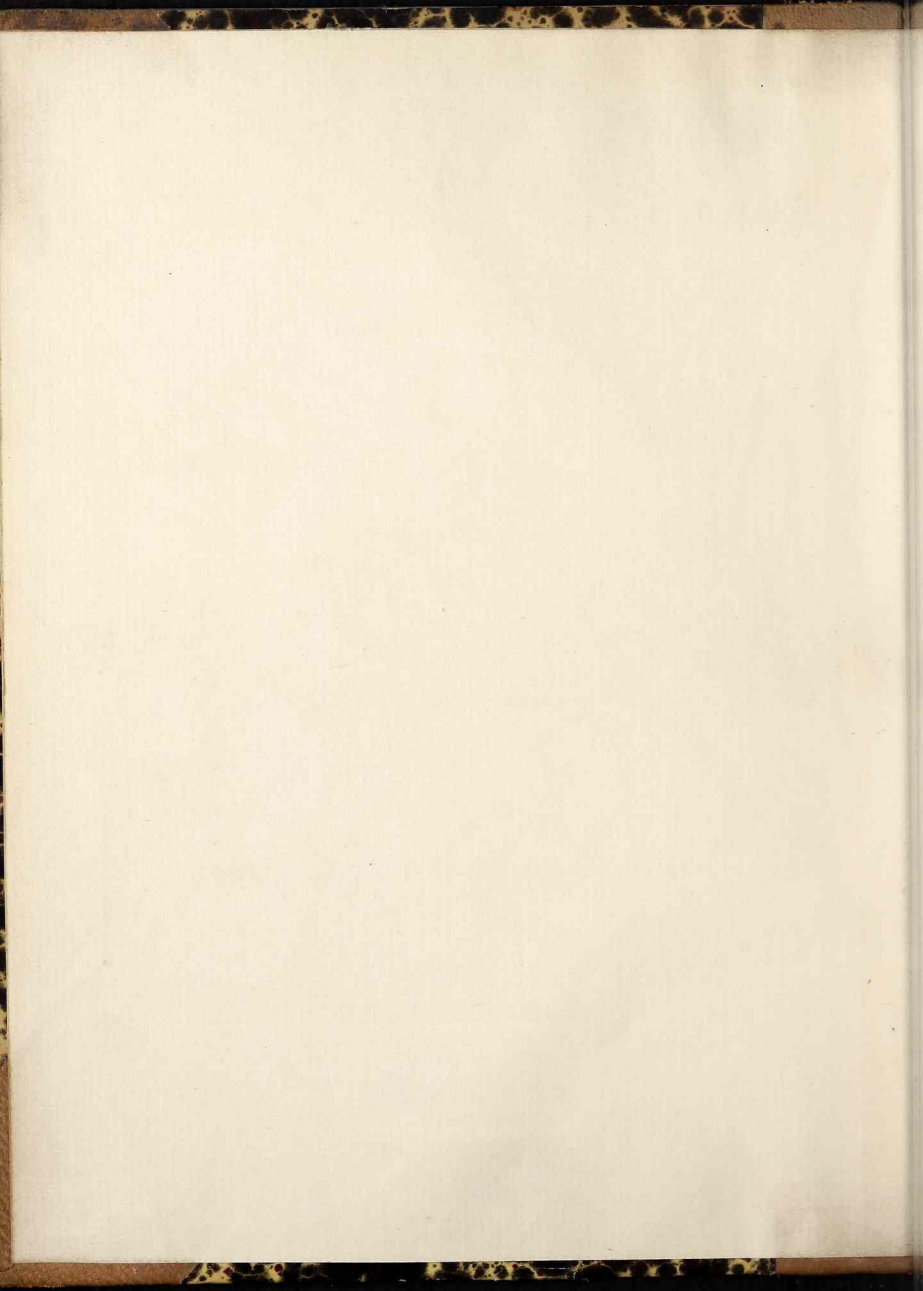
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022837037

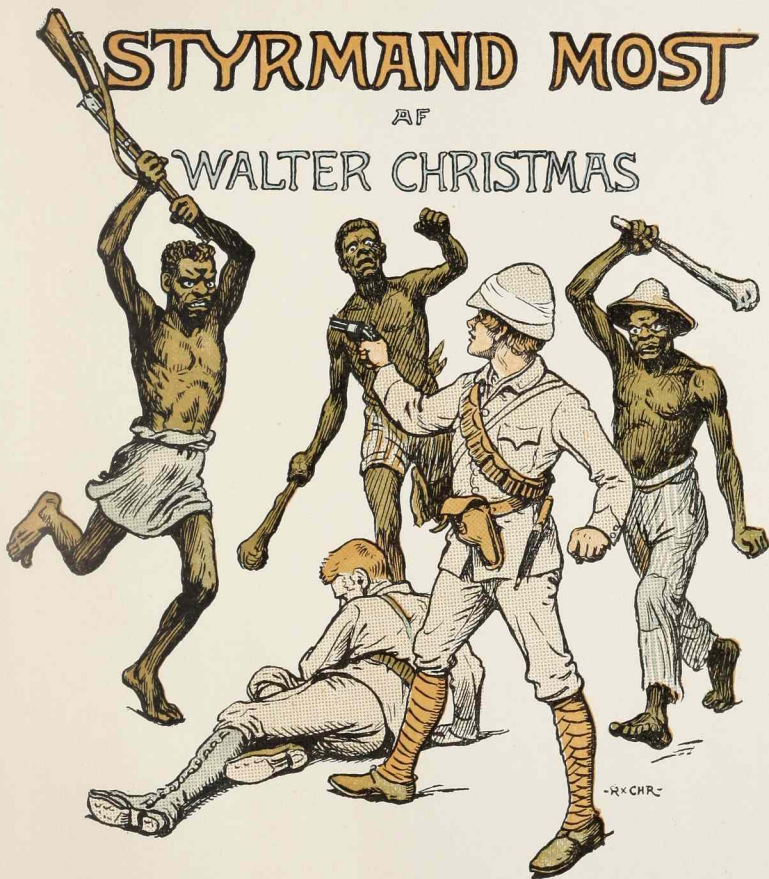

2. Oplag

STYRMAND MOST

AF

WALTER CHRISTMAS

GYLDENDALSKE BOGHANDEL, NORDISK FORLAG

KØBENHAVN OG KRISTIANIA

MDCCCCVI

1870

WALTER CHRISTMAS

STYRMAND MOST

FORTÆLLING

ANDET OPLAG

1906. h. 3123

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

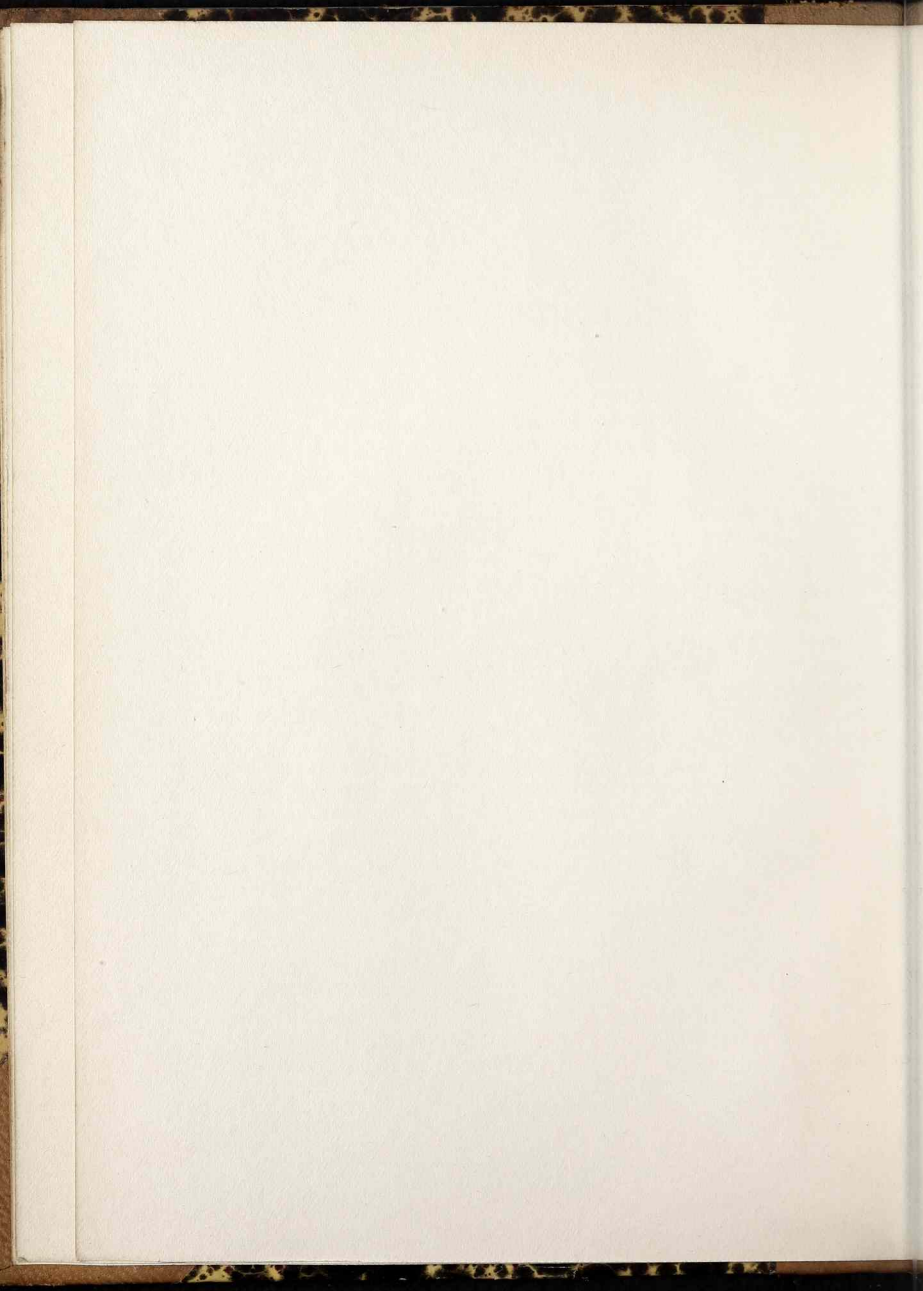
FORLAGETS BOGTRYKKERI

1906

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Første Kapitel: I Frikvarteret.....	1
Andet — : Et Besøg hos Peder Most.....	8
Tredie — : Peder Most bliver forældreløs.....	16
Fjerde — : En amerikansk Millionær.....	26
Femte — : Dampyachten „Swell“.....	35
Sjette — : Peder Most arresteres.....	47
Syvende — : Atter ombord.....	66
Ottende — : Englands Fjende.....	75
Niende — : Boernes Saga.....	92
Tiende — : Ekspeditionen forberedes.....	105
Ellevte — : Hotel Grand' Brétagne.....	119
Tolvte — : Paa Marsch mod Krigsskuepladsen.....	129
Trettende — : En natlig Kamp.....	144
Fjortende — : I Ngombelis Kraal.....	157
Femtende — : I Baghold.....	176
Sekstende — : „Den, der graver en Grav — —“.....	187

FØRSTE KAPITEL.

I Frikvarteret.

Det var en af disse danske Februardage, som knapt bliver lysere paa det højeste end en god Juninat.

Stod man udenfor Navigationsskolens hvide Bygning, hvor Vestenvinden fór hujende forbi ligesom i Spring, var det næppe man kunde skimte „Tankefuld“ Skovpynt. Det var fra den Kant, at alt det onde Vejr kom: den ene tunge Snesky efter den anden kom drivende lavt over Trætoppene, satte Kurs efter Svendborg By, og naar de var naaet hen over Ørkildhus Ruiner, flød de sammen til én stor, blymørk Snebanke, der efterhaanden dækkede hele den nordostlige Himmelhalvdel.

„Der bliver lagt godt i Kakkellovnen til dem i Nyborg,“ bemærkede en halvvoxen, barhovedet Knøs, der med Hænderne i Pjækkertlommerne og Kraven slaaet op til Ørene, stod og observerede Vejret. Der var Ingen til at give Svar, for han var ganske alene. Spaadommen slog ellers godt nok til, for næste Dag laa der halvanden Alen Sne over hele Egnen fra Nyborg til Kerteminde.

Fyren i Pjækkerten strøg Snefnug fra det røde, stride Haar, gik et Par Skridt frem og skærmede for Øjnene med sin stærke højre Haand. Der kom et friskt Vindpust Vester fra. Den løse Sne paa de skraanende Marker nedenfor St. Jørgen føg ud mellem Strandens bladløse

Buske. Nede i Sundet stred Strøm og Vind med hinanden, saa det mørke Vand satte Skumtoppe tilvejs. Ovre fra Vindeby løb Dampfærgen ud. Det kneb for den at holde Retningen i den koglende Strøm; og da saa Bygen kom og Snehvirvlen susede hen over Sundet og smældede om Ørene paa Færgeskipperen og hans Styrmand, saå det helt farligt ud.

„Hun klarer den, spille mig ikke,“ udbrød den Rødhaarede og stirrede spændt paa Dampfærgens Manøvre. „Nu slaar han bak, det Kvæghe' de!“

Længere kom han ikke i sin Kritik af Skipperens Forsøg paa at bjærge Færgen ind igen til Vindeby, for i det samme kom bag fra en Sneboldt hvinende. Den strøg lige forbi hans venstre Øre og slog Klask mod en Telegrafpæl tæt foran, saa Sne og Issplinter røg ud til alle Sider.

Lynsnart dukkede den Rødhaarede i Knæ. Med den venstre Arm skærmede han Ansigtet, der var vendt mod Skolebygningen, medens den højre Haand instinktmæssig skræbete Sne sammen til en Klump.

Han sad lidt paa Hug, mens Øjnene spillede af Kamplyst. Foran laa Skolebygningen med sin lange Stuelænge og det lille Stykke Førstesal midt paa. Til Højre løb et sorttjæret Plankeværk, op over hvilket Træer og Buske løftede de vinternøgne Grene og Kviste.

Der var ikke en Moders Sjæl at se, men Sneboldten var kommet fra Toppen af det Plankeværk; dér lurede Fjenden sikkert nok.

Der gik vel et lille halvt Minut, da saas det øverste af en lodden, sort Hue over Plankeværkets Kant. Langsomt løftedes den i Vejret, saa fulgte et Par mørke Øjenbryn og to smaa, brune Øjne efter. Et Sekund kiggede de plirrende over Randen, saa forsvandt baade Øjne og Pelshue.

Men den Rødhaarede rejste sig, smøgede Pjækkertkraven ned og gik med sindige Skridt op mod Huset.

Hænderne holdt han paa Ryggen; de arbejdede med en stor Klump Sne, pressede den, drejede den til en kuglerund, fast Sneboldt.

Det var just Frikvarter, og alle Styrmandseleverne opholdt sig ude paa den aabne Plads bag Skolebygningen. Der var vel en Snes Stykker alt i alt. Nogle gik op og ned med Hænderne i Lommerne, talte sammen og skuttede sig, for det var koldt. Andre stod med Ryggen mod Muren og spiste Smørrebrød. Madpakken holdt de i Haanden, mens de bed af store Humpler Rugbrød med Ost og Pølse paa; snart hoppede de paa ét Ben, snart paa et andet. Det var ikke saadan at holde Varmen.

Midt paa Pladsen løftede et gammelt Kastanietræ sin svære Stamme og sorte Grene. Der var ikke Bark at se paa det Træ i Mandshøjde, for Stammen var skaaret fuldt af Bogstaver og Tal og hele Navne. Hist og her stod der kunstfærdigt udskaarede Hjærter, gennemboret af store Pile — Minderuner over tidligere Styrmandselevers forlængst glemte Forelskelser.

Navigationsskolen er gammel og Træet endnu ældre. Mange Generationer Sømandsspirer har spist Smørrebrød paa den Plads og skaaret Navnetræk og Hjærter i Kastanietræet. Nu er de spredt over alle Have, nogle paa Dampere og Sejlskibe som Kaptajner eller Styr mænd, andre er gaaet tilbunds — druknede, døde og glemte. Men stadig kommer nye Hold til den gamle Skole, spiser Smørrebrød og snitter Navne. Paa Kastaniestammen er der ikke mere Plads, nu er det Plankeværket, der staar for Tur.

Bagdøren til Pladsen gik op, og ind slentrede den rødhaarede Gut i den blaa Pjækkert, ham der før tog Maal af Vind og Vejr udenfor Huset.

Hænderne holdt han stadig paa Ryggen, og Skikkeligheden lyste ud af det vejrbitte, røde Ansigt og de klare blaa Øjne. Der var ikke En, der skulde ane, at han

tænkte paa at gøre Fortræd. Det syntes heller ikke en lavstammet, bredskuldret Fyr med en lodden Kabuds paa Hovedet, der stod helt dækket af Kastanietræet og fulgte den Nyankomne med to brune plirrende Øjne.

Der er Fred og ingen Fare, tænkte han og slog et Slag bort fra Træet hen imod de frokostspisende Kammerater ved Muren.

Men i samme Øjeblik svingede den Rødhaarede sin højre Arm tilbage, en Sneboldt susede gennem Luften. Den Lavstammede spjættede ud med Hænderne, Kabudsen røg ham af Hovedet, han gik bagover med et Vræl, Sneboldten havde ramt ham lige midt i Panden.

Der blev Røre paa Pladsen mellem Eleverne, Udbrud og Raab lød allevegne fra. Nogle stak Smørrebrødet i Lommen og løb hen til den Sorte, der hurtigt var kommen paa Benene igen og stod og tørrede Sne ud af Øjne og Næse, Andre stimlede sammen om den Røde, der stod nok saa støt og roligt, klar til at tage Situationen, saadan som den nu vilde udvikle sig.

Den Sorte havde faaet sit Mæle igen og nærmede sig med knyttede Næver. En stor, rød Bule tegnede sig paa hans Pande, lige over Næsen:

„Din rødhaarede Rad, din lumske Tamp! — hvad skal det til, at stikke mig en Sneboldt ud — helt uforvarendes!“

„Var det maaske ikke Dig, der smak mig den ud bagfra over Plankeværket — der var Isklumper i den, din onskabsfulde Skabelon!“

De to Modstandere stod nu et Par Skridt fra hinanden, det var tydeligt, at en Nævekamp var umiddelbart forestaaende. Kammeraterne dannede i forsigtig Afstand Tilskuerkreds.

Han med Bulen var den mindste af de to. Men han var bred som en overskaaret Kæmpe, vældige Kræfter sad der i de Skuldre og Arme. Hans Modstander er godt en Tomme højere, slankere bygget men kraftig og velproportioneret. Det var ikke saa lige en Sag at regne ud,

hvem af de To, der vilde staa sig. Men der lyste Ro og Koldblodighed ud af de blaa Øjne, mens der glimtede Had og Raseri i de brune ligeover for.

„Jeg skal drive Dig en Skalle, saa dit røde Fjæs gaar i Kvas!“ hvæsedede den Sorte imellem sammenbidte Tænder.

„Bare det itte bli'r Løgn!“ sang den Røde ud paa Fynsk.

De kredsede om hinanden med stift stirrende Øjne og knyttede Hænder. Det drejede sig om at finde det rette Øjeblik til et Udfald; dog, det galdt ogsaa om ikke at give sig nogen Blottelse.

Men den Sorte kunde ikke dy sig, Vreden pressede Blodet op i hans Tindinger, saa Aarerne svulmede i Panden, Bulen blev blodrød. Med et Spring styrtede han løs paa sin Fjende og stødte de knyttede Næver mod hans Ansigt.

Men den Røde dukkede sig. Behændig som en Kat sprang han til Side, og inden den Sorte fik vendt sig, smældede en Lussing mod hans højre Kind.

Som en fraadende Tyr, blindet af Raseri, fór han nu med sænket Hoved løs mod den Røde, svingende ud med Armene som Møllevinger. Nu var han ikke længere til at undgaa. Rødtoppen retirerede i et Par raske Spring; men da den Sorte atter var ham inde paa Livet, dukkede han sig hastigt helt ned til Jorden, greb med et rask, sikkert Tag om den Sortes Ankler og rejste sig som en Stalfjer, der springer i Vejret.

Op den overskaarne Kæmpe styrtede paa sit Hoved med et Brag mod Pladsens fasttrampede Snedække. Der laa han som en livløs Klump, med udsprede Arme og knyttede Næver.

Lidt efter sad han paa Jorden og stirrede maabende op paa Sejrherrén, der tørrede Panden i sit blaataernede Lommetørklæde, mens han snappede efter Vejret.

„Du skal holde Dig fra mig, Mikkel,“ kom det lidt stakaandet fra den Røde. „Du kommer skidt fra det, det staaer til Troende, gør det.“

Saa klemte Klokken, Frikvarteret var tilende; Eleverne skyndte sig op i Skolestuerne til Navigationstimen.

Forrest gik han med det røde, stride Haar og de blaa Øjne. Peder Most var hans Navn, og dem der ikke har hørt om den Gut før, de kender ham nu.

Og allerbagest kom hans Modstander, Mikkell Møller, humpende. Han saá ynkelig ud. Det værkede i hans kluntede Krop og svære Lemmer. Der var ingen Kamplyst mere i hans Sjæl, men Had og Hævntanker saa meget desto mere.

*

*

*

Man skal ikke skue Hunden paa Haarene, advarer et gammelt Ordsprog, og det er der saa megen Sandhed i, som det er muligt at samle i saadan en Sætning paa syv Ord.

Hvis man bedømte Peder Most efter hans Ydre, som han gik hjem den Eftermiddag i Storm og Slud fra Navigationsskolen, kom man næppe til noget betydeligt Resultat — en jævn, dansk, rødhaaret Sømandsgut paa sytten Aar, tarvelig i Klæder men ordentlig og renlig. De blaa Øjne i det lidt brede og vejrbitte Ansigt fortalte om et redeligt Sind og en god Samvittighed; thi de gled med rolig Frejdighed hen over alt, hvad de mødte, Mennesker saavel som livløse Ting. De stærke, store Hænder var nedsænkede paa Bunden af den slidte Pjækkerts dybe Lommer, Bøgerne sad fastklemt under venstre Arm — de saa svært medtagne ud. Støvlerne stak tyksaaledede klodsede ud under de opsmøgede Benklæder, for der laa Snesjap og Pløre hen over Gadernes Brolægning.

Men Peder Most var dog en Personlighed, og trods sin unge Alder og tarvelige Udseende en kendt Figur i den Stad Svendborg.

Til Luksus var han ikke født: hans Vugge stod i en

fattig Skipperhytte, hvor Faderen laa Lig, da Peder lige var fyldt det tiende Aar. Saa tog Moderen, den tykke Madam Most, Tjeneste som Kokkepige hos Toldkontrol-lør Klenow paa Villa Thule. Hun lavede Mad, og Peder sejlede, først som Skibsdreng og dernæst som Jungmand, med Skonnerter og Barkskibe paa Nord- og Østersø, hvor det nu kunde træffe sig.

Men saa hændte det, at Peder Most og Toldkontrol-lørens Søn, Frits Klenow, drog ud paa den mærkelige Tur med Skonnerten „Karens Minde“. Den skulde sejle Klipfisk til Spanien og bringe Salt og Vin tilbage til Svendborg, men da vilde Skæbnen, at de to Drengene forliste og kom tværs over Atlanterhavet midt ind mellem oprørske Venezuelanere paa Orinocofloden.

De fleste har nok læst den Historie, og de, der ikke er kommet saa vidt, skulde skynde sig lidt; saa vilde de vide, hvad Peder Most er værd paa en Skude og hvor-somhelst, han ellers opholder sig. Naa, Peder og Frits kom hjem med Penge paa Lommen. Frits tog atter fat paa Skoleundervisningen, for han skulde være Kadet. Men det var for fint for Peder — han vilde bare have Styrmandseksamen, og derfor gik han paa Navigations-skolen. En Vinter havde han allerede læst; Sommeren var gaaet med et Par Smaature til England, nu var næste Vinter snart tilende og det lakkede stærkt mod Eksamentid.

Som alle Folk i Svendborg véd, havde Peder skaffet sin Moder en lille Forretning i et af de mindste Huse i den mærkelige Gade, der kaldes „Tullebrinken“, og dér boede han, naar han var iland, og dér sled han sig gennem Navigationsbøgerne og al den anden Lærdom, han skulde bebyrde sin Hjerne med, inden han kunde blive Styrmand.

Det er altsaa i de sidste Dage af Februar, at Peder Mosts gamle Venner møder ham igen. Nu begynder et andet Afsnit af hans Liv, og det skal berettes i denne Bog.

ANDET KAPITEL.

Et Besøg hos Peder Most.

Madam Mosts Butik var den bedste i hele Svendborg for dem, der har Smag for Kryddersild og lyserøde Rullepølser og den Slags Frokostherligheder; men stor var den ikke.

Et slidt Stentrin udenfor en Glasdør og ved Siden deraf et Vindu; det var hele Façaden. Og kravlede en Mand op paa Ryggen af en anden, saa kunde han magelig naa at banke paa Husets øverste Ruder, dem i Gavlvinduet.

Fra Køkkenet bag ved Butiken spændte en Trappe op til Husets Kvist gennem en firkantet Aabning. Trappen var meget for smal til den trivelige Madam Most, men hun havde heller ikke noget at gøre paa Husets Top. Der regerede Sønnen Peder; og for en Søgut, der er vant til at entre til Vejrs i Skibsrigen i en Brandstorm, var Trappen saa bekvem som et Dansegulv for en Baldame.

Peders Rige strakte sig over et Loftsrum og et lille Kammer, og vel var Rigets Grænser snævre, men til Gengæld var han mere uindskrænket Hersker dér, end nogen Konge eller Kejser i sit Land.

Loftsrummet var hans „Skibsdæk“, Kammeret bagved „Kahytten“, og naar han indbildte sig det, gik det bedre for ham at opholde sig paa Landjorden de to lange Vintre.

Flittig var Peder, men Lørdag Aften var hans egen, saa kom Vennen Frits Klenow, og Tiden gik med en hyggelig Passiar oppe i Kahytten og bagefter med Aftensmad og Kaffe i Madammens Køkken.

Frits var just kommet. Han sad paa Sengen, mens Peder anbragte sig paa Straastolen foran Bordet. Stuens øvrige Møblement bestod af en Servante og den store, grønmaalede Skibskiste.

Peder sad og syede Sejldug sammen til en Støvlepose — noget maatte han altid foretage sig. Men det behøvede Frits ikke; han røg bare en Cigaret. Det havde han Lov til, for han var konfirmeret.

Lampen kastede sit hyggelige, røde Skær henover Bord og Gulv og oplyste den flittige Peder. Men Sengen laa næsten i Mørke; af og til lyste Gløden i Frits's Cigaret op, og den blaalige Røg drev i langstrakte Skyer hen imod Vinduet langs Stuens lave, hvidtede Loft.

Ude paa Gaden larmede en tom Arbejdsvogn forbi, saa blev det atter stille. Kun nede fra Køkkenet trængte en ensformigt summende Lyd op, det var Vandet i Madam Mosts Kaffekedel, der kogte.

„Nu har de hugget en Smugler igen nede paa Toldboden!“ Det var Frits, der brød Tavsheden.

„At Folk ikke kan holde sig til regederlig Handel og tjene, hvad de skal, paa en ærlig Maade!“ Peder rystede misbilligende paa Hovedet og slog en Ende paa Garnet, for nu var han færdig med S sammensyningen. Saa kløede han sig lidt oven i det røde Haar og skævede hen til Frits.

„Hvis du kan holde tæt med det,“ sagde han endelig, „saa kunde jeg nok fortælle Dig en Historie om Smugleri — jeg hjalp selv med, men jeg vidste bare ikke a'et, det staar til Troendes, gør det, og saa er det forresten mange Aar siden, for jeg var bare ti Aar gammel.“

„Kom med Historien, Du,“ bad Frits; — „hør, tag en Cigaret, saa gaar den med Damp.“

Peder trak Mundvigerne foragtelig ned: „Jeg gider ikke

ryge det Papirskidt. — Og hvem skulde holde Ild i den, mens jeg fortæller? Næ, Du, dette hersens er meget solidere, og saa gi'er det ligesom lidt Smørelse til Sludretøjet.“ Han trak sin gamle Tindaase frem og bed en forsvarlig Bid Skraa af.

„Saa, nu skær'en,“ sagde Peder, og saa begyndte han: „Jeg var Skibsdreng paa „Gammelholm“ — det var en Københavnerbark — og vi laa paa Elben, lige ud for Hamborg Havn.

Det var Fyraften, og en af disse store Amerikadampere var for indgaaende; det vilde jeg se paa.

Såa snuppede jeg Jollen og roede op i Havnen, just som Skibet masede ind med en Slæbedamper for og en anden agter. Der var stuvende fuldt af Mennesker paa Dækket; raabte Hurra gjorde de, og Folk i Land vrælede ogsaa. Det var jo Sjøv at se paa, og jeg laa stille i Jollen og gloede paa alt dette hersens Leben.

Som jeg nu lod Øjnene løbe langs Skibssiden, hvor der var det ene store Køøje af Spejlglas ved Siden af det andet — og aabne stod de allesammen, for det var midt i Juli Maaned og myrderlig varmt — saa er der lige med et en Dame, der stikker Hovedet ud og griner til mig og vinker og nikker, saa alle Blomsterne i hendes Straahat dinglede paa Stilkene.

Jeg ser mig om for at finde ud af, hvem det kunde være, hun nikkede til, men der var ikke andre end som mig. Og saa raabte hun „come along“ — paa engelsk, forstaar Du — „kom op til mig!“

Nu var det ikke saa lige saa Sag at komme fra Jollen op til Hullet, hvor hun stod og nikkede, men heldigvis hang der en Leiter ud over Skibssiden: den havde formodentlig Lodsens brugt, da han entrede ombord. Der gjorde jeg Jollen fast, og saa kravlede jeg op.

Du kan tro, det kneb at komme ind gennem det Køøje. To Gange var jeg lige ved at dumpe i Vandet. Men hun derinde halede i mig, og jeg mulede paa, og saa

drattede jeg da endelig ned paa Hovedet i Damens Kahyt, lige i hendes Køje.

Fint var der — Ih Du Gloendes! — med Spejle og Drapperier og den Slags, som der just ikke var meget af paa „Gammelholm“. Men jeg fik ellers ikke Tid til at se mig om, for Damen fik straks fat i mig.

Hun var noget fed, men ellers ganske dejlig, især i Klædetøjet, og lige saa rivende sort i Haaret som en af de Spanske, Du nok kan huske fra Cadiz.

Hun stak mig lige straks en Sølvdollar ud og forklarede, at jeg skulde hjælpe hende. Jeg havde god Brug for Pengene, saa sagde jeg „yes“ — slog til.

Men saa skulde Du have set hende! Fra en lille sort Kuffert trak hun den ene Pakke frem efter den anden og stak dem ind paa Brystet af mig.

Jeg havde en gammel, blaa Uldskjorte paa den bare Krop og havde svedt noget ganske myrderligt hele Dagen, saa jeg syntes, det var Synd for de fine Pakker at komme derind; men hun brød sig fejl om det, bare proppede mig fuld af alt muligt; tilsidst lignede jeg Bagerens fede Dreng paa den anden Side af Gaden her. Saa glattede hun paa mig, tog et Par af Pakkerne ud og stoppede dem ned i mine Bukselommer — det slankede jo lidt.

Endelig var jeg lavet rigtig til, og i Haandkufferten, som hun gav mig at bære paa, laa der bare nogle Tøfler og andet Roderi. Selv tog hun en Taske i Haanden og en Paraply, saa klappede hun mig og forklarede, at jeg bare skulde holde mig tæt til hende og være en god Dreng. Dermed smækkede hun Døren op, og vi spadserede ud — jeg lige i Hælene paa Damen.

Nu maa Du vide, at saadan en Amerikadamper, den er lige som en hel By med Gader paa Kryds og Tværs og Husene klinet op ad hinanden. Gaderne, det er begraveligvis de lange Gange og Korridorer, og Husene er alle de hundrede Kahytter. Jeg havde aldrig fundet Vej, men den Sorte svansede nok saa adræt ud og ind. Op-

varterne stod og bukkede efter hende, for fin det var hun. Men paa mig gloede de, for de kunde begribeligvis ikke forstaa, hvor jeg var fra.

Naa, vi kom da op paa øverste Dæk, hvor alle de Rejsende trængte paa med Dragere og Sømænd og Bagage ind over Landgangsbroerne. Og jeg blev mulet og trykket, og de nederdrægtige Tingester indenfor Uldskjorten krad-sede og stak mig for hver Gang, jeg fik et Knubs; for de var lavede af stift Papir med Lak paa; det var en ren Tortur.

Den Sorthaarede borede sig frem, for hun havde Hastværk, og hvert Øjeblik vendte hun sig om, ligesom hun var bange for, at jeg skulde fordufte med alt det, hun havde indbalsameret mig med. Men saa nikkede hun nok saa venligt, for jeg var der jo hele Tiden.“

„Peder! Peder!“ kaldte Madam Most i det samme nede fra Køkkenet, „nu er der Kaffe til Dig og Frits.“

„Aa, Peder,“ bad Frits, „Du maa fortælle færdig først.“

Og Peder aabnede Døren og raabte til sin Moder, om det maatte vente bare et Kvarter. Det maatte det nok, og saa fortsatte han:

„Ser Du, lige ud for Landgangen laa Toldboden, og alle Passagererne skulde derigennem for at faa deres Tøj visiteret. Vi fulgte med de andre.

Udenfor Huset stod Politibetjente og et Par civile Herrer og tog Maal af Folk. De saá meget strenge ud, og min Dame stoppede op lige med ét, som om hun ikke turde gaa videre, og stak Haanden bag ud til mig. I Haanden var der et Stykke Papir, som jeg snappede, for det var jo Meningen. Jeg fik lige Tid til at putte det indenfor Bukselinningen, for i det samme stod vi midt imellem nogle lange Borde, der var stuvende fulde af Kufferter og Æsker og Hattefutraler. Der var vel en Snes Toldere med flade Kasketter paa og blanke Knapper, og de rodede om i Tøjet og ragede Manchetskjorter og

Strømper frem — det var syndigt at se paa al den Uorden, de kunde lave i en Haandevending.

Nu er man jo ikke fra i Forgaars, selv om man bare er Skibsdreng paa en gammel Bark; og jeg havde efterhaanden gjort Bestikket op anbelangendes Damen saadan, at noget maatte der være los ved hende. Og det med Papiret var jo ogsaa fordægtigt, skønt jeg ikke kunde vide, hvad der stod paa det. Men jeg havde jo taget mod Betalingen, saa nu galdt det om at klare Ærterne for den Sorte og mig selv, hvis der da var nogle at klare.

Og det var der.

For vi havde ikke ventet et halvt Minut, før en civil Herre kom hen til Damen, lattede paa den sorte Bulehat, meget høfligt, og sagde noget. Hun gjorde et farligt Vrøvl, men saa blev han brøsig, kaldte paa en morderlig fed Toldmand og kommanderede: „visitieren!“ — forstaar Du, hun skulde undersøges, om hun ikke havde gemt noget paa sig — vilde snyde Tolden, er Du med?

Og en, to, tre, vupti afsted med hende ind gennem en Dør — væk var hun. Men lige i Døren drejede hun Hovedet og saå paa mig med saadan et Par Øjne!

Dér stod jeg med Kufferten i Haanden og spekulerede bare over, hvordan jeg skulde slippe væk. Saa var der en Toldermand, der snuppede Tingesten. Aaben var den jo og ikke Spor af Fordægtighed, hvad Indholdet anbelanger. Han satte Kryds paa og jeg skyndte mig ud af Toldboden.

Nu har jeg glemt at sige, at den Gang jeg krøb ind i Koøjet, var det halvmørkt, og da jeg var færdig med Forskrækkelserne, var Lygterne tændte.

Jeg følte mig ligegodt uhyggelig til Mode, for jeg havde jo nok regnet ud, at det var ikke regederligt fat med Damen. Og hvad var det for nogle Papirspakker? De klæbede sig fast til Skindet indenfor Skjorten og tyngede svært. Saa halede jeg op i Bukserne, og paa den Maade fik jeg lige med et fat paa Papiret.

Jeg hen under en Lygte og læste, der stod: „Hamburger Hof“ — ikke andet.

Først spekulerede jeg over, om den Sorte maaske var Hofdame — hvad skulde ellers det „Hof“ betyde. Men der er hverken Konger eller Kejsere i Hamborg, og det er jo bare den Slags, der kan holde Hof.

Men ligesom jeg stod dér og spekulerede, var jeg lige ved at dratte om af bare Skræk, for ved Siden af mig ser jeg en Politibetjent, en af den Slags paa tre Alen i Højden og fire rundt om Ølmaven. Men jeg tog mig i det og stak ham Papiret ud. Og han var da skikkelig nok, Betjenten.

Gudskelov for det Talang, man lige godt har for det sproglige, siger jeg bare, for nu fik jeg da at vide, at „Hamburger Hof“ var et Hotel og ogsaa, hvor det laa.

Og jeg afsted.

Hotellet ligger lige ud for Alsteren — saadan noget som Peblingsøen i København, bare meget finere, og flot var Hotellet, saa jeg turde ikke gaa ind. Men ikke saa snart havde jeg sat mig paa en Bænk ligeoverfor, før en Droske kommer trillende, og inde i den sidder min Sandten den Sorte!

Hun hopper ud af Drosken, og ligesom en Rotte er jeg tværs over Gaden, lige for Næsen af hende.

Dér skulde Du have set et Halløj — hun ligefrem masede mig af Glæde midt paa Fortouget mellem Opvarterne fra Hotellet og Droskekuske og Folk, der spadserede. Men vi skyndte os i en Fart op ad Trappen; hun halede mig ind i et Værelse — Nøglen om i Laasen, og saa kan det nok være, at hun fik mig lænset for Indmaden.

Fjorten Stykker var der, og hun var saa glad over Pakkerne, som om det havde været Julepresenter. Saa fik jeg et Smækkys lige midt paa Munden, og ud af Portemoniksen halede hun en stor Guldsilling, som jeg fik i Tilgift.

Og saa var jeg færdig med den Forretning.“

„Peder! — Nu skal I komme!“ lød det nede fra Køkkenet.

„Javel! — vi er paa Falderebet!“ svarede Peder.

De to Dreng rejste sig, og Peder lyste med Lampen.

Men ude paa Loftet tog Frits ham i Armen:

„Du — hun smuglede, og det var Dig, der hjalp hende. — Det var naturligvis dyre Sager, der laa i Pakkerne.“

„Begribeligvis,“ svarede Peder. „Men det kunde jeg jo ikke vide fra Begyndelsen af — vel? Og véd Du forresten hvad Guldskillingen blev god til?“

„Naa, hvad da?“

„Den betalte Fa'rs Begravelse — han døde Dagen efter, at jeg kom hjem med „Gammelholm“. Halvfjerds Kroner var Mønten værd, og Moder havde ikke en Øre i Huset. Men nu var der jo Penge baade til Kiste og Præst og Graver; pænt kom han i Jorden, og det kan jeg dog takke Damen for.

Men hør Frits, — lad være at tale om noget af det dernede, for saa faar den Gamle Vand i Øjnene. Hun holdt saa morderlig meget af Fa'r — det staar til Troendes, gør det, og han var da ogsaa en Stadskarl!“ Og saa kravlede Vennerne ned ad Hønsstigen til Madam Mosts dampende Kaffe og varme Hveder.

TREDIE KAPITEL.

Peder Most bliver forældreløs.

Vinterens Kraft var brudt, Foraaret havde endelig faaet Overtaget. Ikke den mindste Stump Is var at finde langs Sundets Strandkanter; endnu laa Sneen i skidne Dynger mellem Træerne og nederst ved Gangstien ud til Christiansminde, men et Par Dages Regnskyl slettede ogsaa disse sene Vinterspor ud. Og saa begyndte Solen at straale og varme det hele Fyns Land, saa det gærede i Muldet og boblede fra Grøfterne. Græsset tog paa at skinne saftigt grønt; smaa lysegule, spæde Plantekim stak Næbene frem af den sorte, duftende Jord; Buskenes Knopper svulmede og brast, saa de smaa, krøllede, nyfødte Blade fik Luft og Sol og Plads til at sprede sig. Oppe i Træerne mellem de vaade, dryppende Grene og Kviste blev der Liv, Fuglene havde faaet Mæle igen efter det lange kedsommelige Vintermørke; de pippede og kvidrede og havde saa travlt. Og ude paa Strandvejen gik Folk fra Svendborg og soled sig; de havde Foraarsfølelser indenfor deres halvfaledede Vinterklæder.

Foraaret er en herlig Tid for Alt og Alle, som kan taale Fornyelsens Bad, men det er en farlig Aarstid for Gamle og Svage, thi der skal Modstandskraft og Styrke baade i Planter og Mennesker til at tage imod Livsvædskernes Opbrusen i Foraarstiden. — Ungdommen bliver stærkere, men de Gamle svækkes og mange af dem dør.

Peder Most havde gaaet Eksamen igennem og med Glans. Han stod som den Næstøverste paa Listen, der blev indsendt til Marineministeriet; nu var han Styrmand.

Atten Aar gammel, stærk og glad ved Livet, vaagnede Peder Morgenen efter Eksamens Afslutning. Han følte Foraarsglæden risle sig gennem Aarerne, mens Foraarsolen straaledede ind mellem de Sirtses Gardiner i den lille Kahyt, dannende sollyse Tavler paa Bordet, hvor han havde maset og aset sig gennem Lektierne de lange slid-somme Vinteraftner.

Nu var han færdig med de gamle, halvsnavsede Bøger. Allerede den foregaaende Aften havde Peder samlet dem sammen og stuved dem af Vejen paa Bunden af den grøn-malede Skibskiste, og paa Bordet laa kun Eksamensbeviset i en stor blaa Konvolut og ved Siden deraf et Brev fra Frits — Lykønskninger, Glæde over Peders Held og Ængstelse for sin egen Eksamen, fire Sider fulde.

Peder Most fik sig spulet ren og kom i Klæderne, men han blev staaende med kun det ene Ærme paa af Jakken og lyttede: var den Gamle dernede ikke staaet op endnu? Ikke en Lyd hørtes, hvad var den af?

Han gav sit røde Haar et Par Strøg med Børsten — aldrig havde han oplevet, at den tykke, morgenduelige Moder laa saa længe og snuede. Hver Morgen snurrede Vandkedlen og duftede Kaffen, naar han entrede ned ad Kahytstrappen. — Hun skulde da ikke være syg! I en Fart var Peder ude af Loftsværelset; ned gik det ad Trappen i Spring.

„Hallo, Mo'er!“ raabte han udenfor Døren til det lille Soveværelse ved Siden af Køkkenet. „Hallo! Sover Du?“

Men ikke en Lyd hørtes derinde fra. Peder aabnede Døren paa Klem; der var halvmørkt i Værelset, for Gardinerne var trukket for, men i Sengen laa Madam Most med den hvide Natkappe over de graa Haar. Ganske stille laa hun dér med lukkede Øjne og Hænderne foldede ovenpaa Dynen.

Peder gik varsomt hen og trak Gardinerne fra. Det klare Dagslys vældede ind i Kammeret, men den Gamle i Sengen rørte sig ikke. En pludselig Angst klemte Peder om Brystet, han greb sig til Halsen og trak Vejret dybt. Saa tog han om Moderens Hænder — de var stive og kolde. Nu vidste han Besked.

Det surrede og snurrede i hans Hoved, da han satte sig ned paa Stolen ved Sengen og saå paa sin døde Moder; han støttede Ansigtet mod Haandfladerne og rokkede frem og tilbage: „Min Moder er død, min Moder er død,“ lød det for hans Øren som fra en indvendig Stemme; men ikke en Lyd kom over hans Læber, og ikke en Taare randt lindrende fra de brændende hede Øjne.

Billeder fra hans Barndom gled forbi hans Sjæl; ét stod saa skarpt og levende for hans Erindring, som var det sket igaar: en grøn, solbeskinnet Græsplæne med Klenows Villa i Baggrunden. Peder selv stod dér i Haven, lige hjemvendt fra den farefulde Rejse i Sydamerika. Ud ad Køkkendøren kom Moderen farende med opkiltet Skørt og med en halvplukket Høne i venstre Haand. Hønen faldt i Græsset, og hun selv knugede sin Dreng ind til sig, saa Vejret var ved at gaa fra dem begge.

Og nu var den kærlige, gode Moder død! Hvorfor og hvordan? Endnu igaar Aftes var hun saa glad og rask; Asthmaen plagede hende ikke og den Smule Svimmelhed kunde da aldrig — —

Et Par store Fluer summede rundt om den Dødes Ansigt. Peder rejste sig med et Ryk. Han dækkede Moderens Hoved til med et Lommetørklæde, trak atter Gardinerne for og gik bort.

*

*

*

Det var endnu tidligt paa Morgenens, men der var allerede Liv i Svendborg Bys Gader, da Peder aabnede

Glasdøren til den lille Butik, hvor Madam Most før plejede at færdes, tyk og trind og geskæftig. Netop paa denne Tid ordnede hun Udstillingen i Vinduet, tørrede omhyggeligt Fadene af, hvorpaa Rulle- og Spegepølser indbydende fremviste deres runde Former, flankerede af „fineste Herregaardssmør“ til Højre og „Svendborg Flødemargarine“ paa modsat Fløj. Baggrunden dannedes af en dobbelt Række velafvaskede Æg, mens en Guirlande „Wienerpølser“ svævede, trukne paa en Snor, fra den ene Vindusstolpe til den anden.

Rullegardinet skærmede de gode Varer mod Solstraaerne midt paa Dagen; det forblev nedrullet, Peder laasede Døren bag sig. Han trykkede Kasketten ned i Panden, tørrede et Par Taarer bort og gik op ad den stejle Gade. Det var til Distriktslægen, at hans Kurs nu førte.

Han hilste paa Købmanden i den aabne Dør tværs overfor og paa Bagerens Førstesvend, der stod i Porten og svaalede det ophedede Ansigt med de nøgne Arme overkors paa Brystet. — Peder gjorde sig Umage for at se saa „ligeglad“ ud som mulig; han var ikke af dem, der søgte Deltagelse i sin Sorg. Saa mødte han Mikkell Møller, der var faldet igennem til Eksamen; han skulede til Peder, men denne ændsede ham ikke. Paa Torvet kom Agent Brummer gaaende med Hænderne paa Ryggen og med det sædvanlige bistre Ansigt. Peder søgte at undgaa ham.

„Peder!“ lød det bag ham, „Peder! Ka’ Du høre, din Eksamensæder, hva’bar!“

Peder gjorde langsomt omkring og stod foran Brummer.

„Jeg skulde Faneme hen og gratulere Dig paa Vejen til Kontoret — Styrmand Most! Den skar jo godt hvabe’hager? Madammen er vel svært glad; — jeg ska’ liegodt se ind til hende med det samme.“

Brummer standsede sin velvillige Tale, saá opmærksomt paa Peder og skød den rundpullede Hat lidt op i Panden.

„Hvordan er det, Du ser ud! Er der noget i Vejen, Peder?“

Peder saá lidt til Siden, Graaden stod ham i Halsen:

„Mor — Mor er død,“ stammede han sagte.

„Hva' Fa—! Hvad-be-hager!“ Agenten gjorde forbløffet et Skridt tilbage og skød Øjenbrynene helt op i Panden. „Hva' er hun? — Næ, nu har jeg aldrig —!“

Han stirrede maalløs efter Peder Most, som ilsomt bortfjernede sig i Retning af Lægens Hus. Han kunde ikke blive staaende dér midt paa Torvet og tale om sin Sorg. Han knyttede Hænderne og bed sig i Tungen for at holde Graaden tilbage.

Endelig slap han indenfor Distriktslægens Gadedør. Men ude paa Torvet stod Agenten endnu. Han skød atter Hatten ned i Panden og kløede sig i Nakken. Saa satte han resolut Stokken i Stenbroen og styrede over mod Graverens Hus ved Kirkegaarden.

„Hun ska' Faneme pænt i Jorden, skal hun! — — Stakkels Peder! — Aa, Herregud, at det skulde ske!“

*

*

*

Der blev stor Forbavselse i Svendborg, da det rygtedes, at Madam Most var død saa pludseligt. — Død af Hjerteslag i sin Seng mellem Midnat og tidlig Morgen, lød Lægens Erklæring, død uden Smerte og Dødsangst.

„Saadan en Død kunde man ønske sin bedste Ven,“ sagde Toldkontrollørens Søster, Tante Malle, og tørrede sin spidse Næse, „og ønske sig selv med for den Sags Skyld.“

„Det har Du Ret i, Amalie,“ svarede Klenow. „Hende beklager jeg ikke; hun var en god Kone i alt, hvad hun tog sig for, saa hun er nok dér, hvor man har det bedst. Men for Peder gør det mig ondt.“

Og det var den almindelige Mening i Byen. Madam Most havde ingen Fjender haft i levende Live, og nu, da hun var død, var der ingen Ende paa Lovtaler og Deltagelse. Om det saa var Madam Stybert, der ogsaa solgte

Frokostdelikatesser tre Huse fra Madam Mosts Butik, og som havde følt sig smertelig berørt, fordi den Afdøde havde sat Prisen paa Leverpostej fem Øre ned pr. Pund, var nu, da den farlige Konkurrent var ophørt med al jordisk Virksomhed, dybt bedrøvet over Tabet af den „kære Afdøde“.

Begravelsesdagen oprandt, Kranse og Blomsterkors strømmede til Huset, Fruer og Madammer, Frøkener og Tjenestepiger myldrede ind i Butiken for sidste Gang, for derinde var Disk og Varer, alt, hvad der kunde minde om den Afdødes Virksomhed, ryddet bort. Midt paa Gulvet stod den sorte Kiste, knap synlig for Blomster. Tante Malle havde paataget sig Alt, hvad der hørte til Begravelsen inden Døre, mens Agent Brummer tog Vare paa Resten. Saaledes kunde Peder Most blive i Fred med sig selv og sin Sorg i den lille Kahyt paa Husets Top; og taknemlig var han derfor.

Fortumlet af Sorg og Uro, knuget af Stuernes uhyggelige Stilhed havde Peder tilbragt de tre Dage, Moderen laa Lig i Huset. Det var ham næsten en Befrielse, da Kisten blev sænket ned i Kirkegaardens sorte Grav.

„Af Jord er Du kommet, til Jord skal Du blive, af Jord skal Du igen opstaa,“ lød Præstens sidste Ord, mens de tre skovlfulde Sand klang hult mod Kistens Laag.

Endelig stod han alene i det tomme Hus paa „Tullebrinken“, han gik gennem Butik og Køkken og ind i Moderens Soveværelse, hvor Sengen stod redt og tom, og hvor de grønne Gardiner dølgede for det svindende Dagslys. Over Sengen hang et Billede af en storskægget Sømand med et vejrbitd, skikkeligt Ansigt. Smaa Ringe havde han i Ørerne, og Kabudsen holdt han mellem de foldede Hænder paa Skødet. Det var Peders Fader, som han saå ud for tyve Aar tilbage.

En Følelse af Forladthed, af et uendeligt Mismod greb Peder. Han havde holdt sig tappert lige til dette Øjeblik, men nu lagde han sig paa Knæ foran Moderens tomme

Seng, skjulte Ansigtet i Armene og græd, hulkede saa hele hans unge, stærke Legeme rystede derved.

Længe laa han dér, hørte ikke at Nogen gik inde ved Siden af, end ikke at Døren lukkedes op. Men da han havde grædt ud og havde rejst sig, lød det, som om en Næse blev stærkt pudset ude i Køkkenet. Halvt skamfuld tørrede Peder sit Ansigt.

Det var gamle Brummer, som stod derude i det mørke Rum og rømmede sig.

„Hør nu — han! — go'e Peder — kom nu her min Ven — har Du spist til Aften, hvad?“

Peder stammede noget om, at det havde han ikke.

„Nej, begribeligvis. — Men Du kan Faneme da ikke gaa her og sulte. Nu gaar Du hjem med mig.“ Brummer tænkte sig lidt om. — „Tag din Natskjorte under Armen og hvad Du ellers har Brug for til Morgenspulingen; skynd Dig lidt.“

Peder adlød uden straks at forstaa, hvad Meningens egentlig var, og fem Minutter efter var Huset atter laaset; Peder og Agenten gik sammen gennem Byen ud mod den Brummerske Villa.

*

*

*

Hvis god Mad, Vin og rart Selskab kan mildne Sorger, saa bragte Brummers Aftensbord Trøst til Peders beklemt Sind. Alene det at sidde og skære i den kolde Høsepostej spredte Tankerne en Smule, to Glas krydderduftende Marsala hjalp ogsaa til; men det var lige ved, at Leverpostejten atter havde ødelagt det Hele, for Peder kendte den igen: Madam Most havde lavet den, sidste Dag hun levede. Men saa var de to ogsaa færdige med Aftensmaden, Agenten ønskede „velbekomme“ og bragte sin Gæst tilsæde i en af Rygeværrelsets højryggede Lænestole.

„Nu skal Du ha' en Cigar og en Toddy, hvad Styr-

mand! Og saa faar vi os en fornuftig Passiar, inden vi gaar tilkøjs. Du bliver her og ligger i Gæsteværelset; jeg vil Faneme ikke ha' Dig liggende og blive melankolsk derhjemme i Huset."

Peder havde nok tænkt, at det maatte være Meningen, men han blev alligevel saa glad, at han var lige ved at faa Vand i Øjnene; for han havde gruet ved Tanken om at skulle ligge i det lille Hus i Ensomheden oppe paa Loftet.

„Tak for det, Hr. Agent, De har altid været svært god mod mig.“

„Aa, Sludder,“ vrissede Brummer, mens han blandede Toddyerne, „man skal behandle sine Medmennesker saadan, som man selv vil behandles, husk det Peder. Men de fleste Mennesker er saadan nogle Brøleaber, at de glemmer deres simpleste Kristenpligt bare for at ha' det lidt mageligere.“

De fik Ild paa Cigarerne, Brummer nippede til Toddyen og lagde sig tilbage i Stolen med Benene paa en Skammel. Han pustede et Par vældige Røgskyer fra sig, klarede Halsen med en dyb Rømmen og tog tilorde:

„Nu har Du mistet begge dine Forældre, Peder.“

„Ja, jeg har saa, Hr. Brummer,“ lød det meget svagt fra Styrmanden.

„Jeg vil ikke rippe op i, hvad der er sørgeligt for Dig, min Ven; men jeg vil ha' klaret den Ting, at det bare er dumt at sørge — rent ud dumt.“

„Man kan nu daarligt lade være,“ mente Peder — „naar man da har holdt af dem — dem som døde.“

„Man kan savne de Døde, det kan man,“ indrømmede Brummer, „men naar man troer paa Vorherre og paa hvad skrevet staar i Bibelen — ja, for det gør Du da, Peder?“

„Det gør jeg. Hvad man er døbt og konfirmeret paa, Hr. Brummer, det staar til Troendes.“

„Naa, det er godt. Lad bare aldrig Nogen pille ved Religionen, naar Du hører paa det; gi'e dem et Par flade

af denne Slags, hvis Nogen begynder paa det," og Brummer svingede energisk med sin vægtige højre Haand. „Men hvad jeg vilde sige — Du har haft en god Fader og en god Moder, Peder, nu er de døde, de har fundet hinanden igen; de er dér, hvor gode Folk kommer hen — meget bedre har de det nu, end da de gik her og sled og stræbte paa Jorden. Og naar dine Forældre har det godt, saa er der vel ingen Grund til at sørge, hvad?“

Peder maatte indrømme, at der var god Mening i den Tale.

Atter svandt lidt af Glassets Indhold, og svære Røgskyer fordunklede Hængelampens Lys.

„Saa kommer vi til Dig selv, Peder," tog Agenten atter fat. „Nu er Du ene i Verden og skal se at gøre Forældrene Ære. Du har det Faneme bedre end de fleste atten Aars Knægte — Du er Styrmand, har godt Helbred og Penge i Banken. Hvad har Du isinde at foretage Dig?“

Peder sad lidt og drejede paa Cigaren, der forlængst var gaaet ud. Han havde slet ikke haft Lyst til at ryge; men en atten Aars Styrmand siger nu engang ikke Nej til et venligt Tilbud fra en gammel Rheder.

„Jeg vil ud og se mig om — man bliver saa stiv af at sidde og læse til Eksamen — helst vil jeg paa oversøisk Fart, til Kina og der omkring. — Senere skal jeg jo af tjene min Værnepligt —“

„Ud og se Dig om, det var Ret. Jeg var Faneme bange for, at Du vilde ind i et Dampskibsselskab herhjemme og gaa og slide med Smørdritler og Fedekalve og den Slags Rakkeri mellem København og Newcastle. — — Du ryger jo ikke, din Rad, er den for stærk, hvad?“

Peder fik i en Fart Ild i Cigaren og dampede paa Kraft.

„Ud i Verden, det er det man skal i din Alder," fortsatte Brummer. „Var jeg Dig, saa rejste jeg Jorden rundt et Par Gange, tog fat i hvad der faldt for og lod Skillingerne staa herhjemme i Banken og yngle. Nu skal jeg give Dig en Start — ræk mig Mappen dér ved Siden af.“

Peder bragte en grøn Mappe med solid Staallaas paa

Midten; Agenten fik Brillerne anbragt paa sin majestætiske Næse, fandt et Telegram ud af Mappens Indhold og læste det nøje igennem.

„Det er fra Kelly & Kent — Bankierfirmaet i London, det er forresten min Forretningsforbindelse dér. Naa, fra dem fik jeg altsaa Telegrammet, som paa godt dansk lyder saadan: „Amerikansk Dampyacht Swell — det betyder Laps eller saadan noget Sludder — altsaa Swell; Ejer Richard P. More, St. Louis, ønsker Anden Styrmand, Skandinav, første Klasse, smart, ekstra flink, go ahead fellow — det forstaar Du nok — Gaapaafyr. Senest første Maj, udfør Greenwich, London, Kontrakt: et Aar, Løn: 120 Pund Sterling. Svar omgaaende.“

Brummer skyllede den sidste Rest af Toddyen i sig og tændte den lange Pibe, der stod i Papirskurven:

„Naa, hvad siger Du til den Tjans, Peder — 120 Pund, det er over 2,000 Kroner, alt frit ombord, anden Styrmand paa en flot Dampyacht —?“

Peders Øjne glimtede af Glæde, han stod midt paa Gulvet og strøg sig gennem Haaret; men pludselig fik han et betænkeligt Udtryk i Ansigtet.

„Hvad var det altsammen, han skulde være, Hr. Brummer — ekstra flink og smart —“

Brummer lo saa det klirrede i Hængelampen.

„Det er rigtigt, det stemmer godt nok — jeg ta'er Faneme Ansvaret for det. — Hvad skal jeg svare? Vil Du ha' Pladsen? Du har lige fem Dage til at gøre Dig klar, Rejsen iberegnet. Idag er det Tirsdag og paa Torsdag Aften gaar Damperen fra Esbjerg — Naa?“

„Jeg ta'er den, Spillemig — om Forladelse. Og De skal ikke være bange for Ansvaret. Jeg skal være „Gaapaafyr“ hver evige Gang, at Ejeren forlanger det. Tak for det, Hr. Brummer.“

Og dermed var Peder Mosts Skæbne beseglet. For anden Gang greb den gamle Agent ind i Peders Tilværelse og styrede hans Vej ud i den store Verden.

Lad os se, hvad det nu fører til.

FJERDE KAPITEL.

En amerikansk Millionær.

Langt inde i Nordamerika i de Forenede Fristater løber en af Jordens Kæmpefloder, Mississippi er dens Navn. Ved Nordgrænsen mod Canada ligger dens Kilder, derfra gennemstrømmer og frugtbar gør Floden en vældig og uhyre rig Landstrækning, hvorpaa dens Løb ender i den mexikanske Havbugts salte Vand.

Omtrent midtvejs ved Mississippis Bred ligger den store Stad St. Louis. Jernbanen, der forbinder Atlanterhavet med det Stille Ocean, løber forbi den By.

Netop som Banen var anlagt, tog Indvandringen af fattige Mennesker fra alle Evropas overbefolkede Lande Fart mod det rige Amerika, hvor der var Plads og Arbejde for Enhver, der søgte et nyt Fædreland. Der kom Folk fra Skandinavien, England, Tyskland, Rusland og mange andre Egne; som Kvæg blev de stuvet ned paa underste Dæk af de store Udvandrerdampere med deres fattige Tøj og faa Ejendele. Tværs over Atlanterhavet gik Rejsen, og de døjede meget Ondt baade af Søsøge og daarlig Mad.

Naar saa Rejsen var tilende, og Udvandrerne kom iland paa Amerikas Kyst, troede de, at nu var Paradiset naaet. Men de tog fejl, man naar nu engang ikke Paradiset her paa Jorden — mindst af alt i Amerika med Udvandrings- og Landagenter som beskyttende Engle.

Men hver især af den fattige Flok fandt da endelig et Sted, som de kunde kalde deres fremtidige Hjem, hvad enten det nu var et Stykke uopdyrket Præriejord, hvorpaa Lerhytten kunde klines op, eller en Del af et uendeligt Skovareal, der skulde ryddes og omdannes til Majsmarker af nogle Tusinde luvfattige Emigranter.

Ogsaa til Omegnen af St. Louis kom en anseelig Skare Mænd og Kvinder efter den lange Rejse, og blandt dem var Martha og Morten Mortensen fra Farum By. De blev gifte Dagen inden Afrejsen, og de fik en Bryllupsrejse og nogle Hvedebrødsdage, som ikke mange vilde misunde dem. Hundrede Mil Vest for Mississippi fandt Parret Mortensen deres Jordlod, de byggede da et Hus af Bjælker, Pindeværk og Græstørv som saa mange andre Nybyggere. Bagved et Par udslidte billigtkøbte Stude vendte Morten den jomfruelige Græstørv, mens Martha skøttede Hus og Hønsegaard og Koen, som forresten hele Vinteren stod bundet i et Hjørne af Køkkenet — det var saa nemt at passe den og Gryderne paa samme Tid, og saa sparede Morten at bygge Stald.

Det var altsaa ikke i nogen Herregaard at lille Magda, som blev født Aaret efter at Taget var lagt over Hytten, voksede op, og noget stort blev der aldrig ud af Bedriften. De sled i det, baade Manden og Konen fra Farum, og de havde just den ene Glæde i det fremmede Land at se den lille Pige vokse op og blive baade køn og kraftig. Den Glæde havde de i seks Aar, saa var den forbi, for Morten og Martha døde i Løbet af en Uge af Tyfus. De blev gravet ned i Haven tæt udenfor Huset, og det var Mutter More, der baade betalte for Begravelsen og som tog lille Magda hjem til sig.

Mutter More var den bedst kendte Dame i ti Miles Omkreds. Hun ejede nemlig en Kro, som var Midtpunktet for hele Nybyggerkolonien. Forresten havde hun Vattersot og var meget god mod smaa Børn og Fattigfolk.

James More var hendes Søn. Han var akkurat femten

Aar gammel, da Magda kom i Huset. Boglærd var han ikke, for han kunde knap læse og skrive; men hvad det angik at ride en Hest og haandtere den seksløbede Revolver, saa var der ikke ret mange, der stod Maal med James.

Det var egentlig ham, der passede baade Kroen og Magda, og det gjorde han godt. Der var ikke mange af de raa og lovløse Elementer i Nybyggerdistriktets første Dage, der pudsede James for Betaling for Husly og Drikkevarer, og der var slet Ingen, som turde tage sig Friheder overfor Magda, der efterhaanden voksede til og gik James tilhaande med Gæsternes Betjening. Og der var ellers adskillige, som havde et godt Øje til den unge, danske Pige med det gule Haar, Kertemindeøjnene og de nordsjællandske røde Kinder. Da Magda Mortensen havde fyldt sit attende Aar hed hun Mrs. More, for James giftede sig med hende.

Snart efter skete der en stor Forandring i Familien Mores Kaar. Sagen var den, at gamle Mutter More døde og blev begravet med samt sin Vattersot og gode Hjerte. Hun havde altid ønsket at blive stedet til Jorden paa Toppen af Højen bagved Kroen, hvorfra hun, da Benene endnu var rørige, saa ofte havde siddet og talt Nybyggerhusene i mange Miles Omkreds. James var ikke den Søn, der manglede Respekt for sin Moders Ønsker, og derfor gik han selv med Spade, Hakke og Skovl op paa Højen, da det led mod Enden af Moderens Sygdom, og gravede hende en forsvarlig, dyb Grav, ti Fod ned under Grønsværet. Det tog ham lang Tid, og da han kom hjem var det med Lommerne struttende af noget, han havde fundet, og som han gemte med en yderst hemmelighedsfuld Mine.

Tiden efter Mutter Mores Begravelse var rent ud en Prøvelse for Magda. Det var ikke saa meget Bedrøvelsen over Svigermoderens Død, for gamle, vattersotige og altid sengeliggende Familiemedlemmer savnes nu engang ikke

stærkt, naar Vorherre befrier dem for et trøstesløst Liv. Nej, det var James, der fyldte hende med Bekymring. Han, der før havde passet Kroen og Bedriften, læssede det nu altsammen over paa Magda. Selv gik han omkring og hakkede i Jorden og gravede snart her, snart der. Og saa havde han faaet en hel Mani for at erhverve Land. Ikke nok med at han købte de nærmestliggende Gaarde, men den værste, udyrkelige Jord op over Højene og ned langs Skrænterne, hvor kun Faarene fandt Føde og hvor ikke et ærligt Hvedeaks kunde modnes, købte han med. Stangæsterne i Kroen begyndte at haane ham og ryste paa Hovedet, naar James kom hjem med Skovl og Spade og en Sæk fuld af et eller andet paa Nakken.

Men James brød sig ikke om det, han lod de Andre grine og skøttede sig selv og sine mange Tanker.

Saa en skønne Dag tog han Søndagstøjet paa, pakkede en gammel Sælhundeskinds Kuffert og rejste bort. Det var aldrig hændt Magda før, og hun troede saavist, at James fik hun ikke mere at se i dette Liv.

Men tre Uger efter vendte han tilbage i bedste Velbefindende og Humør og i Følge med et stort Selskab af fine Herrer, Ingeniører og Landmaalere, der spredte sig over Mores Land, borede, hakkede og gravede. Og Rygtet bredte sig lynsnart over Egnen: James More har fundet Kullejer paa sin Jord, James er Millionær!

Den Dag i Dag regnes Shepherd Mine (Faarehyrde Minen) til Amerikas største. Navnet fik den, fordi netop de magre Græsgange, hvor kun Faar kunde finde Føde, indeholdt de rigeste Kullag. James overdrog sin Ejendom til et Aktieselskab, blev selv Hovedaktionær og fik to Millioner Dollars blank paa Bordet. Saa flyttede Familien More ind til St. Louis, hvor James byggede en dejlig Villa med Taarne og Spejlglassruder og dyre Møbler.

Det var en stor Forandring for Magda, men det er Synd at sige, at hun glædede sig over at blive Millionær-

frue. Aldrig følte hun sig hjemme i de store pragtfulde Værelser, hvor der var saa mange Tjenestefolk, at hun ikke havde noget at bestille. De før saa rappe Hænder maatte hun pænt holde stille i Skødet, skønt Fingrene kløede paa hende efter selv at vaske op og tørre af og lave Mad til James, som hun gjorde i de gode gamle Dage i Kroen.

Og James selv var aldrig mere rigtig fornøjet. Pengene væltede ind til ham, for Kulminens Drift udvidedes Aar efter Aar. Snart arbejdede fire Tusinde sorte Mine-mænd nede i de dybe Skakter og skabte i deres Ansigtters Sved en Guldstrøm, der gled ned i Aktionærernes Lommer, mest dog i James'. Bare det at anbringe den altid voksende Millionformue lagde Beslag paa hans Tanke og Tid; der blev ikke meget tilovers for stakkels Magda.

Men som hun syntes at være allerulykkeligst midt i sin Rigdom, opfyldtes hendes kæreste Drøm: hun fik en Søn. Og fra det Øjeblik og til sin Død havde hun kun Tanker tilovers for lille Richard eller Dick, som han blev kaldet. Ingen Prins i Verden var Genstand for saa megen moderlig Æmhed og Omhu som Dick. Hans første Anfald af Mavepine kostede James fem Tusind Dollars; for den berømteste Specialist i Børnesygdomme blev hentet fra New York i Ekstratog. Og da han kom, laa Dick og suttede nok saa glad paa sin Patteflaske; Maveknebet var gaaet over af sig selv.

Da Dick havde fyldt sin sjette Maaned, omtaltes han første Gang i samtlige amerikanske Blade: „Amerikas yngste Millionær,“ stod der, „er Richard P. More, et halvt Aar gammel. Hans Fader, James More, forærede ham i Daabsgave en Million Dollars.“ Amerikanerne var stolte af Dick, men han selv havde ingen Forstaaelse af sin Storhed, han laa i Vuggen og tyggede paa Violroden.

Dick voksede op, blev en rask, lyskrøllet Dreng. De blaa Øjne og den rødhvide Lød havde han fra Farumslægten, men forresten var han saa amerikansk som

nogen Gut i de forenede Stater, kvik paa Næverne, ejede en sund Mave og en klar Hjerne. Otte Aar gammel tog hans Liv en hel ny Vending.

I Amerika lever endnu Mindet om den skrækelige Jernbaneulykke, der fandt Sted i Slutningen af Firserne: Efter et Par Dages vældigt Regnskyl i den nordlige Del af Staterne svulmede Ohiofloden pludselig op. En uhyre Flodbølge væltede Syd paa, ødelæggende Marker, Haver og Huse langs Bredderne. Faa Minutter før det Øst fra kommende Eksprestog naaede Floden, brast de svære Jernpiller, der bar Banebroen; det skete midt i den ravn-sort Nat, der var ingen Mulighed for at standse Toget, der med Lynekspresfart fløj sin Undergang i Møde. Hele Midterpartiet af Broen var styrtet sammen, da Toget naaede Flodens Bred. Saa uhyre var Farten, at Lokomotivet og den forreste Vogn sprang tværs over den gabende Afgrund og naaede Brøresten paa modsat Side; men alle de bageste Vogne hvirvledes ned i Dybet og opslugtes af den buldrende, fraadende Flod.

Hundredeogtyve Passagerer knustes og druknede, og mellem dem var den nyvalgte Senator James More og hans Hustru, der havde været i Washington til Parlamentets Aabning og nu ilede tilbage til St. Louis, hvor lille Dick ventede dem.

Det er vist den haardeste Prøvelse, der kan lægges paa noget menneskeligt Væsens Skuldre, den at være født Millionær. Og allerværst er det for et Barn at være Mangemillionær i Amerika, thi dér har man snart sagt ikke Respekt for noget andet end Penge. „Guldkalven“, som Jøderne paa deres Vandring i Ørkenen straffedes saa haardt for at dyrke, tilbedes som en Guddom af Amerikanerne; den tilbedes i Rigmændenes Skikkelser. For Verdens Krøsus'er opstiller Menneskene en anden Maalestok og Moral end for andre Dødelige. Opfører Millionæren sig bravt og skikkeligt, bliver hans gode Ger-

ninger forherligede og han selv ophøjet til Helgens Rang; er han en daarlig Person, kaster Guldglansen et formildende Skær over hans slette Handlinger. Og Rigmændene selv forblindes af Guldskæret, fordummes og forkvakles af Mængdens utidige Ros og ukritiske Tilbedelse. Deres Liv bliver indholdsløst, fordi det ikke rummer nogen alvorlig Kamp for Tilværelsen; deres Sind opfyldes af Uro og Mistillid, thi de føler sig altid som Bytte for Medmenneskers Misundelse og Begærighed.

Da lille Dick stod forældreløs i den pragtfulde St. Louis Villa, tilfaldt de Moreske Rigdomme ham. Hans aarlige Indtægt var tre Gange saa stor som den danske Konges, og der var al mulig Udsigt til, at den bestandig steg. En af Byens rigeste Borgere blev hans Formynder; Drengen blev boende i sit eget Hjem, oplært og opvartet af franske Bonner, tyske Guvernanter og det hele Tjenestepersonale. Ikke et Ønske blev ham nægtet, aldrig fik han tildelt nogen Irettesættelse endsiges Straf.

Hvad Dick blev for en Mand, da han voksede op til Forstaaelse af Rigdommens Værd og Magt, vil vi snart faa at se; men det er nødvendigt til Forstaaelse af Personen at fremhæve det, der gav hans Liv Indhold og blev hans altoverskyggende Lidenskab; det var „Sport“.

Fra de tidligste Drengaar var Idræt hans eneste Glæde. Ti Aar gammel red han sin Pony til og fra Skole; i fjorten Aars Alderen vandt han den første Præmie med sin Kutter „Tom“ ved Kapsejladsen udfor Newport; fire Aar senere boksede han to berygtede Bøller sønder og sammen i New York, da de ved Nattetide vilde plyndre en ældre Klubherre i Byens Park.

Dicks Ærgerrighed var at blive Mester i al Slags Sport. Det naaede han naturligvis ikke, men der var næppe et Menneske paa Jordens Overflade, som havde et bedre trænet, kraftigere og mere udholdende Legeme og som var mere hjemme i alle mulige Afskygninger af Sport. Og med sin umaadelige Rigdom var det ham let at give

enhver Tilbøjelighed det frieste Spillerum og de størst mulige Former. I Canada havde han et Jagtdistrikt i Udstrækning større end det Halve af Danmark; midt i det stod hans Jagtvilla, hvor en lykkelig Jæger, en halvblods Indianer, levede en glæderig Tilværelse Sommer og Vinter med at passe Dicks Støverkoppel og Bjørnehunde. For Dick selv repræsenterede Skov, Hus, Jæger og Hunde et tre Ugers Tidsfordriv hver Oktober Maaned — hvis han da ikke fandt paa anden Morskab. I Cowes ved Øen Wight havde hans verdensberømte Yawl Lissy Station. To Aar havde den slaaet Prinsen af Wales Kutter ved de store Kapsejladser i Kanalen, men saa blev Dick fornærmet paa Klubbens Formand, Admiral Hornsby, lod Yawlen sætte paa Bedding og meldte sig ud af Yachtklubben.

Dick havde i det hele taget let ved at blive fornærmet, hvilket almindeligvis er Tilfældet med forkælede Personer. Han var vant til, at Pengene overvandt alt, hvad der stillede sig mellem ham og hans Ønsker, og hændte det en sjælden Gang, at han maatte give tabt, saa var det ude med hans Godmodighed.

Da Dick blev ked af sin Sejlyacht, byggede han „Swell“, den hurtigste Dampyacht der endnu havde været i privat Mands Eje. Men efter den første Sejlads tværs over Atlanterhavet afskedigede han hele Besætningen ligefra Kaptejnen og ned til den mindste Skibsdreng. Dick havde nemlig en sort Puddel, et grimt Dyr, der ikke engang var af fornem Afstamning; men den var kommet svømmende ud til ham en Dag, da han alene i en canadisk Kano laa paa Winnepeg Søen langs Sivene og skød Vildænder. Hvorfra den kom og hvem den tilhørte, fik Dick aldrig at vide, men han fiskede den op i sin Baad, og fra det Øjeblik forlod den ikke sin nye Herre.

Den havde Dick med paa Swells første Togt. Men udfør den irske Kyst rejste der sig en vældig Storm, og Swell havde Møje med at klare sig. Da Stormen var paa

sit allerværste, brød en Sø tværs ind over Lønning og Dæk og skyllede Pudlen overbord. Trods Dicks Befaling nægtede Kaptajnen at sætte Baad ud efter Hunden, hvis sorte Hoved stadig viste sig over de skumhvide, fraadende Bølgetoppe, og da Dick selv vilde springe overbord for at frelse sin firbenede Ven, holdt seks Mand og Kaptajnen ham fast, indtil Hunden var forsvundet.

Men da lukkede Dick sig inde i sin Kahyt og viste sig ikke, før Swell laa i Havn. Fireogtyve Timer efter var ikke én af Besætningen tilbage paa Damperen, og Ejeren svor, at aldrig vilde han mere have en amerikansk Sømand ombord i sit Skib. Han hyrede lutter Skandinaver.

FEMTE KAPITEL.

Dampyachten „Swell“.

Havet er altid skønt, hvorsomhelst det dækker Klodens Overflade, hvad enten det som vore smaa, danske Sunde og Belter flyder mellem Kysternes grønne Marker og Skove, eller det spænder som vældige Oceaner mellem Jordens Verdensdele. I Storm som i Stille, belyst af Solens varme Straaler eller under Nattens stjernetidrende Himmelhvælv — altid er det salte Hav herligt at skue.

Anderledes med Floder; kun faa af dem ejer anden Skønhed end den, som Bredderne og det omgivende Land kan yde. Selv Verdens største Floder glider tungt og ensformigt gennem Lejet, skiddengule eller brunlige af Farve, grumsede og uigennemsigtige. Uforanderligt rinder Flodvandet uden at give noget Spejlbillede selv af den mest straalende blaa Himmel. Og blandt alle Jorderigs Floder turde Themsen fra London og ud til Mundingen i Nordsøen bære Pris for Hæslighed; smudsig og uigennemsigtig glider den brede Strøm ustandselig forbi flade, dynede Kyster, medførende al Kæmpestadens Uhumskhed og lyssky Affald. End ikke Flodbredden yder det mindste Skønhedsindtryk; men til Gengæld afgiver Themsen et uforglemmeligt Vidnesbyrd om Menneskenes rastløse Stræben efter Vinding.

Allerede milevidt udenom den brede Munding mærkes det gigantiske Londonermarkeds Virksomhed, thi mægtige

Fragtdampere og mangemastede Sejlskibe holder Kurs enten mod Flodens tragtformige Aabning eller de staaer ud efter, tungt lastede fra Handelsbyens Dokker og Kajer. Men paa selve Floden pulserer Livet anderledes stærkt, her findes Skibstyper af alle Slags: Hjulbaade med plaskende Skovle, energisk arbejdende Slæbedampere efterfulgt af talrige mudderfyldte Pramme; der er Lægttere i Tusindvis, skidne Kuldampere og elegante Lystyachter, Dampfærger og Krigsskibe. Og jo mere man nærmer sig London, des tættere bliver Vrimlen af Skibe og Baade. Side om Side langs Kysten hæver sig de røgspyende Fabriker. Skiddenrøde og gule rager Pakhuse i Mængde op bag Bolværk og Broer; Støjen af tunge Damphammerstød, af raslende Kraner, pibende Lokomotiver og skingrende Dampfløjter blandes med den knitrende Lyd fra Kedelsmediers tusindstemmige Hammerslag. Røg og Taage og Spildevandsdamp, sveden, branket Lugt og stinkende Uddunstninger fra de overbebyggede Fattigkvarterer langs Flodbredden flyder sammen over Vandet til et halvgennemsigtigt, ildelugtende Taageslø, der gør det vanskeligt at aande.

Saadan er Luften nedenfor Londons Dokker.

Men spørg en Englænder om hans Indtryk af den brede Vandvig ind til Hovedstaden — han finder den vidunderlig, storslaet, herlig! Thi det mener Gennemsnitsenglænderen om alt, hvad britisk er. Og saa vil han pege paa en gammel By tæt udenfor London, Greenwich hedder den, hvor graa og gule Huse flokkes om et vældigt Stenkompleks. Briten vil slaa ud med Haanden og beundrende udbryde: „Er gamie Greenwich ikke nok til at forskønne enhver Flodbred Verden over!“

Greenwich ejer virkelig en storslaet og ærværdig Bygning, et af den engelske Marines aller vigtigste Etablissermenter. Navnkundig er især Observatoriet, thi det er Midtpunktet for Kaarttegning og Jordmaaling hele Kloden over.

Greenwich er det Sted langs Themsen, paa hvilket Øjet

med størst Velbehag hviler. Paa Floden udenfor flyder velfortøjede gamle Krigsfartøjer; dér ligger de som Logiskibe for Marinesoldater og drømmer om svundne Hædersdage, da de hørte til en af Nelsons berømte Flaader. Tæt Østen for de gamle Skibsskrog tegner sig elegante Linier og Former af endel Lystfartøjer, Sejl- og Dampyachter. Og mellem disse falder stærkest i Øjnene en hvidlakeret, lavtliggende Damper med en svær Skorsten mellem to slanke stærkthældende Master og med det amerikanske Flag „Stribes and Stars“ — Striber og Stjerner — agter, dyppende sin Dug i Flodvandet. Det er St. Louismillionæren Richard P. Mores Lystyacht, „Swell“.

*

*

*

Klokken var vel ti om Formiddagen; en frisk østlig Brise strøg hen over Themsen og satte det gule Vand i smaa toppede Bølger. Blæsten drev Røg og taaget Luft ind over London, der laa som en gigantisk Støvbanke mod Vest, mens Solen kastede saa megen Straaleglans over gamle Greenwich, som de graa, skimlede Mure kun sjældent har Lejlighed til at pynte sig med.

Ombord paa Swell var Morgenspulningen tilendebragt. Barbenede Matroser med hvide Bosseronner og opsmøgede blaa Bukser polerede Messingopstandere og Gelændere. Huerne med Yachtens Navn sad dem bag i Nakken; det var smukke, fuldskæggede, kraftige Mænd, lyshaarede og blaaøjede de fleste af dem, men det var ogsaa Nordmænd, Danske og Svenskere, som Skibets Ejer havde hyret til det forestaaende Sommertogt. To Skibsdrenge, fjorten, femten Aar gamle, laa ude i det styrbords Fartøj, der var hejst under Jollebommene, og polerede det fine mahogniudskaarede Røstværk, mens et Par Maskinfolk eftersaa den lange, smalle Motorbaad, der flød paa Vandet langs Skibssiden, fastgjort til den bagbords Slæberbom.

Dækket ligefra agterste Mast ved den store, midtskibs Nedgangsluge og helt agterud var saa glat som en Bordplade og saa hvidt, som velskurede, fine Teaktræsplanker kan blive. I Dækket var nedfaldet lange Striber af tyndt Messing, dannende de Rektangler, som kendes fra enhver Tennisbane. Dækket var netop bredt og langt nok til, at et Tomandsspil kunde udkæmpes. Dick var ikke den Mand, der vilde undvære sin Morgenmotion, og da han foretrak den i Form af Tennisspil, var Swells Agterdæk blevet bygget særlig med saadan Sport for Øje.

Hele Damerens Midterparti mellem Masterne var overbygget med et stort Dækshus. I dets forreste Del var der Kahytter for Kaptajn og Styrmand, men den agterste Part var forbeholdt Millionærens Sportssager — et helt Musæum, som indeholdt en Automobil, Cykler, alle Slags Riderekvisiter, Boldtræer til Kricket, Rackets til Tennis, Jagtvaaben og Fiskestænger, Haandvægte og Fleuretter, Harpuner, Buer, Revolvere, Pistoler — kort sagt et rent Paradis for en Sportsmand.

Paa Agterdækket sad i en Kurvestol en gammel, glatraget Herre foran et Straabord, hvorpaa stod Resterne af en Førstefrokost. Mandens lange, spidse Næse, hvorpaa dinglede en Guldlorgnet, var sænket mod en tyk Regnskabsbog, hvis Talkolonner han aabenbart var ifærd med at opsummere. Af og til gjorde han en Notits i Lommebogen ved Siden af, rettede paa Lorgnetten og kastede et opmærksomt Blik imod Land, som ventede han Nogen. Brown var Mandens Navn, Dicks Intendant og uundværlige Faktotum, den eneste Amerikaner ombord paa Swell foruden Ejeren selv. Brown havde været knyttet til Familien More mere end et Halvthundrede Aar. Han begyndte med at skylle Flasker i Kroen og lystrede Navnet Bob; men da Millionerne faldt i James Mores Skød, avancerede Bob til Tjener, og det var han, da Dick blev forældreløs. Siden passede han den unge Millionær

og opnaaede efterhaanden en saa betroet Stilling som Intendant, Kassemester, Bestyrer af Dicks fyrstelige aarlige Indtægter. Mr. Brown blev nu nævnet og set op til med Ærbødighed af Enhver, der paa en eller anden Maade stod i Afhængighedsforhold til Rigmanden Dick — ikke mindst af den uhyre Skare Tiggere og Ansøgere om Pengebidrag, der belejrer Millionærer, hvorsomhelst de færdes Verden over. Og gamle Brown var en stille Magt, som man sjældent kom udenom. Om hans smallebede, indfaldne Mund laa saa mange dybe Furer og Rynker, at det saá ud, som om han altid smilede; men de skarpe, graa Øjne gav Ansigtet en anden Karakter, de saá ransagende tilbunds i hver Menneskesjæl, som kom indenfor de Øjnes Omraade.

Op og ned ad Dækket gik en anden Mand, bredskuldret, lavstammet og solid. Han bar Yachtuniform med Guldknapper i Jakken og tre tynde Guldstriber paa Ærmerne, for han var Swells Kaptajn. En Shagpibe stak lige ud fra det brune Fuldskæg, der omgav Munden; det venstre Øjelaag hang slapt ned, men det højre var vidt opspilet og stirrede opmærksomt og bistert paa alt indenfor Skibets Lønning, paa Mandskabets Arbejde, paa Rigning og efter Baadene. Kaptejn Simon Schwab brugte sit ene Øje bedre end de fleste andre Mennesker deres to. Kun en Maaned havde han regeret over Swell, men i den Tid havde han bragt Skibet i saa god Orden, at der knapt fandtes Mage til det i hele Lystyachtflaaden i Amerika og England, og han havde indført en Disciplin, som var Swell et britisk Krigsskib. Schwab var Holælænder af Fødsel, det giver ægte Sømandsblod og en udpræget Renlighedssans.

Schwab gik som sagt op og ned med Snadden i Munden og Hænderne paa Ryggen; han rettede sit opspilede Øje med gamle Brown, standsede foran dennes Bord, begravede begge de stærkt behaarede, rødbrune Næver i Jakkelommerne:

„Saa bliver det vel heller ikke til noget idag, Mr. Brown?“

„De mener?“

„Jeg mener, at nu har jeg, Hagerne æde mig, tre Dage haft Swell sejlklar paa en halv Times Varsel, og stadig bliver vi liggende i denne stinkende Rendesten af en Flod — kan han da aldrig tage en Bestemmelse, Deres Mr. More?“

Brown satte Lorgnetten fast lidt højere oppe paa Næsen:

„En Ting maa De venne Dem af med, Kaptajn Schwab, og det er at kritisere Principalen. Han betaler, og vi andre lyster, ikke sandt det er Ordningen.“

Schwab drejede sig paa Hælen og slog et Par Slag op og ned ad Dækket, saa begyndte han igen:

„Hvem taler om at kritisere? Jeg lyster, salte Død, min Principal lige til Bogstavet, hvad Pokker han saa finder paa — naar bare han vil finde paa noget!“

„Vær De blot rolig, i den Retning er der ingen Grund til at være bekymret.“ Brown trak for en Gangs Skyld Munden op til et rigtig ægte Smil. „Nu har jeg i mere end femogtyve Aar daglig været forberedt paa, hvad den unge Herre næste Gang kunde „finde paa“ — det har altid været det, som jeg mindst ventede mig. Man udvikler sin Taalmodighed, Kaptajn Schwab.“

Den Gamle lukkede Bogen og satte Hælen tre Gange haardt i Dækket. Straks dukkede en hvidklædt Kineser op fra Kahytstrappen. Lydløst bevægede han sig henover Dækket paa sine bløde filtsaaledede Sko og tog, uden at afvente nærmere Ordre, Regnskabsbog og Frokostservice og forsvandt atter.

Schwab saa efter ham og brummede:

„Ogsaa én af Menageriet! — Gad vide hvormange Nationaliteter, der er samlet indenfor disse Skibssider.“

„Atih er den bedste Kinesertjener, der kan skaffes for Penge — og det vil sige noget. Han lukker sjældent sin

Mund op, og hans Herre behøver aldrig at give ham en Ordre; Atih forstaar en Befaling, inden den bliver udtalt. Det skulde europæiske Tjenestefolk lægge sig efter — saa var der mindre Vrøvl i Husholdningerne.“ Gamle Brown rejste sig. „Sig mig, Kaptajn, hvordan gaar det med Styrmandene — den ene ligger paa Hospitalet, den anden er ikke kommet endnu. Kalder De det at være sejlklar?“

„Jeg skal nok klare den alene, selv om Danskeren ikke kommer. — Det er ogsaa en Ide at tage en dansk Styrmand. Som om der ikke var nok af hollandske —“

„Naa, nu er De der nok med Kritiken igen, Kaptejn; de danske Sømænd er da flinke nok, skulde jeg mene. Forresten har den unge Herre en Forkærlighed for alt, hvad der er dansk; hans Moder kom fra det Land, skal jeg sige Dem.“

„Jaja, det er dog altid en Forklaring,“ indrømmede Schwab, „nu faar han fire danske Matroser og en Styrmand — hvis Fyren da kommer i det hele taget.“

„Han er sikker nok; Danskerne skal være svært paa-lidelige,“ mente Brown, „men hvordan gaar det med Førstestyrmand? De besøgte ham igaar paa Hospitalet?“

„Han har det ligesom en Prins — ligger paa Enestue i det dyreste Hospital i London — to Pund Sterling om Dagen koster det brækkede Ben Mr. More; og det tager fjorten Dage endnu, sagde Lægen.“

„Naa ja, den unge Herre maa da sørge for de Folk, som han selv brækker Benene paa.“

„Ja, hvad skal det ogsaa til at bokse med sin Styrmand — næste Gang bliver det vel mig, som maa holde for, med mindre han foretrækker at slaa Ribbenene itu paa Danskeren.“ Schwab tog Piben ud af Munden og bankede Indholdet ned i Themsen: „Véd De, hvad jeg tror, Mr. Brown, — med al Respekt for Mr. More — véd De hvad jeg tror?“

„Naa, kom saa med det.“

Schwab sænkede Stemmen og tog Brown i Frakke-

opslaget: „Jeg tror, at han er gal — splittergal! Jeg kom igaar til Hotellet for at faa mine Ordre, men dér var han ikke. Saa skulde jeg ned i City og kravlede derfor op paa Taget af en af de gule Omnibusser, der jollede forbi. Nu plejer der sjældent at være megen Fart paa de gamle Kasser, men denne hersens var der Gang i; den svingede og svajede, saa vi maatte holde os fast der oppe; Hestene fik saamænd Lov til at strække ud midt i den allerværste Trængsel. Og da jeg skulde til at se efter, hvem der var Kusk paa det Køretøj — ja hvem tror De, der sad paa Bukken?“

„Dick formodentlig.“

„Brandstage mig var det ham! Flot som en Lord — Silkehat og lang Frakke, Rose i Knaphullet og Handsker paa til et halvt Pund Parret. Og ved Siden af sad den rigtige Kusk og dampede paa en vældig Mavebæltehavanaser, mens han grinede over hele Fjæset. Hvad gi'er De mig, Mr. Brown! — En Millionær som Omnibuskusk! Hvis han ikke er gal, saa — — —“

Brown trak paa Skuldrene: „Det er Sport, Kaptajn Schwab, dér har De hele Forklaringen. — Naa, gik det godt med Kørslen?“

„Det passer ikke for mine Begreber om den Ærbødighed, jeg skylder Principalen, at være Passager paa en Omnibus, hvor han spiller Kusk; derfor entrede jeg ned af Kassen. Men ligesom jeg sprang af, kørte han en Appelsinkones Vogn i Smadder, saa hun laa og vrælede midt i hele Herligheden.“

„Naa, den klarede han vel?“ spurgte Brown, mens han pudsede Lorgnetglassene.

„Ja, det maa jeg lade ham,“ indrømmede Schwab, „mere gal er han da ikke. — Der blev jo Opløb med det samme, og en lang Irlænder af en Politibetjent kom tværs over Gaden og svingede med Armene som et Par Møllevinger. Men Mr. Dick tog ganske roligt et Greb ned i Frakkelommen; der røg et Par Pund eller tre til-

højre ned til Kællingen og et Par andre Stykker tilvenstre i Retning af Betjenten. Det var svært saa Madammen fik travlt med at holde Mund og samle Pengene op, og Betjenten satte Støvlehælen paa den Guldsilling, der faldt nærmest og i det samme vendte han Ryggen til. Men Mr. Dick slog Smæld med Pisken, lo til Kusken ved Siden af, og af Sted jollede Omnibussen, mens Gadedrengene raabte Hurra! — Ja, hvad det angaar, saa klarede han den godt nok — — Halløj!“ afbrød han sin Tale og pegede med Pibespiden ud mod Floden, „den Jolle dér har nok Ærinde til os.“

Brown satte en Dobbeltkikkert for Lorgnetten:

„En Færgebaad fra Dokkerne — det kan vel være Anden Styrmand.“

Baaden kom hurtigt nærmere, for Strømmen bar med. Schwab mønstrede Passageren med sit ene Øje:

„Han ser ellers noget grøn ud, trods de røde Haar — det er, splitte mig, akkurat samme Farve som Mr. Dicks.“

Et Øjeblik efter laa Færgebaaden ved Skibssiden og Peder Most gik ind over Falderebet, høfligt hilsende paa de to Mænd paa Agterdækket, mens to af Matroserne bar den gamle, grønmalede Skibskiste ind paa Dækket tillige med Peders Sejldugspose, der svulmede under Presset af et Par vældige Søstøvler og det sammenrullede Olietøj.

*

*

*

Det hører nu engang til Sømandens Lod at møde alskens Omskiftelser under hans omflakkende Livsførelse. En Sømand har sjældent Vaner af den Slags, som Landkrabber henfalder til. Snart sejler han med et Skib, snart med et andet i de forskelligste Farvande og under de forskelligste Skippere og Kaptajner. Det gælder om hurtigst muligt at vænne sig til enhver ny Situation og finde sig tilrette under de altid skiftende Forhold.

Peder Most havde set endel af Livet, trods det at han

lige var fyldt de atten Aar; han plejede jævnt og stille at glide ind i den Plads, som han paa hvert nyt Skib var bestemt til at indtage. Hans praktiske Sans og sunde Fornuft hjalp ham hurtigt tilrette. Men da han stod paa Swells Dæk foran den enøjede Hollænderkaptajn og den altid smilende, gamle Amerikaner, omgivet af Millionær-yachtens straalende Elegance af hvid Lakering, Forgyltning, poleret Mahogni og blanktskinnende Messing, havde han en tydelig Fornemmelse af, at her hørte han ikke hjemme, og han følte en næsten uovervindelig Lyst til hurtigst muligt at forsvinde med samt sin Skibskiste og tarvelige Sejldugspose. Men da lød der — som en himmelsk Aabenbaring for hans Øren — en Stemme forudefra som paa det mest uforfalskede Fynsk raabte: „Du Martin! det er ved Gu' i Himlen Peder Most!“

Da følte Peder sig ombølget af et Pust fra hjemlige Strande; han vendte sig ikke om, dertil var Styrmandsværdigheden for stærk i ham, men han rankede sig op — nu vidste han, at Landsmænds Øjne hvilede paa ham, det galdt: bare ikke stikke op! Peder lettede atter paa Kasketten henvendt til den civile Herre:

„Jeg er Styrmand Most,“ sagde han paa sit bedste Engelske, „maaske er De Mr. More?“

Men inden gamle Brown kunde svare, brast Kaptajnen i Latter: „Ha, ha, ha! — Naa saa De hedder Most og Principalen More! Det passer ellers ikke — undtagen hvad Haaret anbelanger, for De har nok mest af den røde Farve — ha, ha, ha!“ Og han klaskede sig paa Benet og tørrede sit ene Øje, der var blevet helt vaadt af Latteren.

For at forstaa Kaptajnens Latterudbrud maa man vide, at „more“ og „most“ paa engelsk er det samme som „mere“ og „mest“; men Peder Most forstod ikke Hollænderens Vittighed og følte sig dybt krænket:

„Jeg er ikke vant til at blive gjort Nar af, Hr. Kaptajn, og hvad min Haarfarve anbelanger, saa —“

„Der er Ingen som gør Nar af Dem, Styrmand,“ faldt Brown ind, — „det er Kaptajn Schwab,“ forestillede han, „jeg selv er ikke Mr. More, men kun hans Intendant. Og hvis De vil komme et Øjeblik med mig, saa vil Kap-tajnen imens give Ordre til at bringe Deres Tøj ind i Lukafet.“

Og dermed tog Brown den nye Styrmand under Armen og gik med ham hen til Agterdækket, hvor de satte sig i et Par Rørstole.

Schwab saa bistert efter Peder Most; saa raabte han forefter: „I to Danskere der, se at faa det Stads stuvet af Vejen i Styrmandslukafet.“ Hvorpaa han vendte Ryggen til og spyttede ivrigt ud over Lønningen ned i Themsens skidne Vand.

To langskæggede Matroser hankede op i Kiste og Pose; den ene strøg sig under Næsen og sagde halvhøjt paa Fynsk:

„Du, Martin! Han stak sku'tte op for den Enøjede, gjorde Peder Most.“

„Ikke det der ligner, Jesper! Man la'r sig da'tte gaa paa af en Hollænder, naar man er fra Svendborg a'!“ Og dermed forsvandt Peders Bagage ind ad Dækshusets forreste Dør om Bagbord.

Gamle Brown var Menneskekender og derfor saa han straks, at den nye Styrmand netop var en Mand, som han kunde bruge. Tre Dunk med Hælen i Dækket bragte Kineseren Atih for Dagens Lys, og i en Haandevending stod Kurvebordet atter dækket med The, Æg og ristet Brød. Og medens Peder indtog det velkomne Formiddagsmaaltid, forsigtigt manøvrerende med det fine Porcelæn og blanktskinnende Sølv-tøj, fik Brown listet alle Slags Op-lysninger ud af ham angaaende hans tidligere Liv. De skarpe graa Øjne bag Lorgnetten antog efterhaanden et usædvanligt blidt Udtryk.

„Hør nu engang Styrmand,“ sagde den Gamle, da Peder

havde lænsat Bordet for alt spiseligt undtagen et Stykke ristet Brød, som han for Skams Skyld lod blive tilbage i den svære Sølvskaal, „lad mig nu give Dem et Par velmente Raad. — Ser De, Richard P. More er Deres Principal, og ham skal De lystre, husk det — selv om hans Ordre gaar stik imod Kaptajns.“

„Naa, saa det skal jeg?“ spurgte Peder med betænksomt Ansigt, „ja han er jo Rheder og saa maa han vel gaa foran sin egen Kaptajn.“

„Akkurat. Og han betaler jo flot — 120 Pund Sterling faar De om Aaret og alting frit, lige til Klæderne.“

„Lige til Klæderne?“ gentog Peder og saa ned ad sig. „Selvfølgelig. De skal ligestraks iland og faa Uniformer syet — to Sæt og en Overfrakke; desuden hvidt Tøj, for vi skal Syd paa, Hue o. s. v. Og vil De ikke blive længere end det Aar, som De har bundet Dem til, saa beholder De Klæderne.“

„Han er svært flot paa det — Principalen.“

Brown fyldte en Blanket ud og rakte den til Peder.

„Det Stykke Papir har De bare at aflevere i Forretningen — Hope Brothers, Bond Street, saa faar De hele Udstyret i Løbet af et Døgn. — Vil De have Forskud paa Gagen?“

„Næ, ellers Tak, Mr. Brown. Hvis jeg ikke skal betale for Stadsen, saa har jeg Penge nok.“

Men Brown tog sin Pengepung frem og lagde fem Guldstykker paa Bordet: „Tag dem alligevel, De kan gøre Regnskab for Pengene, naar De kommer ombord igen; ja nu er det bedst, at De tager ind til London og bliver ordentlig udhalet. Vi kan vente Ordre fra Dick — jeg mener fra Mr. More — hvert Øjeblik. Jeg følger med Dem ind, det er bedst, at han ser Dem med det samme. — Aa Kaptajn Schwab,“ kaldte han, „vil De lade Motorbaaden gøre klar.“

SJETTE KAPITEL.

Peder Most arresteres.

Styrmand Most stod i sit Lukaf og gjorde store Øjne. Aldrig havde han i noget Skib set Mage til Pragt hos selve Kaptajnen, og nu skulde han — en ringe Anden Styrmand — svælge i saadan Luksus: Fugleøjetræ og Cederkarme var Væggene lavet af, Loftet var hvidlakeret, og drejede han paa en Knap ved Døren, fyldtes straks en vældig mat Glaspære midt i Loftet med et blændende elektrisk Lys. Køjen var af blankpoleret Mahogni og Sengtøjet noget ganske overnaturligt lækkert. Men hvad der syntes ham aldeles ubegribeligt herligt, var et Badelukaf med aaben Dør ind til Kahytten, et Rum der indeholdt Badekar med Bruse, Marmorservante og endnu et mærkeligt, højst moderne Møbel, som Peder nok havde hørt Tale om, men endnu aldrig siddet paa.

Peder henfaldt i blide Drømmerier og glemte, at han straks skulde iland med gamle Brown, indtil hans Øje faldt paa den grønne Skibskiste, der i disse Omgivelser nærmest mindede om en tarvelig Graaspurv i et forgyldt Papegøjebur. Men inden han endnu havde faaet Tid til at spekulere ud, om Kisten burde tømmes og staves ned i Lasten, eller om den kunde skydes ind under Køjen, hørtes Larm paa Dækket, mange Stemmer der raabte og Mænd som løb agterud.

Peder sprang barhovedet ud af Lukafet og fik Øje

paa en lille Bugserdamper, som med fuld Fart styrede ned mod Swells Agterende. Kaptajnen og Brown stod agterude, gestikulerede og raabte. Et Øjeblik efter passerede Damperen lige under Flagspillet, og en barhovedet, rødhaaret ung Mand satte i et vældigt Spring ind paa Dækket, mens Bugserbaaden fortsatte sin Vej Øst paa ned ad Themsen.

Flot saa han ikke ud, den unge Fyr med det røde Haar: Ansigtet var snavset og der løb Blod ned fra det ene Øre. Det venstre Ærme hang kun ved et Par Trevler fast ved Trøjen, saa den hvide Skjorte stak frem, og det ene Bukseben var flænget fra Knæet og nedefter.

Ikke desto mindre stod Kaptajn Schwab med Haanden til Kasketten saa strunk, som var det Dronningen af Holland, han hilste paa, og gamle Brown holdt Filthatten nok saa ærbødig i Haanden. Den unge Mand saá sig om, nikkede til Brown, smed sig i den nærmeste Stol og pustede:

„Uf! den kneb, Brown!“ udbød han. „Faa Dampen op, Kaptajn, og lad os komme afsted i en Fart — ellers bliver jeg arresteret.“

„Det vil tage en halv Time, inden vi kan faa Dampen op — mindst en halv Time, Mr. More.“

„Inden tyve Minutter er de her — klem paa i Djævlens Skind og Ben, Kaptajn Schwab, vi maa herfra i en Fart.“

Schwab løb forefter, alt hvad hans korte Ben kunde bære ham, og uddelte Ordre med høj Røst, mens hans ene Øje gnistrede af Energi. Og det kan nok være, at der kom Liv i Swells Besætning: Matroser entrede ned i Motorbaaden om Bagbord og i Jollen om Styrbord; fem Minutter efter blev Fartøjerne svunget op under Jollebommene og gjort fast. Dampspillet blev rørt og den graa Røg væltede op af Skorstenen — der blev aabenbart fyret under Kedlerne paa Kraft.

Millionæren Dick med det saarede Ansigt og den lasede

Dragt forsvandt fra Dækket ned i de Regioner, hvor Kinesertjeneren Atih regerede. Kun gamle Brown blev siddende paa Agterdækket, roligt iagttagende Themsens øvre Løb gennem sin store Dobbeltkikkert.

Peder Most stod temmelig uforstaaende overfor denne Eksplosion af Forstyrrelse; han vidste ikke, hvad han skulde tage fat paa, eller hvor han i sin Egenskab af anden Styrmand burde gribe ind. Han valgte da det fornuftige Parti at gaa hen til gamle Brown, der straks rakte ham sin Kikkert:

„Vær saa god at holde Øje med Farvandet Vester i — vi venter hvert Øjeblik Besøg af Politiet fra London; de kommer for at arrestere Mr. Dick — — hvis vi da ikke faar Dampen op og Ankret lettet forinden.“

Peder ransagede Floden gennem Kikkerten, men endnu var der intet mistænkeligt at se.

„Med Forlov, Mr. Brown, — hvorfor skal Mr. Dick — jeg mener Mr. More, arresteres?“

„Gadeuordener — han har bokset to Politibetjente halvt fordærvet, fordi de vilde slæbe en gammel Kone, der var fuld og lavede Opløb paa London Bridge, paa Stationen. — Pokker staa i det! at han dog ikke kan forstaa, at England og Amerika er to højst forskellige Lande. — Derovre kan han banke hele Politistyrken, naar han bare betaler for det, men i London — —“

„Naa, hvordan gaar det, Brown?“ spurgte en høj, klar Stemme bag ved dem. Brown og Peder vendte sig i en Fart; dér stod Swells Ejer i sin Yachtdragt med Kasketten lidt paa Snur paa det røde Haar og Hænderne paa Ryggen. Han var paa Højde med Peder, og havde de samme frejdige, blaa Øjne i det godmodige, skægløse Ansigt. Ingen skulde se paa ham, at han kunde finde paa at banke Politibetjente.

„Det vil tage endnu en halv Time, inden vi faar Dampen op,“ svarede Brown. „Maskinmestren havde „trukket Fyrene“ lige inden De kom. — Det er den nye Styr-

mand,“ han pegede paa Peder, „Most er hans Navn, lige ankommet.“

Dick rakte Haanden ud:

„Velkommen paa Swell, Styrmand. De er fra Danmark, det var min Moder ogsaa, saa vi er halvvejs Landsmænd.“

Peder stod med Kasketten i venstre Haand og rakte Dick sin højre. Han blev varm om Hjertet ved at høre de venlige Velkomstord og ønskede blot at kunne udrette noget for den rødtoppede, elskværdige Amerikaner; men da mærkede han, hvorledes Dicks Haand stadig klemte fastere om hans; som i en Skruestik sad hans Fingre. Instinktmæssig klemte Peder igen; han saá, at Dick smilede og forstod, at det var en Kraftprøve, der skulde anstilles. Saa lagde han hele sin Kraft i og trykkede til, alt hvad han orkede. Et godt Minut stod Styrmanden og Millionæren og prøvede Haandkræfter, indtil de begge blev saa røde i Hovederne som kalkunske Haner; men netop i det Øjeblik, da Peder mærkede, at nu kunde han ikke mere, at han blev den lille, slap Dick Taget med de Ord: „All right, Styrmand, De har gode Kræfter: vi skal have en Omgang til, naar bare vi slipper ud af denne beskidte Flod.“

Kaptajnen kom agterud:

„Tyve Minutter endnu, Mr. More, vi kan ikke gøre det paa mindre.“

„Og dér kommer Politiet,“ udbrød Brown og pegede i Retning af London. „Om ti Minutter har vi dem paa Siden.“

Dick stampede i Dækket:

„Saa gid da ogsaa — —! Kan det nytte, jeg skjuler mig? Jeg vil Pokkers nødig slæbes iland af det engelske Politirak — sikken Skandale for en amerikansk Borger, hvad Brown!“

Brown pudkede Lorgnetglassene i sit Lommetørklæde, hvad han gerne gjorde under alvorlige Overvejelser.

„Det kan ikke nytte, at De skjuler Dem, for saa beslaglægger de hele Skibet. — Tror De, at nogen kender Dem?“

„De kender mig bare paa det røde Haar,“ svarede Dick; „jeg tabte Hatten, da jeg sprang ned i Bugserbaaden, og jeg hørte en Droskekusk raabe: „det er den gale Amerikaner — ham med det røde Haar. Hvad Pokker skal vi gøre?“

„Ja, der er kun én rød Paryk til her ombord.“ Brown pegede paa Peder Most. — „Hvis han dér vilde lade sig arrestere i Stedet for Dem, saa —“

„Jeg er med paa den,“ udbød Peder, „lad dem bare snuppe mig. Men —“ han saa ned ad sig, „jeg ligner jo ikke meget en amerikansk Millionær — saadan i Klædetøjet. — Og saa er jeg jo ikke saadan meget stiv i det Engelske —“

Brown satte Lorgnetten over Næsen med stor Energi:

„Det kan lade sig gøre — ubetinget. Atih kan klæde Dem paa i fem Minutter; De, Mr. Dick, kryber i en Matrosdragt. Saa gælder det bare om, at Styrmanden ikke lukker Munden op, før han sér, at Swell staar ned ad Floden —“

„Det er Sport!“ udbød Dick — „er De med, Styrmand?“

„Jeg gaar paa den,“ gentog Peder med gravalvorligt Ansigt, „hvis De bare vil tage mig ombord igen, naar det er overstaaet.“

„Om jeg vil!“ Dicks Øjne lyste — „De er en Knop, Styrmand, De skal blive paa Swell, saa længe Skuden er min!“

*

*

*

Seks Minutter er ingen lang Tid for den, der gaar om i den dagligdags Trommerum og passer sin kedelige Dont; men det er ubegribeligt, hvad der kan udrettes i seks Minutter, naar der er Højtryk paa Hjernen og Elektricitet i Fingrene. Det forekom senere Peder ubegribeligt, at hans Person kunde blive i den Grad omkalfatret i samme Tid,

som det ellers tog ham at spise to Rugbrødsrundenomer med Fedt paa.

Fra Dækket blev han i en Haandevending henflyttet nedenunder til Dicks Paaklædningsrum, hvis ene Side bestod af lutter Skabe, fulde af de herligste Dragter. Kinesertjeneren Atih's vævre Fingre hjalp ham af med den gamle Dragt, og i en Fart fik han et Sæt graatærnet Jakketøj paa, inklusive Manchetskjorte, Flip og et rødprykket Silkeslips. Paa Fødderne snøredes et Par brune Støvler, der klemte ham svært over Tærne; en lysebrun, kort Overfrakke endte Paaklædningen. En sort Filthat sad og dinglede paa hans lidt for store Hoved, Handsker og Stok blev stukket ham i Hænderne, og saa skyndte Peder sig atter op paa Dækket. Men endnu paa Trappen mærkede han, hvorledes Atih proppede noget ned i hans Lommer. Det viste sig senere at være et fint broderet Lommetørklæde og et svært Sølvcigaretui med Rubinknap.

Paa Agterdækket sad Brown i sin Stol og vinkede ivrigt ad den forvandlede Styrmand. Han satte sig ned ved Siden af, ganske forpustet, og Brown hviskede:

„Hold Dem nu stiv — Betjentene er paa Siden!“

Peder kastede et forvirret Blik rundt om sig. Ved Falderebet stod Kaptajn Schwab og saå ned udenbords. Hele Mandskabet flokkedes om Dækshuset, vel vidende om, hvad der foregik og spændt paa Udfaldet.

Peder skød Hjertet op i Livet, nu galdt det om at spille amerikansk Millionær bare en halv Time!

Han lænede sig tilbage i Kurvestolen, lagde det ene Ben over det andet og rettede lidt paa Hatten.

„Det var Ret,“ hviskede Brown, „bare fræk — og ikke et Ord! — Tænd en Cigar.“ Han rakte ham en.

Peder tændte og dampede.

„Hør nu efter,“ vedblev Brown, mens man hørte Falde- rebstrappen knage under tunge Skridt, „saa snart De slipper væk fra Politiet, tager De ind i det Hotel, som jeg har opskrevet her, og dér bliver De under Deres eget

Navn, men benytter Dicks Værelser. Tag den Konvolut, der er Penge nok i den til alt, hvad De behøver. — Hold Dem nu stiv!“

En ældre civilklædt, førladen Herre stod paa Dækket og bagved ham dukkede to mægtige Politibetjente op i sorte Frakker og med sorte Hjælme paa Hovederne. Den fede Herre saá sig om, fik Øje paa Peder, lettede paa Hatten og nærmede sig.

„Det gør mig ondt, Mr. More,“ sagde han høfligt, „at jeg maa forstyrre Dem, men der er udstedt Arrestordre lydende paa Deres Navn. — Værsgod at læse den.“

Peder blev siddende tilbagelænet i Stolen med Cigaren i Munden; han løftede Hatten et Par Tommer og slog ud mod Brown med højre Haand. Brown greb det gule Papir, læste det igennem, gav det tilbage til den civile Herre og sagde „all right!“ Peder tog langsomt Cigaren ud af Munden og gentog „all right!“

„Ja, Mr. More,“ tog den fyldige Mand til Orde, „saa maa jeg altsaa anmode Dem om at følge med iland.“

„All right,“ svarede Peder — de to Ord var han sikker paa at kunne udtale absolut korrekt, saa dem flottede han sig med. Han rejste sig, trak Handskerne op af Lommen og gik gravitetisk hen imod Falderebet. Dér stod han et Øjeblik stille og saá sig om. Agterude sad Brown og rettede paa Lorgnetten, mens hans furede Mund stod i ét Smil; ved Falderebet stod Kaptajnen og hilste med Haanden til Kasketskyggen, med sit ene Øje endnu mere opspilet end sædvanlig, og ved Dækshuset klyngede Mandskabet sig sammen med de mest forskellige Ansigtsudtryk ligefra indeklemt Grin til den mest aabenbare Forskrækkelse.

Saa lettede Peder paa sin bløde Hat og skred saa majestætisk, som de trange Støvler tillod ham, over Falderebet og ned i Flodpolitiets Robaad, hvis fire Mand sad klar ved Aarerne og skuede med Andagt paa den arresterede Millionær. Et Øjeblik efter var Baaden i god Fart og

med Kurs mod London. Den civile Herre styrede; paa Sidetoften sad de hjælmdækkede, haandfaste Betjente. Og da Peder drejede Hovedet og saá sig tilbage, fik han Øje paa en Matros, der sad overskrævs paa Lønningen agterud og svingede med Huen, mens Vinden purrede op i det røde Haar. „Godt klaret,“ raabte Matrosen, „og paa snarligt Gensyn!“ Og dermed sprang Dick ned paa Dækket og forsvandt.

Stærkere og stærkere væltede Røgen ud af Swells svære Skorsten, Dampspillet raslede, Flaget agter blev bjærget, og ti Minutter efter, at Peder havde forladt Skibet, saá han det langsomt dreje rundt, vende Agterenden mod London og glide ned ad Floden.

„All right,“ sagde Peder halvhøjt, nu var den klaret!

„Hvad behager?“ spurgte den Civile; men Styrmanden svarede ikke, han mente, det var bedst at give Swell et godt Forspring, inden han afslørede sig i al sin Ringhed.

Saa roede de videre. Blæsten havde lagt sig, og den sædvanlige Themsatmosfære, bestaaende af Røg og Taage, sænkede sig stadig tættere over Flod og Land. Endelig lagde Baaden til ved en bred Stentrappe, hvis grønslimede Trin var slidt helt skraa ned mod Vandet. Op ad den steg Peder med en Betjent paa hver Side, efterfulgt af den fyldige Civilist. Ovenfor paa Gaden holdt en Række Drosker, den ene Politimand aabnede Døren paa den nærmeste. Saa vendte Peder sig om:

„Hvor skal vi egentlig hen?“ spurgte han med stærk fynsk Accent og saá fra den ene til den anden af sin Eskorte.

Den Fede studsede lidt, for den udprægede udenlandske Udtale var ham paafaldende.

„Til Jernbanestationen og derfra til London, Mr. More.“

„Mr. More?“ gentog Peder, „De tror da ikke, at jeg er Mr. More?“

„Hva' — be — hager! Er De ikke Richard P. More

fra St. Louis, Ejer af Dampyachten Swell?“ Den civile Politimand blev højrød i Hovedet og de to behjælmede gjorde begge et Skridt fremad. — „Vil De gøre Nar af Politiet? — Hvad er De da for en Lømmel?“

Peder søgte efter gammel Vane at anbringe Hænderne i sine Lommer, men opnaede kun at faa den venstre ned i Overfrakkelommen, for den højre omsluttede Spadsere-stokken; hans Ansigt udtrykte dyb Krænkelse, da han svarede:

„Jeg er ikke nogen Lømmel, jeg er Styrmand Most fra Svendborg a', og hvis De ikke tror det, kan De gaa med mig ombord paa „Riberhus“, der ligger her ved Kajen; for den kom jeg ind fra Esbjerg med imorges.“ Og han pegede paa en Damper, der laa fortøjet ikke hundrede Alen derfra og som havde de noksom bekendte røde Ringe om Skorstenene.

Det var ganske tydeligt, at alle tre Politifolk forstod, at Peder talte Sandhed; der var ikke Spor af amerikansk i hans Mæle, og de vendte sig samtidig om mod Floden og saá efter Swell. Men den var ikke til at øjne. Peder følte sig allerede ovenpaa.

Den Tykke vendte sig om:

„De læste Arrestordren, den lød paa Richard P. More.“

„Næ, jeg læste den ikke,“ lød Svaret, „og det saá De meget godt. Mr. Brown læste den.“

„Hvorfor gik De da med i Baaden?“

„Fordi jeg skulde iland og købe Tøj.“ Et Smil lurede i Peders Mundvige.

Der blev en Pause. Droskekusken kravlede ned ad Bukken og lyttede interesseret til Samtalen. Der stod allerede en Snes Sjovere i Rundkres om Peder og hans Eskorte.

Den største af de uniformerede Politibetjente strøg sig under den røde Næse og oplod en Stemme, der var rusten og hul: „Han har pudset os, Hr. Inspektør; ska' vi ikke la' ham rende, den Splejs dér?“

Hans Kollega paa den modsatte Side af Peder trak sig i Overskægget.

„De griner bare ad os paa Stationen, Hr. Inspektør; det er lige hvad de gør!“ og han nikkede over til Indehaveren af den røde Næse.

Inspektøren kradsede sig paa Halsen, han saá ud, som om han skulde faa et apoplektisk Tilfælde af Raseri; saa gjorde han et Skridt henimod Peder og hvædede:

„Nu kan De skruppe af, kan De. Jeg gider ikke ha' Besvær med at ta' Dem med til London, De — Svindler.“ Han fik et Kvælningsanfald og stoppede op for at trække Vejret. — „Og saa kan De hilse den fordømte Amerikaner og sige ham, at hvorsomhelst han lander, hvor det engelske Flag vajer, dér skal der ligge en Arrestordre til ham — hele Jorden over! — Er De med?“

Og dermed banede den vrede og meget skuffede Inspektør sig Vej gennem den stadig voksende Tilhørerkres, efterfulgt af sine to Betjente, og lod Peder blive alene tilbage paa Valpladsen, som han dog selv hurtigst muligt forlod, idet han krøb ind i Drosken og rullede ad Stationen til.

*

*

*

Englands Hovedstad var ikke nogen helt ukendt By for Peder, om end hans Kendskab til Kæmpestaden var af en noget overfladisk Art. Tre Gange havde han ligget med Skib paa Themsen, og hver Gang havde han gjort en Søndagsudflugt pr. Jernbane ind til London, var kørt gennem de berømteste Gader paa Toppen af en Omnibus og havde bagefter sluttet Festen med et billigt Maaltid Mad i en tarvelig Sømandsbeværtning i den østlige, mere plebejiske Bydel.

Denne Gang rullede han ind paa Victoria Stationen under vidt forandrede Forhold. Han havde en Følelse af at være en hel anden end den gamle Peder Most. Klæderne, han gik med, tilhørte en amerikansk Millionær, de

pinagtige Støvler ligeledes for ikke at tale om Hatten, der stadig var ved at blæse ham af Hovedet. Og Lommerne havde han fulde af mystiske Papirer, Konvolutter med Penge og Adresser; en anden Mands Sølvfuttal tyngede i hans Lomme, dér hvor ellers den gamle Tindaase med Skraatobakken hvilede. Og Spadserestokken, som han altid var ved at glemme baade i Drosken og i Jernbanewaggonen, var vist meget kostbar — og alt det skulde han holde Rede paa og staa til Ansvar for!

Peder anede ikke i hvad Ende af London det Hotel laa, som han havde faaet opskrevet af gamle Brown. Cecil hed det slet og ret, saa det var vel ikke saa videre fint. Han entrede op i en Hansom Cab — en af den Slags Drosker, der har to Hjul og hvor Kusken sidder helt bag ved Vognen og oppe tilvejrs. Det lod da til at Manden kendte Hotel Cecil, for han slog straks til Hesten og nu gik det strygende gennem de halvtaagede Gader og Stræder, saa Peder blev ganske ør af at se paa de forbiglidende Huse og Mennesker. Men efter et Kvarters Forløb rullede han hen over en stor Plads, som forekom bekendt; ganske rigtig! der stod gamle Nelson paa Toppen af Søjlen med de fire vældige Løver rundt om Fodstykket — det var altsaa Trafalgar Square. Nu var han med paa den, dér nede laa Floden og i den Retning kørte ogsaa Cab'en. Faa Minutter efter holdt Vognen foran et af Evropas fineste Hoteller. En uniformeret Portier med en Opræden, saa værdig som en Teaterhertug, hjalp Peder ud af Køretøjet.

„Ingen Bagage? — Den kommer maaske senere?“ Portieren bukkede.

Peder svarede ikke, men rakte ham det Brev, som Brown havde skrevet Hotellets Adresse paa, hvorefter han humpede op ad den brede Trappe, støttende sig til Stokken, for Fødderne smertede ham nu i den Grad, at han næsten ikke kunde gaa. Dette var for saa vidt en heldig Omstændighed, eftersom Pinslerne gjorde Peder

fuldkommen ufølsom overfor den uanede Pragt, som han nu gled ind i: en vældig Forhal i hvis Baggrundskamin et Kæmpebaal knitrede, elegante Damer og Herrer, der strøg forbi ham allevegne fra, kjoleklædte Tjenere og Smaadrenge i stramtsiddende Uniformer — alt var ham ganske ligegyldigt og underordnet overfor det brændende Ønske at kunne smide de brune Støvler, der klemte hans Fødder saa umaadeligt.

Han saá, at en lille, frakkeklædt, skaldet Herre aabnede Konvolutten og læste Indholdet, følte hvorledes han be-
tragtedes med Undren, hørte at der blev givet Ordre til at føre ham til Mr. Mores Værelser, Hr. 17 og 19. Han besteg en Elevator, vaklede tværs over en Gang og stod i et pragtfuldt Værelse med Udsigt over Themsen og den store Bro. Men i det Øjeblik, da Tjeneren lukkede Døren, kastede Peder sig paa den nærmeste Stol, rev Snørebaandene op og sparkede Støvlerne af sig. Aa, hvor det lettede! De store solide Fødder følte sig fri, han vrikkede med dem, gned paa dem og syntes atter, at Livet var værd at leve.

Saa tog han først Hat og Frakke af og saá sig om.

Dette var altsaa Dicks Dagligstue, indtil han maatte forsvinde fra London efter Batallien med Politibetjentene. Tydeligt var det at se, at den unge Millionær ikke havde ventet at forlade Værelset den Morgen uden at komme tilbage. Paa Skrivebordet laa et halvt fuldendt Brev til Bestyrelsen for „Athlet Klubben“ i London, og spredt rundt om drev Invitationer til Selskaber, Billetter til Cirkus, Væddeløbsagenda'er og mange andre Papirer, om hvis Værd Peder ikke var i Stand til at dømme. I et Hjørne op ad en Chiffoniere stod et Par svære Firspandspiske; under Midterbordet laa to Haandvægte og foran Sovekammerdøren hvilede paa det tykke, persiske Gulvtæppe en tung Jernstang med to vældige Kugler paa Enderne.

I Soveværelset saá der endnu uordentligere ud: et Par

uhyre Boksehandsker hang over Sengestolpen, Rekvisitter til Golf- og Tennisspil, Ridestøvler og Piske, Fægtemasker og Fleuretter fyldte hver en Krog. To Kufferter af mægtige Dimensioner stod aabne paa hver Side af Sengen og fremviste en overdaadig Forsyning af Herreekviperingsgenstande.

Peder gik omkring paa Hosesokker, nydende sine Fødders fulde Frihed; saa opdagede han ved Siden af Soveværelset et Badekammer, hvor koghed og koldt Vand strømmede, naar bare man skruede paa Hanerne.

„Det er jo mit Logi,“ tænkte Peder, „saa et Bad kan man vel nok tage sig — og forresten maa man da holde Kroppen ren, naar man lever i al den Herlighed og lapser sig med en Millionærs Klædetøj.“

Han laa endnu i Badekarret da en Tjener bankede paa og spurgte, om „Herren vilde nyde Frokosten i sine Værelser eller nede i Table d’Hote Salen.“ Peder foretrak ubetinget at spise der oppe, og det frydede hans Øren at høre Klirren af Porcellæn og Glas, mens han iførte sig Tøjet og gjorde Toilette foran det store Vuggespejl i Hjørnet ved Vinduet. Dicks omfangsrige Ruslæderetui, fuldt af svære, sølvbeslaaede Børster og lignende Toilet-sager, stod opslaaet paa Kommoden, og Peder brugte dem, som om hans røde Lokker aldrig havde været vant til ringere Sager. Støvlespørgsmaalet var det vanskeligste, for Peder var paa det rene med, at hellere vilde han skandalisere hele Hotel Cecil ved at vise sig med Morgensko, end at trække i de brune Torturredskaber, som han havde sparket af sig i Dagligstuen. Men heldigvis stod der i Soveværelset en større Samling Fodtøj, blandt hvilke et Par stærkt brugte brunrøde Golfstøvler med svære Saaler. I dem var der Plads til Peders Fødder; lykkelig i Sindet og med sulten Mave traadte han over Tærsklen til Dagligstuen, hvor en vidunderlig Frokostenretning stod rede. En velbarberet Tjener i sort Kjole, hvidt Slips og

et Par Flipper paa mindst et Kvarters Højde bukkede bag Bordet ved Peders Tilsynkomst og til hans inderlige Misfornøjelse. Han var lige ved at tabe Appetitten ved Synet af det kjoleklædte Individ, hvis Tilstedeværelse sikkert vilde berøve ham den fulde Nydelse af de mange Retter, der dølgede sig i laagdækkede Skaale og Fade af det blankeste Plet.

Under almindelige Forhold havde Peder Most resigneret fundet sig i enhver Tilskikkelse, som Forsynet fandt for godt at bebyrde ham med, men denne Formiddags Hændelser havde væsentlig forandret hans Opfattelse af eget Værd. Han følte sig om end ikke som Millionær, saa dog som Repræsentant for Krösus'en Richard P. More, og det fordrede en saa sikker Optræden, som det var muligt for Peder at præstere.

Han satte sig i Stolen, anbragte Snippen af Servietten mellem Flippen og Halsen — det plejede Toldkontrollør Klenow i Svendborg at gøre — dernæst slog han ud med sin renvaskede Højre og betydede den Kjoleklædte, at der ikke var Brug for hans Assistance. Tjeneren bukkede sig lydløst ud, og Peder faldt over Maden med en Appetit, som en god Samvittighed, en kraftig Mave og et vel udført Morgenarbejde berettiger til.

*

*

*

Klokken kunde vel være halv To, da Peder rejste sig fra Frokosten. Han var mæt og tilfreds. Fra en af Dicks Cigarkasser tog han en mellemstærk Havannaser og gik op og ned i Værelset, medens Frokostserveringen bortfjærnedes. Af og til kastede han et Blik i det store Spejl mellem Vinduerne og var meget tilfreds med sit eget Billede: Tøjet passede ham, kun Flippen sad lidt stramt om den kraftige Hals; men det var ikke til at mærke, at han havde Fødder paa Enden af Benene.

Han satte sig i en Lænestol og undersøgte sine Lom-

mers Indhold. Der var først i rede Penge fire og et halvt Pund, dernæst indeholdt Konvolutten femogtyve andre Pund i Sedler — en vældig Masse Penge! Endelig fandt han den Rekvisition paa Yachtuniformerne, som Brown havde udstedt. Det var lige saa godt at faa dem bestilt med det samme. Men først satte han sig ved Skrivebordet og nedskrev med største Nøjagtighed enhver Udgift, han havde haft siden han, eskorteret af Politiet, satte Fod paa Englands Jord.

„Det koster, sla' mig, Mønt at spille Millionær,“ tænkte Peder, da Regnskabet var afsluttet, „men jeg skal li'egodt være Mand for at vise gamle Brown, hvad Pengene er gaaet til.“

Saa fik han Hat og Overfrakke paa, to Cigarer af de fedeste i Lommen, Handsker og Stok i Hænderne og trampede med sine tyksaaledede Sportsstøvler frejdigt ned ad Trappen og ud af Hotellet, som om han aldrig havde haft billigere Logis end i Façadeværelserne paa første Sal i Hotel Cecil.

Det blev en lang og anstrengende Eftermiddag for Peder Most.

Selv forholdsvis korte Distancer i London falder et Menneske fra en dansk Provinsby skrækkelig lange, og Peder nænnede, sine Millionærfornemmelser tiltrods, ikke at ofre ret mange Shillings paa Droskekørsel, saa længe han mente at kunne klare sig paa egne Ben. Dødtræt og sveddryppende naaede han den store Forretning i Bond Street, hvor han blev taget Maal af paa Kryds og Tværs til Yachtuniformer, Huer, hvide Dragter og Yachtsko med Gummisaaler. Det var en stor Bestilling, men Navnet paa Swells Ejer var vel kendt, og alt skulde blive færdig til næste Morgen.

„Der bliver Arbejde hele Natten for mine dygtigste Svende,“ sagde Chefen for Firmaet i en beklagende Tone, „vi maa derfor desværre lægge halvtreds Procent paa Prisen!“

Peder fandt ingen Anledning til at protestere, han havde blot at følge Browns Anvisning.

Tøjet var besørget, et Par rummelige Støvler havde han købt for egen Regning og en blød Hat, der sad bedre fast paa det rødhaarede Hoved. Atter naaede han Trafalgar Square, thi derfra kendte han Kursen til Byens forskellige Dele.

En umaadelig Menneskemasse var samlet paa den store Plads. Et Musikkorps spillede „God save the Queen“; Peder kunde ikke se, hvorfra Tonerne kom, men det var nok fra Foden af Nelsons Monument. En Mængde Hatte og Stokke svingedes i Luften, han hørte Folk brøle af fuld Hals: „Ned med Boerne,“ „hæng gamle Krüger,“ „længe leve gamle Bob!“

Peder vilde vide, hvad det betød og entrede derfor tilvejs paa Toppen af en Omnibus, hvor der forresten ikke var ret megen Plads tilovers. Men han kunde dog faa et Overblik over, hvad der foregik paa Torvet.

At Stemningen var krigerisk skinnede tydeligt nok igennem, og Peder kom i Tanker om, at Englænderne sloges med Boerne i Sydafrika, og at alle de mange Mennesker paa Trafalgar Square nok var samlet for at se en frisk Tropestyrke drage afsted til den fjærne Kampplads. Ganske rigtig. Fra en af de brede Gader kom et nyt Musikkorps svingende ind paa Torvet, en skotsk Marschmelodi fra Sækkepiber og Trommer og Trompeter klang gennem Luften under Mængdens Jubelraab, dernæst fulgte tilhest en Stab af Officerer i straalende Uniformer og saa kom Soldaterne tilfods marscherende i brune Khakidragter, bredskyggede Filthatte og Gamascher paa Benene. De skuldrede Gevær, efterhaanden som de passerede Nelsons Statue, Patronerne skinnede i Bælterne; ved Siden gik Officerer i samme brune Dragter og med dragne Sabler. Faner smeldede i Vinden, Musikken skingrede og de mange Tusinder Mænd og Kvinder hylede og raabte, som om de var gale. Alle paa Toppen af Omni-

bussen skreg med og svingede med Armene. En gammel Kone ved Siden af Peder haandterede en slidt, brun Bomuldspareply, som var det en Tomahawk og raabte saa højt, hendes tynde Stemme kunde orke: „Slaa Krüger ihjel, slaa gamle Krüger ihjel.“ Peder selv blev smittet af den almindelige Begejstring og svingede med sin Hat, indtil han kom i Tanker om de mange Penge der laa i Lommerne og om, at der sad en yngre, lurvet Fyr paa hans højre Side af et mindre tillidindgydende Udseende. Saa holdt han Armene ind til Kroppen og skærmede sine Lommer, idet han ræsonnerede som saa: „Hvad kommer det Dig ved, Peder; om Englænderne slaar Boerne eller Boerne muler Englænderne, det kan dog være en skikkelig Svendborgstyrmand saa revnende ligegyldigt.“

Hvorpaa han atter entrede ned og fuldendte sine Indkøb.

*

*

*

Den tætte Londonertaage og det svindende Dagslys gjorde Byens Gader bælgmørke allerede Klokken syv, da Peder styrede sine trætte Ben mod Hotel Cecil. Som svagtlysende Klatter svævede Gasblussene i de mørke Gader; det var ikke let at finde Vej for en Fremmed i den By. Og da Peder endelig naaede hen til Hotellets Trappe var det med Følelse af at være kommet i tryk Havn igen efter en vanskelig Natsejlads.

Det er ikke paa Lys og Mørke, at man skelner Dag fra Nat i Hotel Cecil, det skulde da være, at den elektriske Straaleglans om Aftenen langt tager Luven fra Dagslyset. Nej, det er paa Gæsternes Paaklædning, at man bedst bedømmer Døgnets Tider. Efter Kl. 7 Aften er der næppe én mandlig Gæst som ikke bærer Kjole eller Smoking og hvidt Slips, medens Damerne møder i nedringede Selskabstoiletter, funkende af Juveler.

Det flimrede for Peders Øjne, da han stod midt i al denne Pragt og Herlighed, og saa snart han havde kastet

et Blik gennem de aabenstaaende Fløjdøre ind i den uhyre Spisesal, gjorde han Bestikken op, at dér vilde han under ingen Omstændigheder spise sin Middag. Han skyndte sig derfor op i sine Værelser, ringede og bestilte Middagsmad. Da Tjeneren næste Gang viste sig, medbragte han to Aviser med Anmodning fra Hotellets Bestyrer til Mr. Most om at læse de med blaåt indrammede Artikler.

Peder satte sig foran Skrivebordet, bredte Avisen ud — det var Aftenudgaven af Times — og læste:

„Skandaløs Opførsel af en amerikansk Millionær.

Richard P. More som Slagsbroder.

Imorges ved Nitiden forefaldt et skandaløst Optrin ved London Bridge. To Politibetjente søgte at bringe en beruset, gammel Tiggerske paa Stationen; hun gjorde hæftig Modstand, og hendes Skrig samlede betydeligt Op-løb tildels af arbejdsløse Mænd og Gadeungdom, som jo altid er villig til at tage Parti imod Haandhæverne af al lovlig Orden.

En ung Mand, der senere identificeredes med Millionæren Richard P. More fra St. Louis i de Forenede Stater, banede sig Vej til Betjentene og forlangte truende, at de skulde lade Tiggersken i Fred. Der udspandt sig mellem Amerikaneren og Betjentene en Ordveksling, der udartede til Haandgribeligheder, under hvilke det lykkedes Mr. More at slaa begge Konstabler til Jorden, takket være hans overlegne Færdighed i Boksning. Inden de to ilde tilredte Betjente kunde skaffe sig Undsætning, lykkedes det Mr. More at undslippe, efterladende Frakke og Hat paa Valpladsen. Han sprang ombord i en Bugserbaad og dampede ned ad Themsen til sin Yacht Swell, der umiddelbart derefter lettede og sejlede bort.

Det lykkedes altsaa ikke Øvrigheden at lægge Haand paa dette samfundsfarlige Individ; men vi har erfaret, at Politimyndighederne vil udsætte Arrestordre, hvorefter han kan fængsles i enhver engelsk Havneby baade i Storbritanien og i Kolonierne.

Vi er her i England tilstrækkeligt forsynet med Individer, der anser det for deres Opgave at nedbryde Respekten for Loven og ophidse Pøblen mod Øvrigheden. Vi behøver ikke yderligere at demoraliseres af halvgale Millionærer fra den anden Side af Atlanterhavet!"

„Tak Skæbne!“ tænkte Peder, „den er gruelig gal for Dick!“ og saa tog han fat paa den næste Artikel, som var endnu mere fornærmelig mod hans bortflygtede Principal.

Meget bekymret satte han sig tilbords. Det var seks Retter Mad og to Slags Dessert, men det var ingen rigtig Fornøjelse at spise alle de Herligheder. Han sad og tænkte paa sin Millionær; mellem hver Mundfuld faldt han i Staver. Hvorlænge skulde han blive paa dette Hotel? Vilde Dick lade ham i Stikken, eller endte det maaske med, at Politiet alligevel arresterede ham?

Da Peder endelig havde arbejdet sig gennem den megen Mad, faldt Døsighed over ham. Han prøvede at tænde en af de dejlige Cigarer og satte sig tilrette i den mægtigste Lænestol. Men et Kvarter efter slap Cigaren ud af hans Fingre og ned paa Gulvtæppet, hvor den brændte et forsvarligt Hul; han selv faldt i Søvn og vaagnede Klokkeren elleve. Saa krøb han hurtigst muligt i Seng og drømte om seks Fod lange Politibetjente, der forfulgte ham og Dick, og om engelske Krigsskibe, der jagede Swell over Havet, mens Kanonerne drønedede og Kuglerne plaskede i Vandet rundt om.

SYVENDE KAPITEL.

Atter ombord.

Da Peder vaagnede næste Morgen, rejste han sig for-
tumlet overende i Sengen og saá sig om med vidt op-
spilede Øjne. Han havde ingen Anelse om, hvor han var.
I Drømme havde han oplevet de mest haarrejsende Æven-
tyr med rødnæsede, sorthjælmede Politibetjente men
syntes alligevel, at han havde ligget i sin Seng ovenover
den lille Butik i Svendborg.

Det første, han fik Øje paa, var sit eget forvildede
Billede i det store Spejl i Hjørnet, dernæst faldt hans Blik
paa Etuiet med de svære Sølvtoiletgenstande. Efterhaan-
den dæmrede det for ham, Gaarsdagens Begivenheder
rullede sig op for hans Bevidsthed, og samtidig opfangede
hans Øren Lyden af sagte, listende Skridt i Dagligstuen
ved Siden af, en Støj som af Æsker der flyttedes, af
Papir der raslede.

I Peders Hjerne krydsede Tanker om Indbrudstyve
og om Politibetjente, der havde sneget sig ind for at arre-
stere ham. Han krøb sagte ud af Sengen og kiggede gen-
nem Nøglehullet. Til sin ubegrænsede Overraskelse og
Beroligelse fik han Øje paa Kineseren Atih, der, iført
europæisk Dragt og med Pisken rullet op om Baghovedet,
pakkede alle Dicks Sager ind.

Peder lukkede Døren paa Klem og raabte:
„God Morgen, Atih! Alt vel?“

„God Morgen, Mr. Styrmand,“ svarede Kineseren uden at vende Hovedet, „De hurtig klæde paa — Mr. Brown vente.“

Peder skyndte sig ind i Badeværelset og lod det varme Vand løbe i Badekarret. Han havde allerede faaet saa megen Smag for Civilisationens Forfinelser, at han nødig vilde undvære sit Bad. Straks gik Kineseren ind i Soveværelset og tog fat paa Pakningen af Kufferterne, og der udspændte sig mellem ham og Peder i Karret en Samtale, hvoraf fremgik, at Atih og gamle Brown allerede om Natten var kommet til Hotellet, at Swell laa i Kanalen og ventede paa dem og Styrmanden, og at Mr. Dick „var ganske all right“.

Peder var hurtig i Klæderne og skyndte sig ned ad Trapperne til den store Hal, ved hvis stadig flammende Kaminbaal han fandt Brown siddende, læsende Morgenaviserne og varmende sine lange, tynde Ben, medens han nippede til en stærk Kop Kaffe.

„Naa, Styrmand, den Historie slap vi da foreløbig godt fra!“ — Han trykkede Peders Haand og smilede velvilligt — „Dick synes just ikke at være populær i England for Tiden, og jo før vi lægger en Del salt Vand mellem os og Storbritanien des bedre.“ Han holdt Avisen op og pegede paa en lang Artikel, som havde til Overskrift: „Den gale Millionær fra St. Louis.“

„Han tør vel aldrig komme til London mere?“ spurgte Peder med Tanken henvendt paa de Herligheder i Nr. 17 og 19, som han havde lært at skatte i Løbet af det sidste Døgn.

„Naa, for en Mand som Richard P. More ordner saadanne Vanskeligheder sig altid paa en eller anden Maade. Men faar han bare et Par af den Slags Artikler at læse, saa hader han Englænderne. Vi risikerer, at han finder paa at slaas med dem — hjælpe Boerne dernede i Sydafrika for Eksempel. Hvad siger De til at komme i Krig, Styrmand?“

„Jeg er ligeglad,“ svarede Peder med stor Frejdighed, „naar bare jeg maa faa noget at spise; jeg er vældig sulten.“

„Gaa ind i Spisesalen og forlang hvad De vil; men om tolv Minutter maa vi herfra.“ —

Opfattelsen af hvad uindskrænkede Pengemidler betyder for den, der forstaar sig paa at bruge dem, var kun begyndt at dæmre for Peder. Han vidste, at Lystyachter og gode Hotelværelser, dejlig Mad og fine Klæder maatte være forbeholdt Verdens Rigmænd, men han havde ikke tænkt sig Guldets Magt saa stor, som han efterhaanden fik Øjnene op for. Han faldt endnu stadig i Forundring. Først over Millionærens Bagage, der rullede af Sted paa et Fragtautomobil i susende Fart med Atih paa Forsædet indhyllet i Pels ved Siden af Styreren. Saa kom Turen til ham selv og Brown; de fløj bagefter paa en anden, men let og elegant Motorvogn. De to Automobiler fulgtes imidlertid ikke ad, thi Brown skulde hæve Penge, og derfor gik det gennem de menneskevrimplende Gader med den mest halsbrækkende Fart, saa Peder blev aldeles forstumlet og først fik sig samlet sammen, da Vognen holdt uden for den Bygning i London, som han altid havde betragtet med største Ærbødighed: Englands Bank.

Et godt Kvarter sad Peder paa Automobilet og ventede, idet han krampagtig holdt fast paa Browns sorte City-bag, der var blevet ham betroet og som han antog for stuvende fuld af Penge; saa kom den Gamle atter ud, og afsted fo'r den snurrende, benzinlugtende Vidundervogn, denne Gang henad mindre befærdede Gader til en ret afsides beliggende Jernbanestation paa Themsens modsatte Bred.

Der var ikke Tale om at tage Billetter, som andre Dødelige maa gøre; nej, udfør Perronen holdt et hvæsende Lokomotiv med en eneste lang Vogn bag sig. Den ventede kun paa Brown og var udelukkende bestemt til ham, Peder, Atih og Bagagen.

Peders Forbavselse var nu uden Grænser, men hverken Amerikaneren eller Kineseren tog mere Notits af at køre med Ekstratog, end om de skulde foretage en almindelig ti Øres Sporvogntur.

Afsted gik det ud af London og Syd paa, hvor Luften var frisk og let og hvor Markerne laa grønne mellem Skove og Herresæder.

„Det gælder om at skynde sig,“ bemærkede Brown, „for Mr. Dick venter os, og Taalmodighed er just ikke den Dyd, han er bedst udstyret med. — Om fem Kvarter skal vi være i Southampton.“

Det passede. $9\frac{3}{4}$ holdt Toget ved Endestationen, i en Haandevending fik en halv Snes Mand Kufferter, Kasser, Kuglestang og de andre Sportssager læsset paa en Kærre, atter indtog Atih Pladsen hos Kusken, mens Brown og Peder tog en Cab og trillede afsted langs Havnekajen.

Der laa nogle vældige Dampere ved Bolværket ifærd med at tage Krigsmateriel og Soldater ombord. Et Sted drev Kavallerister deres Heste over Landgangsbroen ind paa Skibets Dæk. Dyrene sparkede og vrinskede, angst for Skibet og de skraa Planker, der drøned under de urolige Hovslag. Et andet Skib hejste Kanoner ombord og store, tunge Kister med Ammunition. Det myldrede med khakiklædte Soldater og Officerer, der lød Klirren af Vaaben og høje Kommandoraab. Og rundt om Damperne flokkedes civile Personer og en Mængde Kvinder, unge og gamle, fine og tarvelige. Men alle havde de det samme forskræmte, bedrøvede Ansigtstudtryk; det var jo deres Mænd, Sønner eller Kærester, der nu skulde afsted paa den Tusind Mile lange Rejse for at slaas med Boerne. Hvor mange kom tilbage af de raske Mænd? Hvem af dem skulde graves ned, ihjelskudte af Boerkugler, i den fjerne Jord? Det var just de Spørgsmaal, som prægede alle Ansigter med Ængstelse.

Gerne var Peder blevet en rum Tid ved Transportdamperne, men Drosken havde Fart paa, endda Brown

syntes den kørte langsomt. Endelig standsede den ved en lang Bro, hvor der laa fuldt af Lystfartøjer og Færgebaade. I en af disse satte de sig og blev roet et godt Stykke ud paa Vandet. Saa lagde Færgemanden Aarerne ind. De ventede, og Brown holdt skarpt Udkig ind mod Havnen.

Fem Minutter efter bandt han sit Lommetørklæde til Spadserestokken og holdt den i Vejret, aabenbart Signal til en lille sort Damper, der netop kom tilsyne mellem de store Skibskolusser ved Kajen; snart efter stod Peder og Brown paa Damperen, paa hvis Agterdæk Bagagen laa ophobet, og hvor Atih sad med Benene trukket op under sig paa den største af Kufferterne.

Nu gik det med fuld Fart ud mod Kanalen.

Vejret var straalende; en ganske let vestlig Brise satte akkurat Krus paa Vandfladen, Solen skinnede ned over Englands Kyst og over Øen Wight, hvis høje Bakker og Klinter tonede mod Øst.

Nogle svære, cirkelrunde Forter, der med Kæmpekanoner beskytter Indløbet til Southamptons Havn, passeredes nu, og Kursen sattes tæt under Wights Kyst, hvor Smaabyer, Slotte og parkomgivne hvide Villaer laa spredte mellem Øens høje, grønne Skrænter og udløbende Landtanger.

Brown og Peder spejdede længe forgæves efter Swell, men endelig opdagedes dens lave hvide Skrog en Mils Vej ude. Ubevægelig laa Skibet og duvede langsomt for de bløde Vest fra kommende Dønninger, medens det grønne, blanke Kanalvand gengav et sløret Spejlbillede af Yachtens fintrukne Linier — en rigtig „Swell“ blandt Havets utallige Plebejerskibe.

*

*

*

Dick havde ikke tilbragt noget behageligt Døgn ombord paa sin Yacht.

Det var jo rart nok at have undgaaet Arrestationen og en dermed følgende Skandale, men der var heller ikke noget opløftende ved at maatte flygte fra London og bort fra England — og det for et gammelt pjaltet Kvinde-menneskes Skyld! Men hvad der ærgrede den ungdommelige Millionær allermest var, at en Anden maatte bøde for hans Taabelighed — det var han ikke vant til. Dick havde altid haft det helt omvendt: han havde ofte nok betalt for Andres Dumheder og havde gjort det af et godt Hjerte og villigt Sind. Men nu var han i Gæld til sin egen Styrmand; det passede ikke Richard P. More.

Og efterhaanden som Swell fjernede sig fra London, voksede Dicks Ærgrelse over Situationen og Ængstelse for Peder Most. Og som altid, naar noget gaar forkælede Mennesker imod, fyldtes hans Sind med Vrede — ikke mod sig selv, men først mod Politiet i London, saa mod alt hvad der hed Øvrighed i Landet og endelig mod hele den engelske Nation. Der var ikke det Smædeord, som Dick gik af Vejen for i sin Kritik af Storbritaniens Borgere; der var ikke den Fejl og Last, som han ikke hæftede paa Nationen.

Og medens Dick rasede, løb Swell med fuld Fart ud i Nordsøen, stod Syd paa og ind i Kanalen. Sent om Natten stoppede den op ved Dover, hvorfra Bröwn og Atih hastede ad London til, men Swell fortsatte Øster imod Isle of Wight; og dér laa den, da Dick op ad Formiddagen viste sig paa Dækket for at tage sin Morgen-træning.

*

*

*

Monsieur Grenouille havde fra den aarle Morgen været i Aktivitet; begge de store Døre paa Dækshusets Agterende var slaet op, Sportsmusæet blev grundigt efter-set og udluftet. Automobilet rulledes ud paa Dækket, undersøgtes og pudsedes, dernæst blev Tennisspillet sat op paa Agterdækket, og Nættet, der forhindrede Boldtene

i at flyve overbord, udspændtes paa Messingstøtter, som anbragtes i Huller langs Lønningen. Af og til gjorde Monsieur Grenouille sig et Ærinde under Dækket for at undersøge, hvorvidt der var Tegn til, at Dick snart vilde vise sig. Men det trak længe ud, og derfor tog Franskmanden fat paa et andet og saare ejendommeligt Arbejde.

Inde fra Sportsparadiset hentede han en mægtig og tung græskarformet Kugle, hvis væsentlige Bestanddele var Krølhaar og svært Læder. Kuglen var overtrukket med hvidt Skind, og paa det gav han sig til at male et Ansigt — skægløst, med en lang højtidelig Næse og en determineret Mund. I det ene Øje sad en Monocle fastklemt. Enhver engelsk Gadedreng vilde straks være i Stand til at sige, hvem det skulde forestille, nemlig Englands almægtige Koloniminister, Mr. Chamberlain.

Medens Monsieur Grenouille er beskæftiget med denne ejendommelige Form for Portrætmaleri er det bedst med et Par Linier at tegne hans eget Billede, for han kommer til at spille en Rolle i denne Fortælling.

Som han sad dér overskrævs paa Kassen med Tennis-Rekvisiter og malede Chamberlains Ansigt med grove Pastelfarver, lignede han mest af alt en sydlandsk Cirkusartist: lille og væver med gnistrende sorte Haar og Mustacher, en alt for spraglet Paaklædning, vide Benklæder, smaa spidse Damesko, Ringe paa Fingrene og lugtende af en overflødig Mængde Pomade og Parfume.

Monsieur Grenouille var født i Marseille, men hans Opdragelse havde været ret international. Han havde faret det halve af Jorden rundt i mange Slags Professioner, men oftest som Cirkuskunstner. Han havde været Jokey og Cyklerytter og havde endelig kastet sig over Automobilkørsel. Og da Dick en Gang fik Lyst til at prøve den Sport og telegraferede fra Nizza, hvor han opholdt sig med sin Sejlyacht, til Paris efter den bedste Motorvogn, der lod sig opdrive, var det netop Grenouille som bragte ham Køretøjet. Han købte det og fik i Købet

Franskmanden, som fra det Øjeblik arbejdede sig ind i Dicks Gunst og blev Millionærens „Sportsmester“. Dog ikke saaledes at forstaa, at Monsieur Grenouille i nogen Art Idræt viste sig sin Herre overlegen; nej, han forstod netop den vanskelige Kunst at være saa dygtig, at Dick maatte anstrenge sig til det Yderste, men Grenouille tabte altid. Med Haanden paa Hjertet og med et ægte Cirkusbuk erklærede han sig for overvunden, netop naar „Principalen“ var ved at blive usikker paa Udfaldet. Forresten var Manden en fortrinlig Tennisspiller, førte en sikker Fleuret, red sin Hest med Dygtighed og var Kunstsytte af Rang.

Men nu Chamberlains Hoved?

Ja, enhver, der har forsøgt sig i Boksekunsten, kender den Slags Læderkugler, som, ophængt i en Snor, afgiver Maal for alle de Stød og Knubs, som Bokseren under Træning øver sig i at aflevere. Kuglen, der er svær at Vægt og vanskelig at sætte i Bevægelse, erstatter Modstanderen. Men den fiffige Grenouille, som altid forstod at aflure sin Herre hans svage Sider, som derefter søgte at opelske dem, malede Kuglen saaledes, at den lignede den, der for Tiden var Genstand for Dicks Vrede. Og Boksekuglen havde haft mange Ansigter: Admiral Hornsbys, dengang Dick blev fornærmet paa ham og opgav al Kapsejlads, Præsident Mc. Kinleys, da Swells Ejer jog hele den amerikanske Besætning fra Skibet, osv. osv. Og næppe havde Franskmanden faaet Færten af Millionærens stigende Raseri mod alt, hvad der var engelsk, før han bestemte sig til at lade Dick uddele sine frygtelige Stød og Slag mod selve Chamberlains Hoved.

Richard P. More viste sit sunde men fortrædelige Ansigt Kl. 10 paa Dækket, netop som Grenouille fuldendte sit Mesterværk ved at trække en sort Streg fra Chamberlains Øjekrog og ned til Kuglens Bund — det var Monoclenens Snor. Den unge Krösus var iført en Flonels Sports-

dragt og hvide Sko. Han kastede et Blik mod Land og et andet op til Kaptajn Schwab, der mismodig rystede paa Hovedet — Brown var altsaa endnu ikke i Farvandet! Dick hamrede den ene Hæl mod Dækket og drejede sig om — hvad skulde han gøre? Sæt, at den Styrmand sad i Kachotten, det kunde man dog ikke være bekendt. Han gik et Par Gange op og ned ad Dækket uden at ændse Monsieur Grenouilles dybe Buk og tænkte paa at sejle lige ind til Southampton. Saa trak han alligevel Trøjen af, begyndte et Parti Tennis og slog til Boldtene, saa hans Modspiller, den arme Franskmand, ikke vidste, hvad han skulde stille op. Men ligesom det første Sæt var færdigt, lød Schwabs Stemme fra Broen:

„Dér har vi dem, Mr. More!“

„Hvad! — hvor mange er der? — Er Styrmanden med?“

Dick smed Raquet'en, sprang over Nættet og stod i et Nu paa Broen med Kikkerten for Øjet:

„Det er rigtigt,“ sagde han stakaandet, — „tre Mand agter, han er med — all right!“

Saa gik han beroliget ned, Spændingen var overstaet og allerede halvvejs glemt. Og da Styrmand Most ti Minutter efter besteg Swells Dæk, stod Dick nøgen til Bæltstedet og bearbejdede Chamberlains Hoved med Boksehandskerne paa de knyttede Hænder, mens Sweden i stride Strømme randt ned ad hans magre, muskuløse Krop.

Han drejede Hovedet og nikkede til Peder:

„Det var flinkt, Styrmand, det skal jeg ikke glemme Dem!“

Og saa langede Dick Koloniministeren en Næsestyver, saa Snoren sprang, og Hovedet fløj udenbords. Der flød det med Ansigtet i Vejret. Chamberlain så truende gennem sin Monocle efter Swell, der nu hastigt fjernede sig med Kurs mod Vest.

OTTENDE KAPITEL.

Englands Fjende.

Det var høj Luft og let, lun Foraarsbrise. Swell skar gennem Kanalens grønne Vand med Torpedobaadsfart, sitrende som en Væddeløbshest, der farer hen over Væddeløbsbanens Græstæppe. Lystigt smeldede Yachtstanderen fra Stormastens Top; hele Skibet lyste i Hvidt og Guld under Solstraalerne, saa det flimrede for Øjnene. Swell fløj forbi tunge sortmalede Sejlskibe, der gik med alle Sejl fulde; det saá ud, som det var døde Vrag, der drev i Vandskorpen. Og Fragtdamperne, der hastede af Sted saa hurtigt, som Skruen orkede at drive dem frem, gik det ikke bedre.

„Der er Gang i Støvlerne!“ tænkte Peder Most, da han kom ud af sin Kahyt og saá sig om. — „Her gælder det nok om at holde Skraaen lige i Munden. Det bliver en anden Sejlads end med gamle „Dom Pedro“; det staar til Troendes.“

Peder havde klædt sig om inde i Lukafet; han var nu iført en af de nye Yachtuniformer med forgyldte Knapper og Guld paa Ærmerne; Kasketten sad nok saa rask paa det rødhaarede Hoved. Der var kommet „Snit“ over Styrmand Most, og det klædte ham. Og Peder havde allerede faaet Smag for, hvad der klædte. „Det gaar begribeligvis ikke an at være Bonde i Millionærselskab,“ ræsonnerede han, „og hedder Skibet Swell, saa skal der ogsaa være Façon paa Besætningen.“

Paa Broen stod Kaptajn Schwab ved Siden af Rorgængerens og stirrede agtpaagiven forefter. Hvert Øjeblik dukkede nye Skibe frem i Horizonten, det galdt om at komme godt udenom alle Forhindringerne. Han drejede Hovedet og mønstrede Peder, da denne meldte sig til Tjeneste med Haanden til Huen.

„Naa, er De dér, Styrmand. Ja, det er splitte min Klyver ikke for tidligt, at jeg bliver afløst. Her har jeg holdt Enemandstørn lige siden igaar Formiddags!“

„Den maa have været lige langstrakt nok,“ indrømmede Peder, „men nu er jeg klar til at løse af.“

„Og jeg er flintre mig klar til at ta'e én paa Øjet lige til Middag. — Hold den gaaende Øst til Syd. Der er fuld Kraft paa Maskinen. Er der noget los, saa gi'e mig et Praj — dette Talerør her gaar ned i mit Lukaf. — Er De med?“

„All right,“ sagde Peder og tog til Huen. Saa trampede Hollænderen ned ad Broen med stive Ben. Han trængte øjensynlig til at lukke det ene Øje, som han havde slidt saa længe paa.

Peder trak Vejret dybt. Han var henrykt over atter at være paa det salte Vand; og saa at have Kommando paa saadan en Damper, der smurte fra alt, hvad man mødte! — „Styrbord lidt,“ varskoede han Rorgængerens af en Fejltagelse paa dansk — der laa en Fiskekutter lige i Kursen. — „Styrbord lidt,“ gentog Manden. Det var ogsaa dansk, tilmed fynsk Akcent. Peder saå opmærksomt paa Manden. „Støt saa!“ kommanderede han denne Gang paa engelsk.

Nu var Farvandet frit i nogen Tid; Peder bed sig en Ende Skraa. Han spekulerede over, om det gik an at faa en Sludder med Rorgængerens; rigtig korrekt var det vel ikke, men han kunde ikke dy sig. Det var saa længe siden, at han havde faaet en dansk Passiar; det var jo ovenikøbet Martin Jeppesen fra Thurø, ham kendte han da godt nok.

„Goddag, Martin, vi er nok blevet Skibskammerater igen.“

„Ja, det er re'elig nok, Styrmand, og det er paa en anden Slags Sku'e end som sidst.“ Martin kneb de vandblaa Øjne sammen og tørrede Munden med Bagen af Haanden. „Sidste Gang var De ikke saa fin i Klædetøjet, Styrmand — der har nok vaaren Avancement.“ Og Martin fnisede.

Peder var taknemlig over, at den Anden sagde „De“ og „Styrmand“. Forrige Gang, da de to havde trampet samme Dæksplanker, var Peder Skibsdreng og Martin Kok; det var ikke saa faa Lussinger, der faldt dengang fra Kokkens haarde Næver, naar Drengen ikke var rap nok i Vendingen til at hente fersk Vand og skrælle Kartofler.

„Vi er ellers fire Fynboere her ombord,“ fortsatte Martin; „der er Jens Frederiksen fra Øksnebjerg og Kristen Klausen og saa ham Jesper Knort. Men han er ellers fra Marstal a'.“

Peder gik et Slag op og ned ad Broen, mest for at bremse lidt paa Martins Talestrøm; men det hjalp ikke stort. Hvergang Styrmanden kom i Nærheden af Rattet, knevrede Martin løs.

„Den skar nok saa gelassen med Politiet — hihi,“ fnisede han. „Den klarede Styrmanden godt — det sa'e da ogsaa baade Jens og Knorten. Vi var ellers bange for, at den havde staaet paa Kachot, saa vi skulde ha'e maattet trækkes med den enøjede Rad af en Hollænder —“

Peder stak Hænderne i Lommerne og saå paa Martin med stor Værdighed:

„De skal holde Dem fra at bruge Ukvemsord om Kaptajnen, naar jeg hører paa det — Martin,“ advarede han.

Martin skuttede sig undskyldende:

„Ingen Forseelse, Styrmand; jeg ska' nok holde Kajen i fremdelestalt. — Han er da ellers flink nok — han kan sit Kram, det maa jeg lade ham.“

Men Peder var hverken tilsinds at høre nedsættende Ord eller Lovprisninger om Kaptajnen; der var helt andre Ting, som interesserede ham i Øjeblikket.

Nede paa Agterdækket saas Bagsiden af en af de store Strandstole, og ud fra den stak et Par Ben, som Peder vurderede til at tilhøre Richard P. More. Ovenover Benene manøvrerede et Par Hænder med store engelske Aviser, som han inde i Stolen øjensynlig studerede med stor Interesse. Rundt om ham flød en Mængde andre Blade, som Vinden efterhaanden fejede langs Dækket, indtil de standsede ved Lønningen. Og hver Gang Dick blev færdig med en ny Avis, krøllede Hænderne Papiret sammen og kylede det bort, medens Benene trampede i Dækket. Uden at kunne se den Læsendes Ansigt, gjorde Peder Bestikket op, at Dick maatte være lynende gal i Hovedet.

Det var naturligvis alle Artiklerne om ham og hans Sammenstød med Betjentene ved London Bridge, der krænkede den ungdommelige Krøsus.

Peder passede sin Tjeneste paa Broen, men holdt samtidig Øje med de Rystelser, der stedse stærkere bevægede Kurvestolen. Og der var Andre, hvis Øjne med samme Interesse iagttog Swells Ejer. — Hver Gang, han i Vrede trampede i Dækket, kom Kineseren Atih tilsyne ved Nedgangen til Kahytten. Han saá i Retning af Dick med sine kloge, skæve Øjne, rystede blidt paa Hovedet og forsvandt atter. Af og til kom Monsieur Grenouille listende ud fra Sportshuset paa sine spidsnæsede Sko; forsigtigt nærmede han sig sin avislæsende Principal, men retirerede atter skyndsomst i Læ, saasnart han fik Færten af Dicks farlige Sindsstemning.

Endelig kom Maskinmesteren paa Dækket.

Lundqvist hed han, og Svensker var han. En skulderbred, hoftesimal, højvoksen Karl med et rask, kønt Ansigt, prydet med en fiks lille, opadbøjet Knebelsbart. Han nærmede sig med Svenskernes ofte overdrevne høflige Holdning og Lader, hilste ærbødigt paa Stoleryggen og

stillede sig op med Kasketten i Haanden, afventende at Millionæren allernaadigst vilde lægge Mærke til hans Ringheds Nærværelse.

Det skete straks efter. Dick var nemlig naaet til Bunden af den uhyre Avisbunke, som Brown havde medbragt fra London. Dette sidste Blad var „St. James' Gazette“, og dets Redaktion var i ganske særlig Grad hadefuldt mod alt, hvad der var amerikansk. Gazetten indeholdt en Artikel, hvis Overskrift var: „Store Tyve lader man løbe, de smaa hænger man!“ Richard P. More var skildret som en fortrukken, principløs Lømmel, pengestolt og dum; hans Livsførelse beskrevs i de mørkeste Farver.

Den Artikel var Draaben, som fik Dicks Taalmodighedsbæger til at flyde over. Han sprang op fra Stolen, flængede Avisen midt over, kridhvid i Ansigtet og stirrede paa Lundquist, der yderst forfærdet ikke vidste bedre end at bukke dybt. Dick var maalløs af Raseri, og Svenskeren tog hans Tavshed for en Opfordring til at fremkomme med sit Ærinde.

„Jeg vilde gerne, ærbødigst, tillade mig at forespørge,“ begyndte han, „om hvor megen Fart Mr. More ønsker at Damperen skal løbe i Nat — —?“

„Hvad Pokker kommer det mig med?“ busede Dick endelig ud; „lad den løbe hvad De vil, og lad mig være i Fred!“

Han snurrede rundt paa Hælen og gik agterefter. Lundquist stod meget betuttet og drejede paa Kasketten, uvis om han skulde gaa sin Vej fornærmet, eller om han skulde blive staaende. Da kom Dick tilbage; han holdt endnu Stumperne af Avisen i Haanden:

„Lad Swell løbe alt det, den kan orke; forstaar De? Jeg vil væk fra disse fordømte engelske Farvande, Fanden ivold til et Sted, hvor der ikke er en Englænder, jeg vil ikke se det Rak.“ Han rystede St. James Gazette foran Ansigtet af den mere og mere tilintetgjorte Maskinmester:

„Véd De, hvad de Skurke vover at skrive om mig — om Richard P. More, amerikansk Borger! — en „næsvis Gadedreng“ kalder de mig! „en Grønskolling“! „en Millionærforbryder!“

Dick slog med sin kraftige højre Næve ned i Avisen, der efterhaanden havde antaget Udseendet af en sammenkrøllet, snavset Papirskugle. Lundquist satte et forfærdet-indigneret Ansigt op.

„Det var Tusan!“ udbrød Maskinmesteren paa svensk, „Pardon, Mr. More,“ fortsatte han paa engelsk, „det var uforskammet, gement var det! Men saadan er den engelske Presse — altid paa Nakken af det frie, stolte Amerika!“

Ved Dicks rasende, højkrøstede Udbrud var gamle Brown kommet paa Dækket og nærmede sig bekymret; Monsieur Grenouille listede ud af sit Skjulested i Dæks-
huset, og selv den dødtrætte Kaptajn Schwab tumlede ud af sin Kahyt for at høre, hvad der gik for sig.

„Har Du set, hvad de skriver om mig, Brown? Har Du læst, hvad de vover at kalde mig! — mig, en amerikansk Borger! Disse fordømte Stoddere af nogle Penne-slikkere!“

Gamle Brown trak paa Skuldrene og pudsede væk paa sin Lorgnet, som galdt det Livet at faa Glassene rene:

„Hvem bryder sig om nogle engelske Journalister, Mr. Dick,“ beroligede han, „lad dem skrive — lad dem bare skrive.“

„Nej, Du kan tro Løgn, Brown, jeg lader dem ikke skrive — det skal de faa betalt, de Hunde. — At sammenligne mig med en Tyv, fordi jeg ikke finder mig i at se dem være raa mod en gammel Kone! — Hun var ikke drukken, som de skriver — ikke mere fuld end jeg. Og jeg havde blot drukket min Morgenkaffe. — Hun var syg af Sult, og jeg vilde bare have Lov til at give hende nogle Penge til at købe Mad for. — Men de Eng-lændere! Rak er det; hele Jorden over er der ikke en

eneste Englænder, som jeg gider række min Haand!“

Monsieur Grenouille fandt, at Øjeblikket var kommet til at gøre sig bemærket. Han holdt i Haanden en Huggert, som han lige havde pudset med Sandpapir. Med den satte han sig i Positur, støttende Klingens Spids mod Dækket, og udtalte med Patos:

„England har altid været mit store Fædrelands Fjende, sacrebleu! Monsieur More — for Fremtiden betragter jeg enhver Englænder som min personlige Modstander!“ Han hilste med Huggerten og snoede Overskæget.

Gamle Brown fikserede ham med synligt Mishag gennem Lorgnetten:

„Der er ingen Grund til at hade en hel Nation, fordi nogle Bladsmørere er uforskammede og et Par Politibetjente er raa — de fik jo forresten Prygl, som de fortjente — saavidt jeg forstaar.“

„Det gjorde de,“ udbrød Dick triumferende og bragte sin knyttede højre Næve i Boksestilling, „den ene bliver ikke af med sit blaa Øje de første tre Uger, og den anden skal have Vanskelighed ved at blive genkendt af sin egen Moder. — Det er heller ikke de to Fyre, som jeg er rasende paa, det er Bladene! De Artikler spredes hele England over, og de er allerede blevet telegraferede til New York. Hvad siger Du, Brown? — De griner af mig i Klubben derovre —,“ han blev atter aldeles rasende — „Hele Amerika tror, at jeg er en fordømt Drukkenbolt! — Men jeg skal hævne mig — jeg skal hævne mig paa enhver Englænder, jeg møder — paa hele England! Pokker staa i det Land!“

Han stampe i Dækket og skridtede frem og tilbage tværs over Agterskibet i det heftigste Sindsoprør. Atter kom han hen til de fire Mænd, der tavse stod og skævede til hinanden. Dick stillede sig op foran dem med et determineret Ansigt:

„Hør nu efter, hvad jeg siger,“ kom det stødvis fra ham. — „Jeg giver Tusind Dollars til den, der kan finde

paa et eller andet, der rigtig kan ærgre Englænderne. Tusind Dollars. — Men husk paa, det maa ikke gaa ud over en enkelt Englænder, det er ikke nok — nej, det skal drille og ærgre den hele Nation. — Find bare paa Affæren, saa skal jeg sætte den i Værk, selv om det koster mig en Million!“

Gamle Brown rystede paa Hovedet, strakte Hænderne ud imod Dick og aabnede Munden for at protestere.

„Ti stille, Brown!“ lød det fra den unge Mand saa højt, at det hørtes fra for til agter; „ti stille — her er det mig, der har Kommandoen!“

Og dermed gjorde Dick omkring og forsvandt under Dækket, efterladende de fire Mænd i en ophidset Sindsstemning.

Brown satte sig melankolsk ned i den tomme Stol, pudsede Lorgnetglassene og sukkede. Lundquist anbragte Kasketten med et rask Klask paa det velfriserede Hoved:

„För Tusan Plågar! Det var monga Pengor i Fikken!“
Saa gik han tankefuld ned i Maskinrummet og drak sig en Whisky-og-Vand for at give sin Tænkeevne en lille Opstrammer.

Monsieur Grenouille lod Huggertklingen glide gennem sine Fingre; saa gjorde han et Par Udfald mod en usynlig Fjende, hvorpaa han nærmede sig den Gamle i Stolen:

„Pardon, Monsieur Brown! — Vær saa venlig at sige mig, det var altsaa virkelig Alvor med de Tusind Dollars? — Hvis jeg nu finder paa — —“

Brown rejste sig, gram i Hu:

„Hvis De finder paa nogensomhelst Nederdrægtighed, min gode Franskmand, som kan bringe den unge Herre i Ulejlighed, saa skal jeg sørge for, at De bliver sparket iland fra den første Havn, vi anløber!“

Grenouille gjorde dybt fornærmet et Skridt tilbage:

„Monsieur Brown! De vover at tiltale en Gentleman paa en Maade —“

„Sørg De hellere for at se Deres Regnskaber efter,“

fortsatte Brown uforstyrret; „næste Gang bliver de revideret noget mere indgaaende, end jeg tidligere har gjort.“

Dermed satte Intendanten sig atter i Stolen, medens Franskmanden luskede af med et ærgerligt Ansigt. Brown havde aabenbart rørt ved et af hans ømme Punkter.

Tilbage stod kun Skibets Kaptajn. Ogsaa han tænkte dybt. Han kløede sig i Nakken og strøg sig over Skæget. Tusind Dollars var mange Penge for en vindskibelig Hol-lænder. Men hans Hjerne var altfor medtagen af Natte-vaagen; den duede ikke til at udklække Drillerier mod den engelske Nation. Schwab opgav Ævret, slingrede paa de stive Ben ind i sin Kahyt, medens en alenlang hol-landsk Ed rullede paa hans Tunge. Han svoer, at Præ-mien skulde blive hans — Habakuk splintre hans Stor-top, skulde han det!

*

*

*

Dagen var tilende, Solen dukkede langt ude i det fjerne Vest ned under Atlanterhavets rødgyldent rullende Vande; den sidste Lysstribe slettedes langsomt ud, og Natten kuplede sig stjernelindrende over Sø og Land og over Swell, der hastede Kanalen ud.

Fra Fokkemastens Top og fra Damperens Sider kastede den hvide, grønne og røde Lanterne gennemtrængende elektriske Lysstråler i Retning af Skibets Kurs, men ellers var alt indhyllet i Mørke paa Dækket. Ikke den mindste Lysstribe skinnede frem gennem Koøjne og Sky-ligher, der var skærmede af tykke Gardiner.

Men den store Agterkahyt under Dækket laa badet i saa stærkt et Lys, som var det selve Solen, der straaledede dernede. Dick elskede Lys og Luft, og der var anbragt elektriske Glødelamper i Hundredevis rundt om saavel i Loftet af den store Salon, der strakte sig tværs over Dam-peren, rundende langs hele Agterstavnen, som i Spise-salen om Styrbord og i det rummelige Sovelukaf paa modsat Side.

Klokken var vel ti, og Dick sad i en af de magelige, højryggede Læderlænestole tæt ved et Balancebord, hvorpaa stod hans Aftensmaaltid: The, ristet Brød og en vældig, flettet Sølvkurv med Frugter. Atih gik stiltfærdigt om og vartede op. Men Dick rørte ikke Maden; end ikke hans Yndlingsdrik, den stærke Ceylonthe, der duftede fra de fine, halvgennemsigtige Søvreskopper, fristede ham.

Dick var gram i Hu, og hans Hjerne havde arbejdet med Højtryk — noget den sportsglade Krøsus ikke var vant til. Han spekulerede paa Hævn, Hævn over Englænderne for den Forsmædelse, hans gode Navn havde lidt i de mange Aviser, og for den Tort, der personlig var overgaaet ham ved at maatte flygte fra engelsk Grund.

Nu studerede han Kaartene over Alverdens Have og Kyster, for han vidste end ikke, hvor han vilde hen med sin Swell. Snart tænkte han paa at sejle til Tripolis og gaa paa Løvejagt langs Ørkengrænsen; saa opgav han den Plan til Fordel for en Tur til Østasien. Der var god Tigerjagt baade paa Malakka, Norden for Singapore og omkring Calcutta — men dér var jo fuldt af Englændere, dem han netop vilde undgaa. Over hans Hoved hang en mægtig Kobbercylinder, der var fuld af Kaartruller. Naar han vilde studere en eller anden Jordegn, behøvede han blot at trække i den rigtige Snor, saa rullede det tilsvarende Kaart ned foran ham. Intet kunde være nemmere.

Dick trak i Brasiliens Snor, og straks foldede det uhyre Rige sig ud for hans Blik. Tværs gennem det løb som en bred Aare den mægtige Amazonflod. Dér var Plads og Dybde nok; han kunde løbe med Swell Tusind Mile og mere op ad Floden. Dér maatte da være Jagt: Krokodiller, Unça'er, de røde, mankeløse Løver; Puma'er — var det ikke noget for ham? Men hvem skulde han tage med? Var der nogen af hans Venner i Europa eller Amerika, der vilde tilbringe en Sommer paa den lumre, skidengule Flod i tredive Graders Varme inde mellem Urskovene? Fuldt af Moskittoer var der vel. — — Og Hævnen, hvad blev den til!

Dick rynkede Panden, han gad ikke tænke over den Ting mere. Hvad, han havde jo Andre til at bruge Hjer-
nen for sig, han betalte dem for det. Tusind Dollars
havde han udlovet, de maatte vel allerede have virket.

Og dermed lod han Brasilien rutsche op i Cylinderen
til de andre Verdensriger og kaldte paa Atih:

„Hent mig Grenouille, Lundquist og Schwab,“ befalede
han — „sæt Champagne herind og faa Bordet ryddet.“

Atih forsvandt, og Dick gik op og ned ad Gulvet, højlig
spændt paa, hvorledes Præmiekonkurrencen vilde løbe af.

Snart efter viste Schwabs Bjørneskikkelse sig i Døren;
efter ham fulgte den høje Lundquist, og endelig stod
Franskmanden ogsaa i Dicks Kahyt, afleverende sit
Cirkusbuk. Atih bragte Champagne ind og tømte Flasken
ud i tre mægtige Pokaler. Dick selv var altfor meget
Sportsmand til at bryde sig om at drikke Vin ved Aften-
tide. Han tændte en Cigaret, nippede til Theen og lod
sine tre Funktionærer tage Plads om Bordet.

„Naa, mine Herrer,“ begyndte Dick, „nu skulde jeg
altsaa høre Resultatet af Deres Overvejelser — hvad har
De fundet paa, Grenouille? De ser ud, som om De ikke
kunde holde paa det længere, — det er vel bedst at lade
Dem starte først. Men husk paa, det maa være noget,
der kan ærgre den hele engelske Nation — ellers falder
Præmien ikke.“

Grenouille saá virkelig ud, som skulde han eksplodere
af Ivrighed efter at komme til at tale. Han trak sig febrilsk
i Skæget og hoppede paa Stolen, mens han skævede til
de to Konkurrenter, som frygtede han for, hvad der
gemte sig af Planer inde i deres Hjerneklæder.

„Mr. More,“ tog han til Orde, rullende paa R'erne,
som alle Marseillanere gør, „min Plan lader sig hurtigt
og let udføre, og der er ikke én Englænder Jorden over,
som ikke vil blive rasende, hvis den udføres rigtigt. Til-
med har Planen en stor Fordel, nemlig af den ikke ud-
sætter Dem selv for den mindste Risiko og Fare.“

„Skal det være en Fordel?“ spurgte Dick yderst misfornøjet.

„Det troede jeg — men jeg kan tage fejl,“ undskyldte Grenouille, „jeg havde tænkt selv at udføre min Ide, men De kan ogsaa gøre det, Mr. More — hvis det tiltaler Dem mere.“

„Naa, kom nu med den i en Fart.“

„Hans kongelige Højhed Prinsen af Wales opholder sig for Tiden i Nizza; han kører daglig langs Revieraen med sit Automobil, beundret af samtlige engelske Turister. — — Hvis Hans kongelige Højhed paa en saadan Udflugt vendte Benene i Vejret i en Grøft — og maaske forstuede eller brækkede et Par Lemmer, vilde det ikke ærgre Englænderne?“

„Selvfølgelig vilde det ærgre dem,“ svarede Dick tøvende, „men jeg forstaar ikke —“

„Jeg skal besørge det!“ udbrød Grenouille og sprang op. „Lad mig faa en Motorvogn paa tyve Hestes Kraft, saa paatager jeg mig at køre Prinsen i Grøften! — Til Ærgrelse for Englænderne og til Hævn for vor Principal, Mr. More.“ Han saá begejstret ud og stolt som en Helt, der risikerer Livet for en ædel Sag. Men da han skuede rundt i Kredsen, faldt hans Begejstring hurtigt. Schwab lagde sig tilbage i Stolen og slog en foragtelig Latter op, Lundquist trak sin Stol længere bort fra Franskmanden og sagde „Fy Fa'en!“ Men Dick stirrede maalløs paa sin Sportsmester. Han blev efterhaanden helt hvid om Næsen af Vrede og brast endelig ud:

„Er De gal, Grenouille? Splintrende, rygende gal! — Vil De have mig til at gøre en saa sjofel Streg, som at brække Arme og Ben paa Prinsen af Wales! Saadan en lumsk, nederdrægtig Slyngelstreg som et Mordattentat mod Englands første Gentleman! — Herud med Dem og det i en Fart, jeg vil ikke have Dem her inde i min Kahyt!“

Franskmanden var allerede sprunget hen mod Døren. Han lukkede den op og skulde just til at forsvinde, da han atter oplod sin Røst:

„Mr. More — ærbødigst! Et Ord endnu!“ Han stod med Kroppen udenfor og stak kun Hovedet ind i Kahytten. Stemmen var ydmyg og bedrøvet, og Ansigtet udtrykte en saadan Skuffelse, at Vreden svandt fra Dicks Sjæl.

„Naa, hvad er det saa?“ spurgte han.

„Vi kunde ogsaa nøjes med en ringere Person — Mr. Chamberlain kører ogsaa med Automobil — —“

Dick gjorde et langt Skridt henimod Døren med opløftet Haand, og Grenouilles Ansigt forsvandt skyndsomst.

„Jeg maa nok se at faa en anden Mand til at passe min Sport,“ bemærkede Dick, da han atter sad i sin Stol, „Grenouille er vist et Stykke af en Bandit.“

Svenskeren og Hollænderen nikkede forstaaende til hinanden og drak deres Glas ud. Franskmanden stod ikke i stor Yndest hos de to.

„Naa, Kaptajn, har De noget Forslag, saa kom frem med det,“ Dick slog ud med Haanden mod Schwab, „men det maa være noget, som en fri amerikansk Borger kan være bekendt at befatte sig med.“

Schwab rømmede sig: „Mr. More, det er noget, som en hel Nation vil være Dem taknemmelig for — samtidig med at det vil ærgre Englænderne mere end alt andet. Ser De, jeg er Hollænder, og vore Fætttere det er Boerne dernede i Transvaal; vi holder svært meget af hinanden i den Familie!“ Kaptajnen strøg sig over Skæget, hans ene Øje skuede ud i Rummet, som om han ledte efter den fjerne Boerfamilie. Dick hørte opmærksomt efter, drejede sig om i Stolen og trak i en af de mange Snore, der hang fra Kobbercylinderen. Ned gled hele Sydafrika med Krigsskuepladsen, hvor Boere og Englænderne havde givet hinanden braadne Pander det sidste Aar. Schwab stillede sig hen til Kaartet, Lundquist rykkede nærmere, og Dick tændte sig en ny Cigaret.

„Se nu her, Mr. More,“ fortsatte Schwab, pegende paa Kaartet, „dér har vi Kaplandet længst mod Syd, saa

kommer Natal, den engelske Koloni og Zululand, og længere henne Portugisernes Land, altsammen langs Kysten. Men indenfor, ligesom Stenen i en Blomme, ligger Boernes Republikker: Oranje Staten sydligst og Transvaal mod Nord.“

„De har ingen Havne — Deres Fættene dernede?“ spurgte Dick.

„Ikke én. Det har Englænderne sørget godt nok for. — Tidligere kunde Boerne faa alt, hvad de behøvede, over den portugisiske Kyst, men nu har England sat en Stopper for det, og heller ikke fra Nord kan de faa Hjælp. De sidder haardt i Klemmen, Mr. More.“

„Naa, og hvad saa?“ spurgte Dick, „jeg kan da ikke købe en Havn og forære dem.“

„Nu kommer jeg til det,“ fortsatte Schwab med sin dybe Røst, „det var bare Indledningen. — Ser De, Englænderne er for mange for os — jeg mener for Boerne; der er en kvart Million britiske Soldater i Sydafrika og vi andre har ikke meget mere end et Kvart Hundrede Tusind tilbage. Det er Slut med Krigen, Mr. More, de tapre Mænd er knuste; Tusinder er dræbte, skudte, lemlæstede — andre Tusinder er taget til Fange; de sulter paa St. Helena, Mr. More; tre af min Familie har siddet derovre i et helt Aar. Det er haardt at vide, og gid Sjakalerne vilde æde deres Fangevogtere!“

Den firskaarne Hollænder var aabenbart stærkt bevæget af disse Krigsulykker, som han oprullede for Dick og Maskinmesteren. Han drejede sig om og tørrede sit store Øje. Med Dicks letbevægelige Sind var det ikke vanskeligt at indgyde ham Medfølelse med de betrængte Boere. Han rejste sig og rakte Schwab Haanden:

„Det gør mig saa'gu ondt for Dem, Kaptajn — jeg mener for Deres Familie paa St. Helena. Men sig mig, hvad er det egentlig, at De vil have mig til? Jeg skal da ikke befri Fangerne, for det turde blive en altfor stor Mundfuld at gabe over.“

Schwab stod atter ved Kaartet og pegede paa et Punkt indenfor Transvaals Grænser.

„Krigen er snart forbi, og der er kun én Udgang mulig — hele Sydafrika bliver en engelsk Koloni, Boernes Flag bliver strøget, og Nationen udslettes af Verdenskaartet. Og den største Mand i hele Landet er nu kun en Flygtning. Han bliver jaget som et Stykke Vildt, Englænderne vil fange ham, og saa maa han leve Resten af sine Dage paa en eller anden øde, engelsk Ø — det er gamle Krüger, Republikens Præsident, jeg taler om.“

Schwab holdt inde et Øjeblik og ledte paa Kaartet:

„Her var han, da vi sidst hørte Nyt i Holland fra den gamle Mand, det var i Machadodorp her paa Jernbanelinien ned til Portugiserlandet. Derfra maatte han flygte, for Englænderne afskar ham Banelinien. Men selv om han naaede ned til Kysten, saa har han intet Skib, hvormed han kan slippe til Holland — —“

„Saa skulde jeg tage ham ombord paa Swell?“ udbrød Dick, „lige forbi Næsen af Englænderne — det var Sport!“

„Det var det, og den kan ellers blive farlig nok. Men flot vilde det være, brandstjæle mig vilde det saa! Og der lever ikke den Englænder paa Jordens Overflade, som ikke vilde ærgre sig, hvis gamle Krüger undslap, og — der er ikke den Hollænder, uden at han vilde drikke Deres Skaal, Mr. More, og takke Dem for den Bedrift. Ja, det er min Ide, jeg véd ikke om Lundquist har én, som er bedre?“ Schwab tog sit Glas, kiggede ned i dets Bund og sukkede: „Det er svært, saa man bliver tør i Halsen af at tale.“

Dick ringede paa mere Champagne og saá hen til Maskinmesteren:

„Det er ikke rimeligt, at De har noget bedre at foreslaa, Maskinmester; men op med Planen alligevel!“

„Næ, bevar's!“ Lundquist rejste sig og bukkede, „næ, jeg gi'er mig. Kaptajnens Forslag er bedre, end alt hvad jeg kan hitte paa. Jeg vilde bare foreslaa at plante det

amerikanske Flag paa Nordpolen — det vilde ogsaa ærgre Englænderne.“

„Skidt med Nordpolen, dér gider jeg ikke ligge og rode. Nej, Schwabs Plan er god, den er jeg med til; de Tusind Dollars er Deres.“

Dick trak sin Chequebog frem af Bordskuffen, rev et Blad af og fyldte det ud.

„Værs'god — giv Brown den Lap, saa faar De Pengene.“

Schwab tog imod Papiret. Han saá tvivlraadig ud, der foregik aabenbart en Kamp i hans Indre. Saa lagde han Chequen paa Bordet igen og sagde med sin dybe Stemme:

„Hvis De vil tillade mig det, Mr. More, saa vilde jeg gerne give de Penge dér som Bidrag til Ekspeditionen. Jeg synes det er store Sager, at De vil hjælpe Boerne og gamle Krüger; jeg mener, at det er for meget ovenikøbet at skulle have Penge af Dem.“

Dick lo. „Tag De Pengene og brug dem til hvad De vil — det kan jo være, at Familien paa St. Helena vilde være glad ved en Del af dem. — Hvad Ekspeditionen angaar, saa bliver den min Sag. Men saa sandt jeg lever, gamle Krüger skal rejse til Europa paa Swell som min Gæst; og kan jeg dreje Englænderne den Næse, saa skal De faa Tusind Dollars til, Kaptajn Schwab. — Atih, skænk mig et Glas Champagne. — Præsidentens Skaal! Gid den gamle Fyr maa klare sig fra Englænderne, indtil jeg kommer og henter ham. Og hente ham skal jeg, om vi saa skal erklære hele England Krig. Nu er vi Englands Fjender, Kaptajn Schwab!“

„Ja og Boernes Venner.“

Lundquist rejste sig:

„Faar jeg ha'e Æren af at være med i Forbundet? Jeg har en Broder, som er Løjtnant under General Botha; han gik frivillig med, da Krigen begyndte.“

„All right,“ svarede Dick, „det er godt at være nogle

Stykker, naar man skal slaas med Englænderne — der er saa mange af dem.“

Saa lo han overgivent og drak Glasset ud.

„Imorgen lægger vi Slagplanen, Kaptajn — sæt Kursen Syd paa, saasnart vi er klar af Kanalen. Og De Maskinmester, lad Swell bruge sin Skrue, alt det den kan dreje rundt; vi fylder Kul i Kap.“

NIENDE KAPITEL.

Boernes Saga.

For to hundrede og halvtreds Aar tilbage var alle Europas søfarende Nationer paa Jagt efter oversøiske Kolonier; over alle Verdenshavene sendte de Flaader og enkelte Krigsskibe; Lande opdagedes og erobredes, hele Verdensdele blev kristne Kongers Eje.

Det var især Spanien og Portugal, der dengang stredes om Herredømmet paa Havene og som underlagde sig uhyre Dele af Jordkloden. England, der nu ejer større Kolonier og en stærkere Flaade end noget andet Rige, kom dengang kun i tredje Række eller snarere i fjerde, for Hollænderne havde været nok saa driftige, de havde mange Skibe og gode Sømænd.

Det var netop paa den Tid, da Cromwell regerede England, at nogle hollandske Skibe eskorteret af et Par Fregatter, sejlede ned langs Afrikas Kyst og ankrede tæt indenfor det gode Haabs Forbjærg paa Verdensdelens sydligste Spids. Der, hvor nu Kapstaden ligger, gik de iland, byggede Huse og dyrkede Jorden. Det var det „Hollandsk-Ostindiske Kompagni“, som sendte dem derned, for saa fik Kompagniet en Station paa Vejen til det fjerne Østen, hvor dets Skibe kunde proviantere.

Fra disse Kolonister — et Par Hundrede i Tallet, — der i 1652 gik iland ved Kap, nedstammer en stor Del af de Boere, som i tre Aar bekrigede hele den store engelske Nation.

Men det var ogsaa godt Tømmer, som de gamle Holændere var lavet af. I halvtredsindstyve Aar havde deres Forfædre kæmpet mod Spanierne og vundet Frihed for deres Land. Det var stærke, energiske og fædrelands-kærlige Mænd, og deres Sønner, som drog til Kaplandet, var ikke ringere. Dér levede de og deres Efterkommere gennem Aarhundreder et Nybyggerliv, saa fuldt af Farer og daglige Strabadser, at kun de bedste af Racen kunde klare sig. Alle Svæklinge maatte dø.

Klimaet var strengt. Dernede rundt om Afrikas Sydspids, hvor tropiske Vinde mødes med Luftstrømninger fra det sydlige Polhav, staar næsten altid svære Storme; snart er det utaalelig varmt, snart bidende koldt. Efter maanedlang Tørke, der truer Afgrøden med Tilintetgørelse, styrter Regnen ned i saa vældige Masser, at Flo-derne svulmer op, skyller over deres Bredder og ødelægger alt, hvad Strømmen kan naa.

Landet var fuldt af vilde Dyr: Løver, Leoparder, Hyæner og Krokodiller, og af vilde Mennesker — Zulu'er, Kaffere, Buskmænd, Hottentotter og hvad alle de menneskeædende Negerracer hedder, der dengang ejede Landet og søgte at drive de hvide Mænd bort. Og mod disse laa Boerne i uafbrudt Kamp. Der var ikke en Time paa Dagen, ikke en Dag i Aaret, hvor Boeren følte sig tryk paa sin Gaard. Overalt lurede Faren; med den ladte Riffel paa Nakken, ridende paa smaa, men rappe og udholdende Heste, beskyttede Mændene deres Arne, samtidig med at de passede Bedriften.

Og den Race, der oplækkedes under saadanne Forhold, blev da ogsaa de fleste andre Mennesker saare overlegen — maaske alle — i Mod, i Skydefærdighed, Jægerdygtighed og Ridekunst, og de blev stærke i Troen paa Vorherre og den hellige Bibel. Thi det er nu engang saa, at de Mennesker, for hvem Livet glider glat og behageligt, glemmer lettest deres Kristentro; men er Livet stadig en Kamp for Tilværelsen, saaledes som Boerne levede det,

saa glemmer man aldrig, at uden Guds Hjælp nytter det ikke at kæmpe. De gamle Hollændere og deres Efterkommere, Boerne, har stridt sig gennem Tilværelsens Genvordigheder og har vundet Sejr paa Sejr baade mod Menneskeæderne og mod civiliserede, hvide Mennesker, takket være deres fanatiske Tro og Tillid til Forsynet.

Gennem de næste Hundrede Aar formerede Boerne sig og spredte sig længere og længere mod Nord. De indfødte Negerstammer, der tidligere levede Nybyggerne paa truende nært Hold, fejedes bort i en stor Halvcirkel om de Hvides Land, takket være den skrækkelige Sygdom, „Børnekopper“, som Europæerne altid bragte med sig i de Tider, og som var farligst for de Menneskeracer, der ikke tidligere kendte Sygdommen.

Det var Hornkvæg og Faar, som udgjorde Boernes Rigdom. Landet var dækket med Græs, men saa spredt og fattigt, at man altid regnede fem Tønder Land for den nødvendige Græsgang til et eneste Faar. Bøndergaardene var derfor uhyre store — fem Tusind Tønder Land var den almindelige Udstrækning, altsaa mere Jord end de fleste danske Grevskaber ejer. Sjældent kunde man fra den ene Gaard øjne Røgen fra den nærmeste Nabos Skorsten.

Det var først i Begyndelsen af forrige Aarhundrede, at Englænderne fik Interesse for Sydafrika, og de blev snart Herrer over Kaplandet; thi ikke alene erobrede Storbritannien Kapstaden og det omgivende Land med Sværd i Haand, men otte Aar senere betalte den Erobringen med en saa rundelig Sum som seks Millioner Pund Sterling eller i danske Penge over 100 Millioner Kroner.

Det var et Køb, som skaffede Køberen en stor Del Ulejlighed paa Halsen ved Siden af god Valuta for Pengene, for England maatte i Løbet af de næste Hundrede Aar føre ni frygtelige Krige med de tapre Kaffere og to blodige Felttog mod Boerne. Men saa erhvervedes til

Gengæld de rigeste Diamantminer og de største Guldlejer, som findes i hele Verden.

Dengang levede i Sydafrika omtrent 30,000 Kolonister — Hollændere, Franskmænd og Tyskere. De holdt Slaver, og af dem var der vel dobbelt saa mange, som der var Herrer. Men den engelske Regering vilde ikke finde sig i Slaveriet og vedtog derfor at frigøre alle Slaver paa én Gang hele Jorden over, hvorsomhelst det engelske Flag vajede. For at kunne gennemføre det, betalte Statskassen 360 Millioner Kroner for at Slaveejerne ikke skulde lide noget Tab, og man skulde synes, at det var en overmaade ædelmodig Optræden baade overfor Sorte og Hvide.

Men Boerne blev rasende. Hverken kunde de lide at leve under engelsk Regimente eller at maatte undvære Slaverne, og derfor besluttede en halv Snes Tusind af dem at drage Nord paa til Egne, hvor de kunde leve som de vilde, og i et Land, som de kunde kalde deres eget. Og saa brød de op. Kvinder og Børn og Ejendele stuedes sammen paa uhyre, tunge Karrer, trukne af mange Spand Okser. Mændene gik ved Siden af Vognene med deres langløbende Rifler, parat til at forsvare Familien. De sorte Tjenestefolk og de halvvoksne Drengene løb bagefter forat holde sammen paa Faareflokkene og Kvæghjorderne, og saa gik det langsomt Nord paa. Hver Nat slog de Lejr og udstillede Vagtposter, for Egnen var fuld af smaa, hæslelige Buskmænd og af vilde, rovbegærlige Kaffere. Naar Boerkolonnerne blev angrebne af Negerne, samlede de alle Karrerne i en Rundkreds, saaledes at Børn og Okser skærmedes i Midten af Vognborgen, mens Mændene skød og Kvinderne ladede Riflerne.

En af de raskeste Drengene, der paa denne lange og farlige Vandring løb bag ved Faareflokkene og drev dem frem med Pisk i Haand, var Stephanus Johannes Paulus Krüger, Transvaals fremtidige Præsident.

Farligst for Boerne paa denne Marsch var de stærke Zulustammer, hvis mægtigste Høvding hed Matabeli.

Han myrdede en Mængde Boere, men det lykkedes dog at besejre ham, saaledes at Resten af de udvandrede Familier i Ro kunde naa det nye Land, Transvaal, bygge Huse og Gaarde og dyrke Jorden.

Disse Boerfamilier spredte sig over et Stykke Land, der strakte sig mellem de to Floder Oranje mod Syd og Limpopo mod Nord; et Landomraade saa stort som det tyske Kejserrige, og det delte sig efterhaanden i to Republiker, af hvilke den sydligste hed Oranje Fristaten og den nordlige og største Transvaal. I 1852—54 indrømmede England begge Staterne fuldstændig Frihed i alle ydre og indre Anliggender.

Det viste sig imidlertid snart, at Boernes Enighed kun varede saa længe, de havde en fælles Fjende at bekæmpe. Nu, da de skulde leve deres eget Liv indenfor egne Statsgrænser, holdt Enigheden op. Der var altid Spektakler og Uroligheder; det ene Parti sloges med det andet, Blodsudgydelse hørte ikke til Sjældenhederne, og naar de ikke havde andet at kævles om, sloges de to Boerrepubliker, Oranje og Transvaal, indbyrdes. Dertil kom, at de store sydafrikanske Negerstammer hadede Boerne, som tiltrods for Gudsfrygt og Bibellæsning behandlede deres sorte Medskabninger værre end Dyr.

Kafferne levede mod Nord og Vest, Zuluerne holdt til mod Øst, og disse krigerske Folkeslag blev enige om at udrydde alt, hvad der levede af hvide Mennesker i de to Republiker. Tilstanden blev saa faretruende, at England maatte bringe Hjælp, og for endelig at faa Fred i den Del af Afrika, annekterede Englænderne begge Republiker og gjorde dem til deres egne Kolonier.

Men dette vilde Boerne ikke finde sig i. Pludselig blev de enige, hver Gaard sendte beredne Riffelmænd til Hovedkvarteret, og da der var samlet nogle Tusinde Krigere, brød Revolutionen løs med vældig Kraft. Disse faa men modige og hærdede Boere tilføjede Englændernes disciplinerede Soldater det ene Nederlag efter det andet

til stor Forbavselse for hele Verden og især for England selv, som ikke havde nogen Anelse om, hvilke Heltesjæle der stak i de daarligt klædte, langskægede Boerbønder.

Knap et Aar varede denne Krig, saa blev Englænderne kede af Legen og lod Boerne beholde deres Frihed til at regere sig selv og til at skændes indbyrdes, saa galt de lystede. Det var i 1881, og stor Jubel blev der i Republikkerne. De havde besejret en af Verdens største Magter og der var ingen Ende paa deres Vigtighed og Selvtillid eller maaske snarere paa deres Fanatisme, thi de var nu sikre paa, at Gud var med dem, og at himmelske Magter vilde lade dem sejre over alle deres Fjender.

*

*

*

I Løbet af de kommende Aar forandrede imidlertid Forholdene sig ganske i Transvaal. Landet havde hidtil kun lidet fristet europæiske Kolonister, som iøvrigt netop for en Snes Aar tilbage drog bort i Massevis fra de gamle Lande for at slaa sig ned paa den anden Side af de store Have, hvor Jorden er rig og hvor der er godt Klima og Plads til at røre sig. Men til Boernes Land kom kun faa, for der var hverken behageligt at leve eller nogen Velstand at høste fra den tarvelige Jord.

Det er imidlertid hyppigt saa, at dér hvor Jordens Overflade ser fattigst ud, ligger Rigdommene gemt under Muldet. Det er Tilfældet paa de Steder, hvor Guld er fundet i størst Mængde: under Australiens solsvedne Sandørkner, langs Vestamerikas forrevne Bjærgrande og under Klondykes isbundne, ugæstfri Jord. Og saaledes ogsaa i Transvaal.

Igennem Republikens sydligste Del strækker sig et Bjærgdrag saa fattigt og uskønt og ufrugtbart som vel muligt, dets Navn er Witwaters Rand. Netop disse Bjærge gemmer umaadelige Skatte af Guld, som findes temmelig jævnt fordelt gennem Bjærgenes Kvartsmasser,

langt ned i Jordens Skød. Man regner, at der i Witwaters Rand er ophobet for over 12,000,000,000 Kroner Guld — en saa uhyre Rigdom, som næppe noget andet Sted i Verden findes samlet. Iøvrigt opdagedes Guldminer og Guldmarker mange andre Steder, Sølv fandtes i vældige Mængder for ikke at tale om Diamanter.

Det var i 1886, at Rygtet om Guldfundene fløj over hele Verden, og det kan nok være, at der kom Liv i Guldgravere, Kapitalister og Eventyrere af alle Slags. De strømmede til Kapstaden, og derfra drog de Nord paa gennem Oranjestaten og ind i Transvaal. Hele Witwaters Bjærgkæde blev vrimplende fuld af Guldsøgere; Minegange og dybe Skakter bores ned gennem Jord og Sten, saa Bjærgskrænterne mange Steder lignede overskaarne Schweitzeroste. Disse Miner kaldtes under Et Randminerne, og de er berømte over hele Jorden. I et eneste Aar gravedes for 150,000,000 Kroner Guld ud af Bjærget.

Man skulde tro, at Boerne var bleven glade over, at al den Rigdom fandtes i deres Land. Men tværtimod. De brød sig kun om at leve i Fred paa deres store Gaarde, passe deres Kvæg og læse i Biblen. De betragtede Guldgravervirksomheden som Djævlens Værk og hadede alle de amerikanske Ingeniører, engelske Kapitalister og Minearbejdere fra Alverdens Lande, som nu vrimplede ind over Transvaals Grænser og bragte Uro og Forstyrrelse med. Boernes egen Hovedstad, Pretoria, er en hyggelig lille By med knap saa mange Indbyggere som Svendborg, men de fremmede Guldgravere byggede en anden Stad, Johannesburg, i Gulddistriktet, og den blev mægtig stor og rummede efterhaanden en Kvart Million Mennesker.

*

*

*

Lille Paul Krüger var imidlertid vokset op. Fra Kvæghyrde blev han Gaardejer, og da han var klog, modig og stærk, mer end de fleste andre Boere, blev han efter-

haanden en stor Mand i Transvaal. Da han var passeret de halvhundrede Aar, valgtes han til Præsident, og den Stilling mistede Krüger først, da Englænderne drev ham ud af Landet og erobrede Transvaal.

Krüger regerede som en klog gammel Bondepatriark, omgivet af en talrig Familie og støttet af et „Folke- raad“ paa 24 andre kloge Bønder. Meget boglærd var han ikke, for den eneste Bog, han brød sig om, var Biblen. Den kunde han paa sine Fingre, og hver Gang der forelaa et politisk Spørgsmaal af Betydning, slog han op i den hellige Skrift, altid sikker paa at finde et Skriftsprog, der passede til Lejligheden. Og saa holdt han en Præken for Folkeraadet og for hvem der ellers var tilstede af hans Undersaatter og afgjorde Spørgsmaalet saadan, som han mente, at de gamle Profeter og Moses vilde have gjort. Og dermed var Alle tilfreds.

Det vil sige, Boerne var tilfredse og lovpriste den gamle stivnakkede Patriark, for hans Afgørelser var altid til deres Fordel; men Udlændingene derimod fandt, at Krüger var den mest uretfærdige gamle Tyran, der endnu havde regeret noget Land.

Der var efterhaanden kommet mange flere Udlændinge ind i Transvaal, end der var Boere. De fleste af dem var Englændere, og de var vant til fra deres egne Kolonier, at Loven var ens for Alle, og at enhver Fremmed, der kom ind i Landet, havde samme Rettigheder som Englænderne selv. Men i Transvaal blev de stillet lige med de usleste Buskmænd og kulsorte Kaffere.

Saa ugæstfrit behandlede gamle Krüger de fremmede Gæster, og han lod dem betale næsten alle Skatter og Afgifter, mens Boerne selv gik fri. Før Udlændingene — „Uitlanders“ kaldtes de — kom til Transvaal, var det det fattigste Land i Verden, men bare ti Aar efter hørte det til et af de rigeste. Uitlanders betalte 70 Millioner i Krügers Statskasse hvert Aar, mens Landets Indtægter for knap havde været to Millioner; og saa havde disse

Skatteydende ikke et Ord at sige om, hvad Pengene skulde bruges til. De Fremmede kunde ikke besætte et eneste Embede; de tilfaldt altid Boere, for største Delen ganske uvidende Mennesker, der ingen Ting bestilte, hævde uhyre Lønninger og drillede de Fremmede paa alle Maader.

Noget af det Vigtigste i et Land er Børneopdragelsen — det véd vi jo Alle. Men saa uretfærdigt blev den Sum administreret, som af Statskassen aarligt udbetaltes til Undervisning hele Landet over — ialt mere end 1 Million Kroner — at der anvendtes 145 Kr. til hvert Boerbarn men kun 1 Kr. 60 Øre til Børnene af fremmede Forældre; og det var dog netop disse, der betalte de syv Ottende-dele af Skolepengene!

Forresten var der næppe den Uretfærdighed, som Krüger og hans „Folkeraad“ ikke tillod sig overfor de Fremmede. De blev snydt paa alle mulige Maader. Krügers Familie og Venner oprettede en Dynamitfabrik. Straks blev der nedlagt Forbud mod Indførelse af udenlandske Sprængstoffer, og Mineejerne maatte købe Boernes daarlige Vare til uhyre Priser. Hvert Aar betaltes der over 10 Millioner Kroner mere for Dynamit, end hvis de Fremmede havde maattet købe det i Europa.

Ligedan med Jernbanerne. De ejedes ogsaa af Boerne — Præsidentens nærmeste Vennekreds — og Banerne maatte jo bruges baade til Mennesker og Varer. Men Taksterne var fem Gange dyrere, end de behøvede at være, og samtidig kørte Boerne næsten gratis.

Der maa vist have været en Fejl ved Krügers Guds-frygt, siden han kunde gaa med til al den Uretfærdighed. Og det var endda ikke det værste. Ærgærrighedens Djævel var faret i Kroppen baade paa ham og paa Præsidenten for Oranje Fristaten, Steyn. De to og deres Raad-givere udklækkede en Plan, der gik ud paa at fordrive Englænderne fra hele Sydafrika og danne et mægtigt Rige, „de sydafrikanske Fristater“ — ganske i Lighed

med de nordamerikanske. Det var en dristig Tanke, men der var mange Boere i Kaplandet og i de andre, engelske Kolonier, og hvad Amerikanerne havde gjort, mente Boerne ogsaa at være Mænd for at udføre — de var jo stærkere og modigere end alle andre Mennesker paa Jorden, og saa hjalp Gud dem — det troede de blindt.

Og da begyndte baade Transvaal og Oranje at ruste sig. Alle de mange Millioner, som „Uitlanders“ aarligt betalte, gik til Krupp og andre europæiske Vaabenfabriker. Hovedstaden blev stærkt befæstet, Hundredtusinder af Riffler og mange Millioner Patroner blev købt; Heste og Feltartilleri anskaffedes, uhyre Forraad af Klæder, Proviant og alskens Krigsmateriel ophobedes; tyske og hollandske Officerer og Underofficerer hvervedes til at indøve Soldaterne og forberede Slagplanen. Desuden blev en Mængde hemmelige Agenter og Agitatorer spredt over hele Sydafrika for at ophidse alle Kolonister af hollandsk og tysk Afstamning mod England og forberede en almindelig Rejsning af alle dem, der nærrede Sympati for Boerne, saasnart Krigen brød ud.

Englands Regering vidste god Besked med alt dette, men blandede sig ikke deri. Verdens største Nation er altid rede til at betragte de Mindste med godmodig Overlegenhed. Men efterhaanden blev Situationen saa tilspidset, at Godmodigheden slap op. England fordrede Forklaring paa Rustningerne, og samtidig forlangtes, at Boerne skulde behandle de Englændere, som opholdt sig i Transvaal, overensstemmende med almindelig menneskelig Retfærdighed. Men gamle Krüger slog paa sin Bibel og bad Englænderne passe sig selv — han var Herre i sit Land og skulde nok selv bestemme, hvor Skabet burde staa.

Det var mod Slutningen af Vinteren, men endnu trak det ud med diplomatiske Noter mellem London og Pretoria — Rævestreger af den gamle Boerpræsident, for han vilde vente til det milde Foraar var indtruffet og

til Græsset dækkede Transvaals Sletter, thi uden Græs paa Markerne til alle Hestene kunde Boerne ikke føre Krig.

Og Foraaret paa den Side af Jorden er det samme som Efteraaret hos os. I Oktober Maaned 1899 gik det løs. Ikke alene Transvaals vaabenføre Mænd samledes i store Lejre og marscherede mod den engelske Koloni Natal, men ogsaa Oranjes Mænd hængte Riflen over Nakken og sadlede den bedste Hest, thi Præsident Steyn havde sluttet Alliance med Krüger, skønt han aldrig havde haft det mindste Udestaaende med England.

*

*

*

Der stod et vældigt Vaabengny og Kampbulder, da Boernes Hære rykkede Syd paa for at drive Englænderne ud af Sydafrika. Over 60,000 var der i Tallet, skæggede, stærke Mænd i Bondeklæder og lange Frakker med Filt-hatte paa Hovederne og lange Støvler paa Benene. Det var ikke Paradesoldater, men støtte, energiske Bønder, der forstod at tumle en Hest det meste af Døgnet igennem uden at trættes og at sætte hver Mauserkugle i Skivens Centrum. De kendte hver Bjærgtop, hvert Pas, hver snever Sti henover det store, vildsomme Land, hvis Beboere alle var dem venligtsindede, forsynede dem med Levnedsmidler og ydede gratis Spiontjeneste. Desuden havde Boerne det bedste Krigsmateriel, der var at skaffe for Penge; navnlig deres Feltartilleri var i fortrinlig Stand. Dernæst sloges Boerne for deres Land, deres Arne, det gør Mænd stærke, og endelig var de grebne af religiøs Fanatisme. De havde en taaget Forestilling om at være Guds udvalgte Folk i Afrika, og at deres gamle Patriark stod i særlig Yndest hos Vorherre og i Forbund med alle hans Engle.

Til at begynde med var der kun Kvart saa mange Englændere i Krigen som Boere; de var fremmede i Landet, var hverken vant til Klimaet eller til den Slags

Strabadser, som en sydafrikansk Krig medfører. Men det var trænede Soldater, der gik paa med Dødsforagt; de satte med et Hurra Livet paa Spil for Ærens og gamle Englands Skyld, selv om der var fem Fjender for hver Britte.

Saa gik det altsaa løs, Hærene mødtes, Kanonerne dundrede og spyede Sprænggranater og Kardætsker, mens der fra Geværerne fløj Millioner af Projektiler tværs over Markerne og fra Høj til Høj. Der laa tæt med Lig over den nordlige Del af Natal, hvor den engelske General Buller kæmpede mod Boerførerne Joubert og Lucas Meyer, og lige saa varmt gik det til mod Vest langs Oranjestatens Grænse, hvor den frygtelige Boergeneral Cronje slog Fjendens Fører, Lord Methuen, Gang paa Gang og massakrerede en uhyre Mængde Englændere.

Sejren fulgte i Begyndelsen Boerne, og Jublen var stor i begge Republikker; baade mod Øst og Vest var de engelske Stridskræfter indesluttede og Landet fuldstændig i Boernes Vold.

Men da vaagnede den engelske Løve, strakte Lemmerne og viste de mægtige Kløer — det britiske Riges Hæder stod paa Spil, nu maatte der slaas til, saa Fjenden knustes.

Og Soldater myldrede fra alle Landets Egne og fra alle Englands Kolonier til Fanerne; i hver en Havn laa vældige Transportdampere rede til at stikke i Søen — netop den Slags som Peder Most og Brown havde set i Southampton — og snart kløvedes Atlanterhavets Overflade af en lang Række Dampere, der med fuld Fart paa Skruerne ilede ned til den fjerne Krigsskueplads. Det ene Tusinde Soldater efter det andet sattes iland ved Kapstaden, Port Elisabeth og Durban — de engelske Havne langs Afrikas sydøstlige Kyst — Regimenter og Armékorps dannedes og drog mod Nord, og endelig kom Englands to bedste Generaler, Lord Roberts, den gamle, vindtørre, erfarne Feltherre, og Lord Kitchener, den

unge, statelige, jernhaarde Kriger, og tog Kommandoen over den store Hær. Da gik det Boerne galt.

Trængt paa alle Sider af Englands overvældende Stridskræfter, maatte de trække sig tilbage. Trods al deres Helted og sejge Udholdenhed tabte de Terræn; længere og længere mod Nord spredte de engelske Linier sig. Et Aar og mere havde Kampen raset; Gaardene var forsvundne, kun forkullede Brandtomter stod tilbage; Markerne laa øde, Kvæg- og Faareflokkene var ikke længer til at øjne, Dyrene var slagtede eller deres Kadavere laa spredt rundt om i Landet — de var døde af Sult og Tørst.

Af Boerne selv var kun nogle faa Tusinde vaabenføre Mænd tilbage, men de holdt ud, Flertallet under Generalerne Botha og de Wets Kommando; den „uovervindelige“ Cronje havde maattet overgive sig med hele den Styrke, han raadede over. Baade over Transvaals Hovedstad, Pretoria, og Guldgravernes Storstad, Johannesburg, vajede det engelske Flag. De to Præsidenter, Krüger og Steyn, var Flygtninge; ingen vidste ret, hvor de holdt til. Uafbrudt maatte de flakke fra Sted til Sted for at undgaa Englændernes Strejftog.

Saaledes var Situationen i Boernes Land, da Swell stod ned langs Afrikas Kyst for at undsætte gamle Krüger. En smuk Daad vilde det være, hvis Dick kunde bringe den haardt betrængte Patriark i Sikkerhed, og Englænderne vilde have raset.

TIENDE KAPITEL.

Ekspeditionen forberedes.

Det er som Regel ikke noget misundelsesværdigt Levebrød at være i en Rigmands Tjeneste — det er i det Smaa en Hofmands Stilling hos en Konge eller en Kejser. Baade Konger, Kejsere og Mangemillionærer staar omgivet af en Glans, der blænder og drager den store Menneskemasse i de jævne Kaar, men jo nærmere man kommer Stormændene, des mere svinder Glansen; og faar man Lejlighed til at leve dem paa ganske nært Hold og følge deres Færd i det daglige Liv, udebliver Skuffelsen ikke. Selv de bedste og største blandt Landes Monarker og Pengefyrster er dog kun Mennesker, og de har allesammen i en udpræget Grad de Fejl, som fremelskes ved kritikløs Beundring hos Medmenneskene og ved den uheldige Omstændighed, at de saa at sige aldrig hører andet end Ekkoet af deres egne Ord og Meninger. Oftest bliver de herskesyge og lunefulde, og sjældent nærer de nogen virkelig Respekt for laverestaaende i Samfundet. Derfor skal Mænd med Selvfølelse helst holde sig fra de Store og passe deres egen beskedne Virksomhed.

Peder Most var ikke lavet af det Stof, hvorefter Lakajer støbes, og han var sikkert under almindelige Forhold hurtigt bleven træt af at drive Tiden hen paa Dicks fint udhalede Dampyacht. Der var simpelthen ikke nok at bestille. Naar Skibet var pudset og spulet, klædte Offi-

cerer og Mandskab sig paa i pæne Uniformer, og saa var der ikke mere at foretage sig. Paa Kommandobroen skiftedes Schwab og hans Styrmand til at holde Vagt; de daglige Observationer og Solmaalinger for at bestemme Skibets Plads paa Kaartet var hurtigt besørget. En Mand stod til Rors, en anden holdt Udkig — det var ikke besværligt. Ikke engang Vejret gav Anledning til ekstra Anstregelser, thi jo længere Swell bevægede sig Syd paa, jo varmere og mere rolig blev baade Luft og Hav.

Peder havde gode Dage. Han glædede sig over sin Kahyt, over Badekarret og over den gode Mad, som han hver Dag spiste i Officerernes Messe sammen med Brown, Lundquist og Grenouille — naar han da ikke havde Vagt. Styrmanden stod i stor Yndest hos Dick. Da Peder pligt-skyldigst havde afleveret det Tøj, som han havde spillet Millionær i paa Udflugten til London, var Atih kommet tilbage med hele Pakken — Stok og Sølvetui indbefattet — det var en Gave fra Principalen. Og da han meget omstændeligt havde gjort Regnskab for de udlagte Penge til Brown og afleveret det betydelige Restbeløb, erklærede den Gamle med et velvilligt Smil, at Dick aldrig tog tilbage, hvad han engang havde givet ud — Pengene var Peders. Samtidig fik han Meddelelse om, at hans Gage for Fremtiden var fordoblet — det var 240 Pund Sterling om Aaret, ligesaa meget som 4000 Kroner; Peder svømmede i Penge!

Men alligevel var der Øjeblikke, hvor han følte Ked-somhed og Misfornøjelse snige sig ind i sin Sjæl. Med Vemod tænkte han tilbage paa sine Oplevelser med Frits, da de roede ned ad Orinocofloden for at redde sig bort fra Oprørerne, omgivne af saadanne Farer som Indianere, Krokodiller og vilde Dyr i Urskovene unægtelig frembyder for to halvvoxsne Dreng. Skulde han virkelig fremtidig være „Pynteoificer“ paa en Lystdamper? Skulde der aldrig mere dukke et Æventyr op i hans Fremtids Horizont?

Saa var det en mørk Aftenstund, just som Peder var

blevet afløst paa Broen og skulde til at tænde sin Frivagtpibe, inden han gik tilkøjs. Luften var lummer og tung, for Swell havde lige passeret Ækvator. Den Smule Brise, der strøg hen over de varme, blanke Dønninger, kom fra Nord; den forfriskede ikke men bevirkede kun, at Røgen fra Skorstenen stod lige op i Vejret som en uhyre, mørk Søjle. Damperens Boug kløvede Vandet, og Morilden straaledede ud til begge Sider; agterude malede Skruen rundt, saa Køl vandet i Mørket tegnede sig som en gnistrende, blinkende Fure saa langt Øjet kunde skimte i Nattens dybe Mørke.

Peder lænede sig over Rælingen og bakkede paa Snadden, mens hans Tanke flakkede langt bort til halvt glemte gamle Oplevelser paa Land og Hav. Da mærkede han en Haand paa sin Skulder, og ved Siden af ham glimtede i Mørket gamle Browns Lorgnetglas.

„De har nok Frivagt, Styrmand — skulde snart tilkøjs?“

„Ja, naar Piben er røget ud,“ bekræftede Peder, „men jeg er ellers ikke søvnig.“

Brown betænkte sig lidt. — „Jeg kunde nok have Lyst til at snakke med Dem. Hvad siger De til et Glas Grog i min Kahyt?“

Det havde Peder ikke noget imod, og saa gik de ned ad Kahytstrappen til Browns Lukaf, der stødte lige op til Dicks Sovekahyt. Der var hyggeligt dernede. Lyset var dæmpet; kun utydeligt kunde man skimte det svære Pengeskab i Hjørnet, Sofaen og den store Reol med Bøger og Papirer. Paa Væggene hang lutter Billeder af Dick i alle Aldre og i mange Kostymer. Der var Dick som fire Aar gammel bluseklædt Purk, Dick tilhest og paa Cykle, Dick i Jagtdragt og i Yachtuniform. Og alle Billederne var signerede. Paa de tidligste stod med Barnehaand: „fra lille Dick til gamle Brown“, senere „fra Richard til Mr. Brown“, men paa de sidste var der blot nedkradset „Richard P. More“.

Brown fulgte Peders Blik, der gled henover alle disse Billeder.

„Ja, det er Dick her og der og allevegne,“ sukkede den Gamle, „paa Væggene hænger han og i Hjertet boer han. Jeg holder af Dick som var det min egen Søn — skønt han er min Herre.“

„Naa ja,“ mente Peder, „det kan da ikke gøre saa megen Forskel paa Følelsen, selv om det er ham, der har Pengene.“

„Jo det kan — fra hans Side.“ Brown fik Flaske og Glas frem og satte dem paa Bordet. „Bland Dem en Grog, Styrmand, man bliver tørstig i denne Varme. — Jo det er sørgeligt at have Faderfølelser og Tjenerplads, det er helt unaturligt. Og jo ældre Dick bliver, jo mindre bryder han sig om mig — hvad som rimeligt er forresten. — — Penge er noget Skidt, Styrmand, naar man har saa mange af dem, at man ikke véd, hvad man skal bruge dem til. Og saa finder man paa gale Streger, som kan koste baade Pengene og Livet.“

Peder heldte Isvand i sit Glas og saá op:

„Er der noget, han har for paa denne Tur? — Hvor skal vi egentlig hen?“

„Det skal De faa at vide. Men det er en Hemmelighed foreløbig. Dick gav mig Lov til at fortælle Dem hele Historien, for han vil nok gerne have Dem med.“

„Jeg gaar med paa Hvadsomhelst — bare det er noget med Slag i, for her begynder at blive slemt sløjt ombord paa denne hersens fine Skude.“

„Naa det synes De?“ smilede Brown, „ja, da kan jeg glæde Dem med, at De snart faar noget at bestille.“

Og saa berettede han om Schwabs Plan at hente Præsident Krüger inde fra Hjærtet af Transvaal, bringe ham over Grænsen til den portugisiske Koloni og sejle ham til Europa.

„Det kan der da ikke være saa mange Ben i,“ mente

Peder. „Hvis den gamle Fyr bare kan følge med, saa kan vi vel nok faa ham smuglet ombord paa Swell.“

„Naa, saa let gaar det nu ikke. Hele Grænselinien er bevogtet af engelsk Militær, og de tillader ikke Fremmede at slippe ind i Transvaal — de skyder dem ned eller hænger dem som Spioner. Og kommer man endelig ind, risikerer man at blive skudt af Boerne selv eller plyndret af Kafferne. Hele Landet er gennemstrejft af engelske Kolonner og af bevæbnede Bander Boere. De lurar paa hinanden i Baghold, myrder hverandre hvorsomhelst der er en Mulighed. Det er ikke længer rigtig Krig af den Slags med store Slag og ordentlig Krigsførelse. Boerne er splittede, og nu laver de det, man kalder Guerillakrig, hvilket almindeligvis betyder, at hver Soldat er Røver og Morder — det er den modbydeligste Maade at slaas paa, som tænkes kan. Og i den Hvepserede har nu Dick besluttet at trænge ind — udelukkende fordi han er blevet skældt ud i engelske Blade. Skulde man ikke tro, at han er forrykt?“

Brown satte Glasset haardt ned i Bordet og begyndte at pudse Lorgnetterne. — „Det værste ved hele Historien er,“ fortsatte han, „at Dick absolut vil have den fordømte Franskmand med. Fyren paastaar at kende Landet, fordi han har rejst rundt i de Egne med en Cirkustrup. Han har været baade i Johannesburg, i Pretoria og i Lourenço Markez.“

„Hvad er det for en By, den sidste?“

„Lourenço Markez er en af Havnebyerne i den portugisiske Koloni. Vi kommer til at ankre Swell op dér. — Det bliver en rar Tid for os, der skal blive ombord. Mig vil han ikke have med — jeg er for gammel. Schwab skal passe Skibet og jeg Pengekassen.“

„Hvem skal ellers med? Vi maa vel være nogle Stykker, hvis vi skal slaas baade med Kaffere, Boere og Englændere.“

„Aa Gud hjælpe os for at slaas!“ Brown saå op mod

Løftet i Fortvivlelse. „Der er en kvart Million engelske Soldater i Sydafrika — det bliver knap nok en Loppe mod en Elefant. Lundquist skal med, for han har en Broder, der er Løjtnant hos Boerne, dernæst De og Grenouille og fire-fem Matroser; at sige, hvis der er nogen, som frivillig gaar med, for de er jo ikke hyret til at lade sig slaa ihjæl.“

„Jeg kender fire Stykker, som nok siger ja, de er allesammen danske.“

„Det er godt. Den Trup kan De jo kommandere. — Men der er én Person, som De maa holde Øje med, og det er Franskmanden. Jeg anser ham for at være den værste Slyngel, vi endnu har haft at gøre med, Dick og jeg. Men Dick kan nu engang ikke undvære ham, saa der er ikke andet at gøre end at passe paa Fyren; og kender han Landet, kan han være nyttig nok. Men vær paa Deres Post, Styrmand! Dem har jeg Tillid til. — Husk paa, at skulde Dick ikke komme tilbage fra den Galmandsekspedition, saa tager jeg min Død af Sorg.“

Peder stak Haanden over Bordet hen til den Gamle:

„De kan være lige saa soren paa, Mr. Brown, at jeg skal ha' Gavtyven i Kikkerten! Jeg har altid haft et godt Øje til disse vimse Franskmænd, men det Eksemplar, vi har faaet ombord paa denne Skude, han stikker alt, hvad jeg har set af Slagsen, det staar til Troende gør det! — Bare jeg dog kunde hamstre det franske ligesaa godt som det engelske;“ Peder saa tankefuld ud — „men det kunde jo nok være, at jeg alligevel var Karl for at regne ham ud i dansk Reguladetri.“

Og dermed stak Peder sin sidste Slat Grog ud, bød Godnat og gik paa Dækket. Det galdt om at snappe et Par Timers Søvn, for den stod paa Hundevagt, den Nat.

*

*

*

Fra det Øjeblik, at Peder var blevet indviet i Dicks Planer, holdt Livsglæden og Virkelysten atter sit Indtog

i hans Hjærte. Og det var ikke ham alene, men lige fra Swells Ejer selv og ned til de to Skibsdrenge var der faret Elektricitet i Kroppen paa alt levende indenfor Yachtens hvidlakerede Skibssider. Kun de faa Indviede vidste, hvad der forestod, men Alle havde en Følelse af, at det var noget usædvanligt, og det satte Humør i Mand-skabet. Kun én Mand gik omkring med bedrøvelige Miner, nemlig gamle Brown.

Dick selv havde aldrig før været saa interesseret i Noget; endog Forberedelsen til en Kapsejladts med selve Prinsen af Wales havde ikke optaget ham nær saa meget som den „Krügerske Undsætningsekspedition“ — saaledes betegnede han sit mærkelige Foretagende. Naar han sad fordybet i Studiet af Sydafrikas Kaart midt imellem Rejsebeskrivelser fra Transvaal og Kapkolonien, Brochurer over Boerkrigen og geografiske Billedværker, som hans Kahytsbibliotek var overfyldt med, havde han en Følelse af at være paa Højde med Generalfeltmarschal Moltke i Dagene efter Udbruddet af den fransk-tyske Krig; og han havde lagt sig efter at knibe Læberne sammen, hvilket forlenede hans ellers saa aabne og godmodige Ansigt med et Anstrøg af Determination, hvilket som bekendt ikke bør mangle i nogen Feltherres Ansigtstræk.

Det blev bestemt, at Peder Most skulde indtage en Adjudants Stilling, mens Lundquist havde at varetage Ekspeditionens Udrustning og Proviantering. Det var netop noget for Svenskeren. Han udarbejdede lange Lister over de nødvendige Anskaffelser, og imellem dem spillede Drikkevarerne en fremtrædende Rolle.

„Der er ikke noget, der modarbejder Malariafeberen som Champagne,“ erklærede han. „Erfaringen har vist, at af alle Champagnemærker er Mærket „Mumm“ det virksomste Lægemiddel netop i Sydafrika. Den gamle engelske Overgeneral, Lord Roberts, drikker sin Flaske Mumm hver Dag, det er en kendt Sag. En halv Flaske daglig pr. menig Mand og en hel til Officererne — det burde være Rationen, ta'e mig Tusan!“

Og Lundquist begyndte straks at modarbejde mulige Fremtidsangreb af den frygtede Malaria, og fik derfor et Dusin Flasker Mumm udleveret fra Swells velforsynede Vinkælder.

Peder havde travlt. Hver ledig Time anvendte han til at studere Sydafrikas Geografi, selv paa Kommandobroen havde han et geografisk Værk ved Haanden. Han pinte de vanskelige Boernavne ind i sin Hjerne; det kneb, men han vidste af gammel Erfaring, at sad de der først, skulde der lang Tid til at slette dem ud igen. Heldigvis var det ikke alene med Hjernen, at han arbejdede. Dick havde nøje undersøgt sin Adjutants Dygtighed i Sport og fundet den mangelfuld. Peder havde en elementær Indsigt i Boksekunsten. Den havde han erhvervet ombord i en Brig, hvis Kok var Mulat og en dreven Bokser. Men Peder havde i det praktiske Liv ikke haft Lejlighed til at vedligeholde Øvelsen; Mulattens Læreregler om Uddeling af Næsestyvere og Stød i Hjertekulen havde han svedt ud, og hver Gang Peders omflakkende Sømandsliv førte ham i vanskelige Situationer, hvis Afslutning blev Haandgemæng, havde han foretrukket at fælde Modstanderen ved en ægte dansk Skalle.

Men Dick tog sig paa at fortsætte Undervisningen, og hver Dag paa sin Frivagt maatte Peder stille i et Par hvide Benklæder, Sko med Gummissaaler og Hænderne væbnede med to store Boksehandsker; forresten nøgen. Dick stod i samme lette Kostyme, og saa gik det løs. Peder spændte Musklerne og hoppede saa paa et Ben, saa paa et andet; snart fór hans højre Næve frem mod Dicks nøgne Bryst, snart parerede han med den venstre, Sveden drev af ham lige ned i Skoene, men ligemeget hjalp det. Naarsomhelst, det behagede Dick, kunde han med et eneste Stød lade Adjutanten trille hen ad Dækket i den hjælpeløseste Forfatning.

„Se nu her,“ forklarede Dick, naar Peder atter stod paa Benene og saá ærgerlig ud, „saadan skal Deres Arme

og Krop se ud, inden der kan blive en Bokser af Dem.“ Og han viste sine Lemmer frem, hvor Musklerne laa som stramme Touge indenfor Huden, og han pegede paa sin stærke Overkrop, der var saa mager og senet som en Væddeløbshests Sider. — „Sveden skal ud og Fedtet af Dem, Musklerne maa hærdes; De maa lære at trække Vejret med Brystet og ikke med Maven. — Paa'en igen, Styrmand, vi maa ha'e en Omgang til, ellers batter det ikke.“

Saa tog Peder fat igen, svedte, pustede og boksede, indtil han atter rullede hen ad Dækket og skar Tænder af Raseri.

„De har Anlæg, vist har De det,“ trøstede Dick, „inden vi kommer til Lourenço Markez, kan De prygle Grenouille.“

Og den Fremtidsmulighed satte Humør i Peder, for han hadede den vimse Franskmand.

Det var ikke Boksning alene, som faldt ind under den daglige Træning paa Swell; Skydning med Revolver og Gevær maatte ogsaa øves. Og her skulde Styrmand Most være Læremester for sin lille Trup Frivillige, fem Mand ialt. Peder havde selv udvalgt dem: den tidligere Kok, Martin, Jens Frederik, Kristen Klausen og Jesper Knort samt en kæmpemæssig, langskæget Hollænder, der bar det berømte Navn Tromp med Jan til Fornavn. I Modsætning til Martin, der altid lod Knevren løbe, var Jan Tromp saa tavs, at kun en Døvtum var i Stand til at stikke ham. Men Peder havde sat sig i Hovedet, at han skulde med, og da han til Jan rettede samme Spørgsmaal som til de fire Danske: „Vil De med paa en Ekspedition til Transvaal — den bliver farlig, men der falder fem Dollars af pr. Mand om Dagen og fem Hundrede andre, hvis Ekspeditionen lykkes,“ stak Jan tre Fingre i Vejret og nikkede ligesaa mange Gange. Dermed var det afgjort.

Peder og hans fem Mænd skød hver Formiddag til

Skive paa Agterdækket. Hver havde fra Sportshuset faaet udleveret et Mausergevær og en seksløbet „Smith- og Weston-Revolver“ samt saa mange Patroner, som nødvendigt var. Grenouille havde forsøgt at optræde som Skydelærer, men blev energisk afvist af Peder, der paa Dom Pedro havde lært at haandtere Skydevaaben, og som navnlig med Riffel var et sikkert Skud.

Men det viste sig snart, at et af Truppens Medlemmer var baade Peder og alle andre overlegen. Og det var Jan Tromp. Beskedent holdt han sig tilbage, til hans Tur kom, og satte saa sin Riffel- eller Revolverkugle midt i Centrum med aldrig svigtende Sikkerhed. Men en Dag vilde Franskmanden blære sig med sin Skydefærdighed som Kunstskytte, kastede en Appelsin op i Luften og gennemskød den med en Revolverkugle; da traadte Jan frem, greb med sin mægtige Haand i Appelsinskaalen, valgte tre ud af forskellig Størrelse og Vægt. Han holdt dem i sin venstre Haand, Revolveren iden højre, rystede Huen af Hovedet, stod skrævende paa de solide Ben og fulgte Skibets Bevægelser med Overkroppen. Et Øjeblik stod den hollandske Kæmpekarl og ventede, saa fløj alle tre Appelsiner tilvejs, tre Gange knaldede Revolveren og ned paa Dækket klaskede Appelsinerne, gennemskudte, saa Saften flød af dem.

Maalløs saá Grenouille paa Udførelsen af dette Mesterstykke: „Sacrablu!“ bandede han og trak sig i Over-skæget. Men Jan lagde stilfærdigt Revolveren fra sig og hentede en Svaber, hvormed han afvaskede Sporene af Appelsinsaften. Da Dick hørte om Jans Bedrift, blev han begejstret. Nu var det Hollænderen, der fremtidig blev Skydelærer, og selv Dick deltog i Øvelserne. Men Grenouille var aldrig til at øjne, naar Jan gav Time i Revolverbrug.

*

*

*

Under disse krigerske Forberedelser var Swell dampet Syd paa og havde efterhaanden passeret det varme ækvatoriale Bælte. Luften afkøledes, thi ikke alene nærmede Skibet sig nu de sydlige tempererede Egne, men paa den Side af Jordkloden lakkede det mod Vinteren, netop som den nordlige Halvkugle glædede sig over grønne Marker, Blomster og Sommervarme.

Vejret var stormfuldt, en stærk Søndenvind satte Havet i Oprør, Maskinmesteren maatte mindske Farten; thi Søerne brød ind over Damperens skarpe Boug og truede selve det solide Dækshus med Havari. Og Swell var efterhaanden bleven betænkelig læns i Kulkasserne; store var de, indrettede til en hel Maanedes jævn Fart, men Dick havde Hastværk, aldrig kunde Skruen løbe hurtigt nok rundt, og det koster Kul. En skønne Morgen tonede endelig Afrikas Bjerge frem. Som en blyfarvet Sky, lavt i Horizonten, laa Landet forude. Efter Bestik og Observationer maatte det være Højdedragene rundt om Kapstaden. Vejret havde bedaget sig, atter fik den kraftige Skrue Lov til at dreje rundt med fuld Fart, nu var der ingen Grund til at spare paa Kullene længer.

Dick stod paa Broen ved Siden af Styrmand Most og spejdede mod Land. Ingen af dem havde været paa de Breddegrader før, men det havde Kaptajn Schwab. Med Kikkerten for det ene Øje studerede han Landkendingerne, efterhaanden som de dukkede op, og gav sin Forklaring tilbedste.

„Om det er Kapstaden?“ udbrød han, da Dick udtalte sig om Muligheden af, at Bjergene forude kunde tilhøre en anden Del af Afrikas Vestkyst, — „det er ligesaa sikkert Kapstaden, som at jeg er født i Rotterdam. De kan bande paa, Mr. More, at mit Bestik slaar ikke fejl, og forresten kender jeg det Land der forude ligesaa godt som Stropperne i mine Vandstøvler. — Kan De se de tre Højder? Vældige Bjerge er det. Det midterste er Taffelbjærget — fordi det er saa fladt paa Toppen som

en Bordplade. Tilhøjre ligger Løvebjærget, og naar man kommer ret Vest for det, ligner det paa en Prik en Løve med Hoved og Poter og det hele. — Længst mod Øst er Djævlbjærget — stejlt og nederdrægtigt. De første Hol­ lændere, der kom til Kap, troede, at Fanden selv logerede deroppe. Jo, flintre mig er det Kapstaden, Mr. More, jeg har været der syv Gange.“

Højere og højere hævede sig baade Taffelbjærget, Løven og Djævlén, og snart saas Røg af flere Dampere, som styrede ud efter.

„Engelske Krigsskibe?“ spurgte Dick og pegede mod Røgsøjlerne.

„Tror det ikke, Mr. More. Det er snarest Transport­ dampere, som er for hjemgaaende med Saarede til Eng­ land eller maaske med Boerfanger til St. Helena. — Skal vi gaa klods op til dem og ta'e en Observation?“

Det varede ikke længe, før de tre svære Koffardi­ dampere kom paa nært Hold, og Swell strøg dem tæt forbi.

Engelske Soldater gik med opplantet Bajonet som Skild­ vagter op og ned ad Dækket mellem en Vrimmel af Mennesker baade for og agter. Det var tydelig nok Fanger fra Boerkrigen, men de lignede mere tarvelige, bonde­ klædte Udvandrere end de tapre Krigere, der havde holdt Stand saa længe mod den engelske Nation. Deres brune og graa Vadmelsklæder var hullede og snavsede, Haar og Skæg hang langt og filtret. Nogle laa udstrakt paa Dækket og sov, som udhvilede de sig efter Krigens frygte­ lige Strabadser. Men de allerfleste sad sløve og stirrede efter det svindende Land, hvor de efterlod alt, hvad de havde kært — Familie, Venner, Gaard og Ejendele. Bit­ tert fortrød de vist den taabelige Krig, der havde gjort dem til Stoddere og berøvet deres Land Friheden.

Og da Swell var fløjet Damperen forbi, hastende ind mod Land, stod Schwab med knyttede Næver og sammen­ bidte Tænder og saá efter Mændene paa Fangeskibene.

Den rolige Hollænder dirrede af Had til de sejrende Eng­lændere.

Ved Foden af det mægtige Taffelbjærg, terrasseformet skraanende ned mod Taffelbugtens sydlige Strand, ligger Sydafrikas vigtigste Havneby, Kapstaden. Intet fremmed­artet præger den By. Solidt og regelmæssigt hæver de stensatte Huse sig langs lige og brede Gader; her og der bryder et lille Torv eller en Smule Park den kedsomme­lige Regelmæssighed; et gammelt Kastel med svære Mur­stenstinder og klodsede Udkigstaarne fanger Øjet som det eneste Tegn paa Byens Alder, thi Kapstaden har trods sit moderne Udseende dog et Par Aarhundreder paa Bagen.

Til daglig gaar Livet fredeligt nok i Havnestaden paa Afrikas Sydspids: store Paketdampere løber regelmæssigt ind og ud, tager Kul, Vand og Proviant ombord og fort­setter Farten til australske og andre fjærne Havne. Fragt­dampere og mangemastede Sejlskibe ligger i Havnen for begge Ankere med lange Kæder ude, thi Rheden er en farlig Ankerplads, svære Storme kan hurtigt rejse sig og umuliggøre Losning og Ladning i Dagevis. Og fra Staden mod Nord og Øst glider Jærnbanetogene til Mineegne helt oppe i Afrikas Indre og til Kolonisternes bebyggede og opdyrkede Distrikter. Banewaggoner kommer tilbage fulde af Metaller, Guld og Sølv, og af Landbrugsprodukter. Kapstaden er en Forretningsby, og i en saadan gaar Livet regelmæssigt sin slidsomme Gang.

Men da Swell lod sine Ankere falde i Bugtens Bund ind mod Toldbygningen paa Havnekajen, havde Forret­ningslivet forlængst været forvandlet til den Uorden og Tummel, som Krigen medfører. Istedetfor fredelige Kof­fardiskibe laa Rheden fuld af Krigsfartøjer og Transport­dampere. Banevognene var ikke længer fulde af Handels­varer, men af friske, nyankomne Soldater og Krigs­materiel, der gled Nord paa, eller de kom til Byen med saarede, blødende Krøblinge eller, liggende paa Straa i

Vogdenes Bund, med blege, elendigt udseende Boerfanger. Paa Gader og Torve vrimlede Militær tilhest og tilfods, Kanoner stod i truende Halvkreds om Raadhuset, den kommanderende Generals Hovedkvarter; stærke Patrouiller gennemstrejfedes Byen paa Kryds og Tværs for at holde alle boervenlige Elementer i Respekt. Og som det altid gaar i Krigens Tid, Fødemidler og Handelsvarer af enhver Art var steget til det tre-firedobbelte i Pris. Nød og Elendighed herskede blandt alle Fattige — kun for Soldaterne blev der sørget godt.

Det galdt for Dick saa hurtigt som muligt at fylde Swells Kulkasser, skaffe Proviant og det nødvendige, endnu manglende Udstyr til Ekspeditionen. Her var Brug for en stor Pengepumpe, og den havde Dick. Grenouille, Lundquist og gamle Brown blev straks sendt i Land med Motorbaaden; den første for at købe Vaaben, Kaart og Khakidragter, Maskinmesteren for at skaffe Kul og Brown for at betale. Dick selv blev ombord, han vilde ikke i Land blandt sine Fjender, Englænderne. Han var sikker nok paa at træffe tidligere Venner og Sportskammerater mellem de engelske Land- og Søofficerer, og han havde ikke Lyst til at svare paa det nærliggende Spørgsmaal: hvad i Himlens Navn han vilde i denne forstyrrede Afkrog af Verden, var ellers kun Militær, Krigskorrespondenter og Arméleverandører holdt til.

Det vilde have voldt ham Vanskelighed at svare paa det Spørgsmaal.

ELLEVTE KAPITEL.

Hotel Grand' Brétagne.

Paa Østkysten af Sydafrika ejer Portugiserne en Koloni, Mosambik kaldes den. De sloges redeligt og blodigt med Negerstammerne om den Besiddelse og senere med Englænderne, men Portugal holdt fast ved Kolonien og ejer Landet den Dag i Dag.

Mosambikkysten huler sig mod Syd ind i Afrikas Fastland og danner Delagoa-Bugten, den vigtigste Del af den portugisiske Kyststrækning; thi her udmunder Limpopofloden, en mægtig Strøm, der i en vældig Bue gennemflyder en stor Del af Transvaal lige fra Pretoria og Johannesburg.

Lidt længere Syd paa strækker en Halvø sig ud i Havet, det er Ynyack, og udfør dens Spids ligger Elephantøen. Derved fremkommer en havnelignende, smal Bugt, som beskytter ankerliggende Skibe mod de fleste Vinde, og paa Vestsiden af Bugten — paa Fastlandet — byggede Portugiserne en By, Lourenço Markez, en af de vigtigste Havnestæder paa denne Del af Kysten.

Omgivet af Palmelunde og mægtige Gummitræer spredder Byens lave, fladtagede Huse sig ned til Vandet. Bagved løfter Terrænet sig over Bereas skovbevoksede Højdrag; foran strækker sig Vandspejlet, gulligt og halvfersk, thi Havets salte Bølger blander sig i Umbelosis og Tembés fælles store Munding med de to Strømmes skidne og træge Flodvand.

Længe laa Lourenço Markez upaaagtet hen, kun kendt og berygtet for sit Feberklima, sine uhyre Moskitosværme og for de arabiske Karavaner, der med regelmæssige Mellemrum kom ned til Staden, medførende Elefanttænder og Neger-slaver fra deres Røvertog i Afrikas Indre.

Men da Boerne oprettede Republikken Transvaal, fandt de, at det nærmeste Punkt ved Havet var Lourenço Markez. Veje blev anlagte derhen, Dampere anløb Havnen, og endelig blev en Jærnbane bygget for engelske Penge fra Pretoria og lige ned til „Delagoa Bay“; saa tog Byen paa at vokse. Der blev bygget en flot Villa til den portugisiske Guvernør, en endnu stateligere Bygning til Told-lokaler og Skatkammer og et Hotel, der er smukt at skue, men som er akkurat saa skident indvendig, som portugisiske Hoteller plejer at være. „Grand' Brétagne“ er dets Navn, og det passer godt, thi Storbritannien og Portugal er saa gode Venner, som en Kæmpe og en Dværg kan være, og i Lourenço Markez er Englænderne de mest velsete Gæster — de betragter sig selv som Herrer.

Portugal har den fornuftige Vane at gøre alt, hvad England beder om, og kort Tid efter Boerkrigens Udbrud lukkedes al Adgang til Portugals Havn for de stakkels Transvaalere. Engelske Krigsskibe lagde sig til Ankers i Bugten, engelske Soldater og Officerer stationeredes i Byen; og paa det Punkt, hvor Banelinien løber ind paa Transvaals Jord, samt langs Grænsen, holdt engelsk Militær Vagt, for at hverken Præsident Krüger eller nogen af hans Undersaatter skulde slippe ud.

Og Englænderne betalte for alt, hvad de fik, i vægtige Guldstykker, det kunde Portugiserne lide; de ønskede bare, at Krigen vilde trække rigtig længe ud.

*

*

*

En aaben Veranda strækker sig i hele Hotel Grand' Brétagnes Længde. Dér staar det lange Table d'hôte Bord dækket, og derfra har man den videste Udsigt over Kyst

og Bugt og over Havnepladsen mellem Hotellet og Vandet.

To engelske og en portugisisk Kanonbaad spejlede deres tunge Jærnskrog i Bugtens blanke Vand mod Nord, en norsk Trælastfarer og en hollandsk Risklipper strakte Masterne tilvejrs længere Syd paa, og imellem disse Repræsentanter for Krig og Handel laa den fintbyggede, hvidmalede Swell med det amerikanske Flag vajende fra Agterstavnen.

Table d'hôte-Middagen paa Verandaen var næsten afsluttet, Gæsterne sad midt i Nydelsen af de herlige tropiske Frugter, Menuens sidste Nummer. Der var gyldengule, saftige Mangos, svulmende, fede Bananer, mægtige Dru eklaser, duftende Ananas og brandgule, kærneløse Oranger. Kaffertjenere vartede op i hvide Bomuldsdragter, der lod deres Negerhænder og Hoveder se dobbelt sorte ud.

Ved Bordenden præsiderede Chefen for den engelske Styrke i Lourenço Markez, Oberst Porter. Hans svære, tykmavede Krop laa tungt tilbagelænet i Stolen. Obersten holdt just et Glas funklende, gulbrun afrikansk Sherry op for det fede, joviale Ansigt, mens han samtidig ihjelklaskede en Moskito, der havde den Frækhed at angribe hans svedende Skaldepande.

Den nærmeste Nabo til Højre var ingen anden end Dick, der havde overvundet sin Modbydelighed for alt, hvad der var Engelsk, i det Haab at kunne faa nyttige Oplysninger hos den Øverstkommanderende. Langs Bordets Sider, spredt mellem engelske Officerer og portugisiske Handelsmænd, dukkede andre kendte Skikkelser frem: Kaptajn Schwab i hvidt Flonel og med et bedrøveligt Ansigt — Nyhederne fra Krigsskuepladsen lod saare uheldssvangre for hans Venner, Boerne; gamle Browns altid smilende Aasyn med tungsindige Øjne bag spejlblanke Lorgnetglas; ved Siden af ham sad vor Ven Peder. Næppe havde gamle Madam Most genkendt sin Søn, om

hun fra sin Himmelbolig havde skuet ned og set ham iført den gulbrune Lærredsdragt af militært Tilsnit, Knæbenklæder og Gamascher samt Revolverbæltet om Livet. Træningen paa Swell havde allerede berøvet ham noget af de ungdommelige, runde Former, havde gjort hans Figur slank og Ansigtstrækkene mere markerede. Længst nede ved den anden Bordende sad Monsieur Grenouille, ivrigt og dæmpet samtalende med en sorts mudset, glatraget Portugiser, der udmærkede sig ved et særligt frastødende, koparret Forbryderfysiognomi.

Oberst Porter drak sit Glas ud og henvendte sig til Dick med en Stemme, der ragede gennem Salen:

„Hvordan Pokker, Mr. More, kunde det falde Dem ind at ankre Deres Dampyacht op i dette Malariahu! Vi er saagu' ikke vant til at træffe amerikanske Millionærer paa disse Bredegrader.“

„Jeg havde Lyst til at se lidt af Krigen, men nu kommer jeg vel for sent?“

„Aa, det kan trække et Aars Tid ud endnu, inden vi faar Boerne til at tage mod Fornuft. — Det vilde hjælpe, om vi kunde fange den gamle Slyngel Krüger, men han er en snedig Ræv. Vi har stoppet alle Udgangene til hans Hule, og nu skal vi til at ryge Mikkell ud.“

Kaptajn Schwab var bleven blodrød i Ansigtet; han lagde begge de knyttede Næver paa Bordkanten og drejede Hovedet om mod Obersten, som om han vilde tage til Genmæle, men Brown rullede en Appelsin tværs over Bordet, fangede hans Opmærksomhed og løftede advarende en Pegefinger.

„Forresten kunde De have sparet Dem Ulejligheden at rejse hertil for at studere Krig, for De kommer ikke over Transvaals Grænser,“ fortsatte Obersten.

„Naa, De kan da ikke spørre hele Strækningen,“ mente Dick, „et eller andet Sted kan man vel nok slippe forbi Deres Soldater. — Men sig mig, Oberst Porter, hvor antager man, at Præsidenten opholder sig?“

„Han har indrettet sig Hus og Hjem og Kvarter i et Jærnbanetog, og med det joller han frem og tilbage paa det Stykke Skinnevej, som vi endnu ikke har erobret mellem Pretoria og den portugisiske Grænse. Dér sidder han og ruger over sin Skat.“

„Sin Skat?“

„Ja, den gamle Fyr har skrabet to Millioner Pund Sterling Guld sammen i Smaakasser og Poser, inden han stak af fra sin Hovedstad. Hans kære Undersaatter kan ikke pine en Unze Guld ud af ham, for han er gerrig som en gammel Aagerkarl.“

„Vil De paastaa, at Krüger har stjaalet det Guld, han har hos sig, Hr. Oberst?“ Det var Schwabs dybe Stemme, der lød, han kunde ikke dy sig længer.

„Jeg paastaar ikke noget, min gode Mr. Hvad-De-nu-hedder,“ svarede Obersten barsk og saa skarpt paa Schwab. „Men skulde man tro, hvad hans egne Undersaatter, Boerne, fortæller, saa er gamle Krüger ikke for andet at regne end en Slubbert, der beriger sig selv og lader Landet gaa Pokker ivold. — Velbekomme, Mr. More!“ Han rejste sig, og Alle fulgte Eksemplet. „Og vil De høre et godt Raad, saa hold Dem fra Krigsskuepladsen, dér brænder De Fingrene — hvis De da slipper saa naadigt.“

I det samme kom Grenouille hen til Dick og hviskede ham noget i Øret. Dick nikkede og vendte sig atter om mod Obersten:

„Sig mig, Oberst Porter, hvis jeg nu havde Lyst til at se lidt af Landet her, kunde jeg da hverve Bærere til min Bagage og faa et Pas til at rejse, hvorhen jeg vilde, indenfor den portugisiske Grænse?“

„Det kan De, Mr. More. Et Pas til Dem og Deres Selskab skal jeg udfærdige til Dem, og hvad Bærere angaar, saa staar derhenne en Mand, som kan skaffe det nødvendige. — Han er den største Gavtyv her paa Pladsen,“ tilføjede han halvhøjt, „og det vil sige noget; men

Fyren er Venner baade med Arabare og Kafferhøvdinger, saa han er brugbar.“ Han vinkede: „Aa, Signor Branco! kom lidt herhen.“

Den samme lidt sortsmudsede Portugiser, som Grenouille havde talt saa ivrig med, kom hurtigt hen til Obersten, dybt bukkende og med et sledsk Udtryk i sit ubehagelige Gavtyvefjæs.

„Mr. More, dette er Signor Serpa Branco, den hæderligste Portugiser i hele Sydafrika,“ forestillede Obersten og kneb det ene Øje til, „ham kan De trygt forlade Dem paa — det kunde lige saa lidt falde ham ind at snyde Dem for en kvart Dollar som at udeblive fra Messen Søndag Formiddag.“

Signor Branco smilede underdanigt:

„Mr. Obersten er altid spøgefuld. — Det skal være mig en Ære at hjælpe Mr. More paa enhver Maade.“ Han bukkede dybt for Dick.

„Det var Ret, Signor Branco, — „Æren højt og Fortjenesten lavt“, det er Deres velkendte Valgsprog. — Ja, saa Farvel, Mr. More; Passet kan De faa hos mig i Morgen Formiddag, saa er der Ingen, som molesterer Dem i dette Land. Men — hold Dem fra Transvaals Grænser! — Godnat.“

Og dermed gik den joviale Oberst til sit Standkvarter i Villaen ved Siden af Hotellet; hans Officerer fulgte ham, og snart sad Dick og hans Mænd samt Serpa Branco alene tilbage i den store Spisesal. Solen gik ned bag Højdedraget mod Vest, en kølende Brise strøg fra Havet ind over Bugt og Havn; men Moskitoværmene stimedede tilvejrs fra Flodbreddernes Sumpland og fra Delagoabugtens Mangrovekrat. De fulgte med Vinden, spredte sig over det ganske Land og over Lourenço Markez By, svirrede om hvert levende Væsen, Mennesker som Dyr, borende den giftige Brod dybt i Hudens Porer, saa Malariagiften trængte ind i Organismen.

En lille Forsmag paa Sydafrikas Natteplage fik Eks-

peditionens Medlemmer den Aften paa Hotel Grand' Brétagne, og ret længe holdt Dick ikke Kampen med Moskitøerne ud. Han overlod alt til Grenouille og gik ombord med Schwab, Brown og Peder.

Paa Swell var der friskt og frit for Moskitoer. Sidende i de kølige Rørstole holdt Dick og hans Fæller Raadslagning. Atih gik lydløst om og skænkede iskold Champagne i de store Glas. Fra det mørke Himmelhvælv straaledede Stjernerne med tropisk Glans, spejlende sig i Bugtens blanke Flade; fra Skibene rundt om lyste Ankerlanterne, og i den lille By bag ved blinkede og glimtede Lys fra Havnekajens Lygter og fra Husenes Indre.

Det var en herlig og fredelig Aften, den sidste ombord paa Swell. Og havde Dick og Peder Most anet, hvad det næste Tidspand vilde føre med sig, havde de næppe med saa let et Sind og saa frejdigt et Smil stukket Glassene ud paa gamle Krügers Sundhed og Expeditionens Held.

Kun Brown sad tavs og bedrøvet. Havde han maattet raade, var Swells Anker blevet lettet i en Fart og Kursen sat ud efter, langt bort fra Lourenço Markez.

*

*

*

Samtidig sad to Mænd i fortrolig Samtale i et af Hottellets Værelser paa øverste Etage. Ogsaa de laa i magede Rørstole med Drikkevarer paa det lille Bord imellem dem. Det var Grenouille og Serpa Branco.

Røgen fra sorte afrikanske Cigarer fyldte Værelset og drev langsomt ud ad det aabentstaaende Vindue, hvorfra man saá ud over den natmørke By mod Berebjergene, hvis bløde Ryglinie tegnede sig mod den stjernelysende Himmel. Ved Højdedragets Fod blussede her og dér Ild som fra Lejrbaal. Det var fra Kaffernes Landsbyer. I en Halvcirkel omgav de Lourenço Markez; ingen Kaffer turde fra Sol gik ned til Sol stod op opholde sig indenfor Bygrænsen.

„Et Svineheld, at jeg traf Dig,“ bemærkede Franskmanden. „Skaal, og paa godt Samarbejde!“

De drak og dampede paa Cigarerne.

„Det skulde helst blive bedre, end det sidste vi lavede,“ henkastede Portugiseren og skulede til Grenouille. „Du løb med, hvad der var i Cirkuskassen, og lod os andre ligge paa Gaden og sulte.“

„Havde jeg ikke gjort det, saa var Du stukket af med Gevinsten, go'e Serpa. Du kom bare forsent — er det hørt, Gamle?“

„Sludder! Tror Du, jeg risikerer at blive hængt for lumpne tre Hundrede Dollars? — Men Skidt med det, jeg kom ud af Cirkusgøglet og ind i det Merkantile. Det kaster mere af sig.“

„Selvfølgelig,“ indrømmede Grenouille. „Men det er heller ikke saa galt at være Legekammerat med et Fjols af en amerikansk Millionær. — Bare den gamle Gaardhund Brown ikke var der, saa skulde den skære! Jeg maa se at blive Fyren kvit.“ Han saá tankefuld over mod Kaffernes Lejrbaal og sendte svære Røgskyer op mod Loftet. — „Hør, sig mig, hvad har Du egentlig tænkt at give mig i Provision, naar jeg nu lader Dig blokke Millionæren.“

„Fem og tyve Procent.“ Signor Branco rakte en gul, benet Haand, fra hvis Fingre der funkede talrige Ringe, over mod Grenouille. Han tog tøvende imod den.

„Lad gaa da. Hvad kan Fortjenesten blive?“

„Ja, ser Du — tyve Kaffere maa han have til at bære al Bagagen à fem Dollars om Dagen, det bliver — skal vi sige i 40 Dage — altsaa 4000. Desuden maa Føreren have andre 1000 Dollars for sin Part; ialt 5000. Deraf bliver de 4000 Nettogevinst, for de sorte Rade faa saagu' ikke meget, kan Du vel begribe.“

Grenouille skænkede sig et svingende Glas Whisky og Vand, hans Hjerne arbejdede bag det nedredte, sorte Pandehaar, og han saá ud, som om han havde fundet paa en rigtig Slyngelstreg. Endelig tog han Ordet:

„Synes Du ikke, at det vilde være en tarvelig Forretning for saadan et Par drevne Fyre som os to at vride nogle faa Tusind Dollars ud af den rødhaarede Abekat, naar vi endelig faar ham mellem Fingrene langt inde i Landet, hvad? Saadan en Guldfugl faar man min Salighed ikke paa Limpinden hver Dag. Der maa kunne tappes en hel Sæk fuld af gode engelske Pund Sterling, om man bar sig rigtig ad.“

„Hvad er han værd?“

„Det var vanskeligt at sige, men det bliver allenfals ikke en Centime under 50 Millioner Francs i fast Formue og en aarlig Indtægt paa godt over to Millioner.“

„Du hellige Vievandskost,“ udbrød Signor Branco, „er han saa forgyldt!“

„Om man satte ham lidt i Bur et Sted inde i det aller sorteste Kafferland — jeg kan dirigere Ekspeditionen, hvorhen jeg vil — er Du med?“

„Ikke rigtig, Grenouille. Og jeg maa passe svært paa Renomméet her i Lourenço Markez. Forretningen gaar strygende med Smugleri og den Slags over Grænsen; men de har mig lumsk i Kikkerten, de engelske Bøfædere — Pokker staa i dem — jeg vil ikke risikere min Hals.“

„Vi risikerer ikke noget, hverken Du eller jeg. Bare vi laver Affæren paa rette Maade. Har Du ikke en god Forretningsforbindelse med en af Kafferhøvdingerne paa den anden Side Grænsen?“

„Om jeg har! To Dagsrejser inde i Transvaal, Nord for Jærnbanelinien, ligger en stor Kraal, den tilhører min gode Ven, Ngombeli, ogsaa kaldet „den tæthaarede Oxe“. Han har 500 Kaffere i sin Landsby. Ngombeli gaar ikke af Vejen for ret meget; det var ham, der skaffede mig en Million Mauserpatroner over Grænsen og i Hænderne paa General Botha. — En god Forretning, lille Grenouille, en fin lille Affaire! De blev godt betalt, de Patroner! — Jeg haaber, en Del af Blyet endte i Kroppen paa Englæn-

derne.“ Han klukkede af Latter ved Tanken om den Handel og gned de magre Fingre, saa Ringenes Stene lynede.

„Saa er han vel Mand for at tage sig af vor rødhaarede Ven fra Dampyachten og byde ham paa Husly og Kost i nogen Tid?“

„Hvad for noget? — Husly og Kost?“

„Du bliver noget svaghjernet, rare Serpa, Du kan vist ikke taale den stærke Sol. — Kunde Du ikke tænke Dig, at Amerikaneren kunde blive saa ked af at sidde i Ngombelis Kraal, at han foretrak at løse lidt op for Penge-sækken for at slippe ud igen.“

Signor Branco trak de sorte Øjenbryn helt op i den lave Pande og gned sin krogede Næse:

„Den var ikke daarlig — det kunde blive Forretning! — Ngombeli er Manden, hvis nogen er det!“

„Vi deler Fortjenesten, Serpa, og ingen Slinger i Forretningsgangen!“

De to noble Herrer vekslede et kraftigt Haandtryk.

„Lad os faa Slagplanen lagt med det samme; for jeg maa sende Ilbud til min sorte Ven endnu den Dag i Morgen. — Dér staar Whiskyen.“

Det blev en lang Raadslagning, og først da Solen dæmrede i Øst og udslettede Stjerneglansen fra Himmelhvælvingen, lod Grenouille sig ro ud til Swell.

TOLVTE KAPITEL.

Paa Marsch mod Krigsskuepladsen.

Endestationen for Pretoriabanen i Lourenço Markez er ikke nogen imponerende Bygning. Den bestaar nærmest af nogle Skure med Stenmure og Bølgebliktage. Det største Skur er bestemt for Passagerer, de mindre til Varernes Opbevaring. Udenfor strækker sig en aaben Plads, en Mark, hvis afsvedne, nedtrampede Græstotter yder sparsom Næring for nogle skindmagre Æsler og langskæggede Geder. Iøvrigt afgiver Pladsen et Affaldssted for Pakkasser og tømte Tindaaser, som smaa nøgne Kafferbørn bruger til Legetøj, saalænge den portugisiske Opsynsmand eller Stationsforstanderen holder sig udenfor Stokkevidde.

Naar Pladsen alligevel den Morgen afgav et festligt Skue, var Stedets dagligdags Udsmykning ikke Skyld deri. Det var udelukkende Dicks „Undsætningsekspedition“, der kastede Glans over den solsvedne Mark og som havde lokket et Par Hundrede Negere fra Kafferbyen til Stationen.

Tyve Kaffere i forholdsvis rene Bomulds skjorter og stumpede Lærredsbukser kom fra Havnen svingende ind paa Pladsen i Gaasegang. Hver bar en Byldt eller Kurv paa Hovedet, vejende et halvthundrede Pund. I Spidsen for Linien gik Føreren med et Bambusspyd i Haanden og en rusten gammel Riffel over Ryggen. Store og kraftige

Mænd var de alle, men Føreren ragede næsten et Hoved op over de tyve Bærere, en Kæmpekarl at skue; men et afskyeligt Ansigt sad der paa ham — fladnæset og med lange tynde, graasprængte Skægtjavser om den dyrisk store Mund. Ved Siden red Maskinmester Lundquist paa en lille mager Ponny, der ondsksfuldt lagde Ørerne tilbage, hver Gang den kom i Nærheden af de sorte Mænd. Lundquist sad med de lange Ben klempt sammen om Ponnyens Bug, men sørgede dog for at holde de sporebesatte Hæle fri af Hestens Sider — han havde allerede lært paa Vejen fra Havnen, at hans Ganger ikke fandt sig i nogensomhelst Overlast fra Rytterens Side, herunder særlig henregnet Sporestød.

Lundquist ønskede intet hellere end at staa paa venkabelig Fod med sin Hest. Han havde nok at bestille med at holde sig i Sadlen og passe paa Riflen, Cigartasken, Patronbæltet og navnlig paa den uhyre Feltflaske; alle disse Sager dinglede og raslede mod hverandre ved Ponnyens Bevægelser.

Da Lundquists Avantgarde var naaet hen til Stationen, viste Hovedstyrken sig: Peder Most og hans fem Mand. De skred frem tilfods, stovte Karle i gulbrune Lærredsdragter og med Stanleyhatte paa Hovederne. Kortløbede Magasinkarabiner hang over deres Skuldre, Patronbæltet om Livet og en bredbladet Jagtkniv ved venstre Side. Meget soldatermæssige saá de ikke ud, slingrede lidt i Gangen, som Matroser plejer, naar de har Jord under Fødderne; men det var raske Fyre at se til, især den kæmpemæssige Jan Tromp.

Peder var stolt af sin Trup og følte sig sikker paa, at han med saadanne Kraftkarle nok kunde klare baade Boere og Englændere, om det skulde knibe. Kun Martin voldte ham Bekymring, for den lattermilde Fynbo kunde aldrig lade være at fnise af hvadsomhelst han saá, mest dog over Negerkvinderne, der inde paa Pladsen i tætte Skarer omringede de krigsudhalede Sømænd.

Livlige Hovslag hørtes, og ind paa Pladsen galoppe-
rede Dick fulgt af Monsieur Grenouille og Signor Serpa
Branco. De sad alle tre som øvede Ryttere paa smukke
afrikanske Heste med lange Haler og Manker; Dick saá
straalende glad ud — dette var Sport! Han mønstrede
sin Styrke, trykkede den grimme, store Negerfører venligt
i Haanden, sprang af Hesten og gik ind paa Stationen,
hvor Toget holdt. Det bestod af tre Kupéer, en Vogn til
Bagagen og en anden til Hestene.

Rask gik det med Indladningen. Signor Branco diri-
gerede med stor Livlighed Arbejdet og lod sin Ridepisk
flittigt klaske paa Kaffernes Rygstykker, naar han mente,
at slig Stimulans tiltrængtes. Grenouille prøvede det
samme, men kun én Gang; for Negeren, hvem Slaget
ramte, vendte sig om med et saa hævnerrigt og rasende
Ansigt, at den lille Franskmand gesvindt sprang et Par
Skridd tilbage.

„Rør dem ikke,“ advarede Portugiseren, „hvis Du da
ikke vil have et Knivsblad mellem Ribbenene. — Jeg kan
gøre med dem, hvad jeg vil, for det er mine Folk — jeg
betaler dem.“

Grenouille holdt fremtidig Ridepiskan for sig selv.

Da endelig alting var klart, kom gamle Brown og
Kaptajn Schwab tilsyne; Brown med en hvid Bomulds-
paraply som Skærm mod den stærke Sol. Han saá meget
nedbøjet ud, og Peder Most havde den største Medfølelse
med den gamle Mand. Men Dick slog en munter Latter op:

„Hvad er det med Dig, Brown? Du ser ud, som om
Du havde spist Græshopper. Vi ses snart igen. Bliv her,
pas paa Swell og sørg for at have godt med rede Penge
— det kunde være, at jeg fik Brug for flere, end jeg har
med.“

Grenouille og Branco sendte hinanden et forstaaende
Øjekast, da de hørte den Bemærkning.

„Jeg skal nok blive her, indtil De kommer tilbage,
Dick; hvis det nogensinde sker. Men hør et Par Ord,

inden vi skilles.“ Han trak Dick lidt afside: „Vis ikke den Portugiser for megen Tillid, han har det slettest mulige Renommé i hele Kolonien — jeg véd det. Og saa Grenouille, tro ham ikke over en Dørtærskel!“

„All right!“ svarede Dick nok saa fornøjet, „jeg skal klare de to Fyre. Det er Styrmand Most, der har Pengekassen i Forvaring, han er ærlig nok.“

„Ja, stol paa ham, og saa — Gud være med Dem, Dick!“

Den Gamle tørrede sine Øjne, men Dick var allerede borte. Han trykkede Schwabs Haand, sprang ind i Kuppéen og vinkede ad Lokomotivføreren. Saa lød der et skingrende Fløjt, og afsted rullede Toget med „Krügers Undsætningsekspedition“.

Hen over det flade Land gik det mellem Palmer og tornede Kaktusbuske; Brown og Schwab stirrede efter de tre Jernbanevogne og Lokomotivet saa langt, de kunde øjnes. Snart drejede det tilhøjre, ind bag Højdedraget; et Par viftende Lommetørklæder var det sidste de saá, inden Toget forsvandt.

Saa gik de ombord for at passe paa Swell og vente paa Dick; Brown fuld af bange Anelser, Schwab betyngt af Ansaret for, hvorledes Ekspeditionen vilde løbe af — det var jo ham, der havde Skylden for den hele Plan.

*

*

*

Toget gled langsomt afsted. Det er ikke Eksprestoge, der til daglig bringer Passagerer fra Lourenço Markez til Transvaals Grænse; i Krigstider gaar det endnu langsommere. Sporet er enkelt, og hvert Øjeblik maatte Dicks Ekstratog holde i Vigespor og lade modgaaende Jernbanetog glide forbi. Men saa blev der Tid til at se sig om.

Skinnevejen fører et langt Stykke gennem høj Skov. Vældige Stammer af Gummitræer veksler med tynde, slanke Palmer og disse atter med sammenslyngede, indfiltrede Masser af Buskvækster og tornet Krat, som det

vilde tage Dage at hugge sig igennem med Økse og Kniv. Af og til løber Banen tværs over aabne Rydninger i Skoven, hvor Kaffernes bikubeformede Hytter hæver sig. De er bygget op omtrent som kæmpemæssige Krinoliner, flettet sammen af bøjelige Grene og unge Stammer, sammenbundne med Palmebast, og det hele dækket af Jord og Ler. „Kraaler“ kaldes Negerens Boliger. Oftest ligger Høvdingens Kube i Midten med alle Undersaatternes i Kreds omkring. Tidligere var alle Kraalbyerne indhegnede med Palisader af nedrammede spidse Pæle for at skærme Landsbyerne mod fjendtlige Naboers natlige Angreb. Men Portugiserne og navnlig Englænderne har bragt Fred og Tryghed tilveje mellem deres sorte Undersaatter, og derfor har alle Sikringsmidler faaet Lov til at forfalde. Nu ligger Kraalerne fredeligt omgivne af Maismarker og Bananplantager. De kulsorte Negerbørn vælter sig i glad Leg mellem Landsbyernes ligesaa sorte Svin og brogede Høns. Gule, skindmagre Hunde soler sig udenfor Hytternes lave Indgangsdøre, og Kvinderne, gamle og unge, skøtter ubekymret deres Dont i Marker og indendørs; de besørger alt Arbejdet, medens Mændene dovent strækker sig i Skyggen, rygende paa Smaapiber eller istandsættende deres Vaaben, Kastespyd og store ovale Skjolde.

Efterhaanden som Toget i nordvestlig Retning kom Grænsen nærmere, hævede Landet sig. Skovene blev mere tyndspredte og Egnen lettere overskuelig. Lange Strækninger laa aabne, kun dækkede af et halvvisent Græstæppe; her og der græssede en Flok Faar, vogtede af Kafferhyrder.

Det blev bagende varmt inde i Waggonerne. Dick sad i Skjortærmer med Løbet af sit Repetergevær stikkende ud ad Kupévinduet. Han øvede sig i at skyde tilmaals hver Gang der var noget at skyde efter; en Kokosnød i Toppen af et Palmetræ, en fjerntængende Klase Bananer eller efter Papegøjer, der troskyldigt sad og kiggede ned paa Toget. Hver Gang, det smeldede fra Geværet,

foer Lundquist op af den Døs, hvori Varmen og de allerede nydte Drikkevarer havde lullet ham. Svenskeren skar Ansigter af Ærgrelse, han trængte stærkt til en forfriskende Slummer og hadede Geværsjud.

Peder Most havde ogsaa trukket Trøjen af. Han sad med Revolveren i Skødet og øvede sig i at skille og samle Mekanismen. Men hans Tanker var ikke ved Arbejdet. Han følte sig bekymret ved Bevidstheden om at være saa stuvende fuld af Penge som et Pengeskab i en stor Forretning. Indenfor Skjorten sad, spændt om Livet, et dobbelt Bælte, hvori laa tre Rækker Guldstykker; han anede ikke selv, hvor mange Pund Sterling Bæltet indeholdt, men det maatte være mange Hundrede. Desuden hang der i Seler, som ogsaa bar Bæltet oppe, fire solide Lædertasker, hver indeholdende en klækkelig Sum Penge i Banknoter, engelske og portugisiske. Det var gamle Brown, der havde hængt hele Apparatet paa Peder — stik imod hans ivrige Protester — og betroet ham, at som han nu gik og stod, var han værd 30,000 Dollars.

„De maa bære dem, Styrmand,“ bad den Gamle, „jeg har ingen anden at stole paa. Dick selv har ikke mere Forstand paa Penge end en tolv Aars Dreng. Den første den bedste Gavtyv af en Kaffer snupper hele Herligheden fra ham — hvis Grenouille da ikke kommer først. Pas paa ham!“

Nu sad Peder dér og skulde vogte baade paa Pengene og paa Franskmanden. Det var noget nær formeget af det Gode.

Komati Poort hedder Grænsestationen paa Transvaal Siden; den var i Englændernes Hænder, og en betydelig Styrke Fodfolk og Kavalleri samt et Batteri Feltkanoner bevogtede dette vigtige Punkt. Den sidste portugisiske Station er Bassano Garcia, ogsaa den var fuld af Militær, Portugals Kolonitropper. Det var derfor blevet vedtaget i Slagplanen, at hele Ekspeditionen skulde for-

lade Toget allerede ved Incomati og derfra marschere Nord paa for at overskride Grænsen et Par Dagsmarscher fra Banelinien.

Planen blev fulgt.

Lidt efter Middag naaedes den lille Station, og her blev Toget lænset for alt, hvad der hørte Ekspeditionen til. Kafferne fik Byrderne anbragt paa Hovederne, Dick og Grenouille besteg deres Gangere, Resten marscherede paa egne Ben, endogsaa Lundquist, der med Morgenens Erfaringer i frisk Erindring haardnakket nægtede at gøre Brug af sin onskabsfulde Ponny. Den blev ført tilbage til Lourenço Markez af Signor Branco, som her bød Ekspeditionen Farvel. Med et lettet Hjærte saá Peder Portugiseren forsvinde i Togets Indre, det var dog altid én Slyngel mindre at passe paa.

Til en Begyndelse gik Marschen let nok. Fra Incomati fører en god Vej Nord paa; den er trampet fast gennem Skov og over Sletter af talrige Araberkaravaner, der i Aarhundreder har brugt den paa deres Slavetog fra Landets Indre til Mosambik-Kysten. Mange Tusinde Slaver, Kameler og Heste har passeret Vejen, saa den var magelig nok til en Eftermiddagspromenade et Par Mil lang.

I Spidsen red Dick og Franskmanden, dernæst fulgte den lange Linie af sorte Bærere, og endelig sluttede Peder og hans fem Sømænd Truppen. Lundquist dinglede af, hvor der var bedst at gaa; han var lidt usikker paa Benene, men saare glad. Af og til istemte han en svensk Fædrelandssang, hvis falske Toner fik Martin til at fnise. Og naar Maskinmesteren holdt inde, begyndte den kæmpemæssige Fører at synge. Der var ikke megen Melodi i den Sang, højst tre-fire Toner, og Ordene lød i Peders Øre som: Dabelum, dabelum, dali-dali-dali-leiii! Hvor paa alle tyve Kaffere faldt ind: dali-dali-leiii!

Der var ikke megen Variation i den Musik, men den satte Takt i Marschen, saalænge der overhovedet var Tale om at marschere. Men efter en god Times Forløb naaede

Ekspeditionen Umkomaas Floden; dér drejede Vejen mod Øst langs den højre Bred, mens Dick og hans Folk skulde videre Nord paa.

Umkomaas er en af den Slags afrikanske Floder, der løber gennem en bred, stenet Seng, hvor Vandet kun staa lavt i tørre Tider. Men ved pludselige Regnskyl oppe i Bjærgene mod Vest svulmer den op til en rivende Strøm, som hverken Mennesker eller Heste kan passere. Ved denne Lejlighed var den fredelig nok at se til. Vandet løb trægt mellem Stene og Dyndbanker, halvt dækkede af storbladede Sivplanter. Langbenede Hejrer fløj skræmte op ved Lyden af de mange Menneskestemmer, og et Par mægtige Krokodiller, der paa den modsatte Bred havde ligget og solet sig, flygtede ilsomt og med kraftige Hale-slag ud i Floden og forsvandt.

Kafferføreren kendte Vadestedet; han gik foran med sin lange Lanse og førte Dicks Hest over ved Tøjlen. Alle fulgte efter. Vandet gik til Knæene, hvor Floden var dybest, saa der var ingen Fare ved den Overgang.

Men nu var det forbi med den gode Vej. Det var kun en snæver Kaffersti, som Føreren fandt paa den modsatte Bred; den snoede sig ud og ind mellem Buske og Træer, kun én Mand ad Gangen var der Plads til. Fremad gik det op over Høje og ned gennem Dalstrøg, af og til passeredes et snævert Vandløb eller en stenfyldt Rende, hvorigennem lejlighedsvis en Bæk, født af heftige Regnbyger, kunde bane sig Vej. Marschen blev tung og anstrængende, Trætheden mældte sig i Matrosernes Ben, der var helt uvant med den Slags Soldatermotion. Peder mærkede mere og mere Tyngden af Guldet, han bar om Livet. Fødderne blev ømme og Sveden randt ham ned ad Hals og Ryg. Kun Kafferne syntes utrættelige. De gik med lange, jævne Skridt, ranke i Ryggen og med de tunge Byrder paa Hovederne, som var det Straahatte, der laa paa det krusede Haar, og ikke et halvt hundrede Pund. Dick tænkte ikke paa Træthed, han sad jo godt og mage-

ligt paa sin Hest og røg Cigaretter. For hans Skyld kunde de gerne have fortsat Marschen endnu et Par Timer, men heldigvis for Fynboerne gjorde Lundquist pludselig Strejke, eller rettere hans Ben gjorde det.

Den livsglade Svensker var slemt plaget af Varmen, og nu er det en Kendsgerning, at jo mere man drikker i tropisk Hede, jo tørstigere bliver man. Og Lundquist holdt Halsen rigelig vædet. Da den store Feltflaske var tom, blev han selv fuld og dinglede paa Benene, saa han snart rendte mod en Træstamme paa den ene Side af Stien og snart svingede ind i Buskene paa den anden. Peder søgte at stive ham af, saa godt det lod sig gøre, men Stiens Snæverhed umuliggjorde en stadig Understøttelse. Paa én Gang snublede Svenskeren over en Trærod og faldt paa Hovedet ind mellem Buskene.

Dér laa han, ude af Stand til at rejse sig. Dick kom farende i den Tro, at der var sket et Ulykkestilfælde; men da han opdagede Grunden til sin Maskinmesters Ubevægelighed, blev han rasende og svor paa, at Fyren skulde tilbage til Skibet med det samme. Men Lundquist, der var bleven anbragt i siddende Stilling med Ryggen mod et Træ, var aabenbart ikke i Stand til at sendes noget Sted hen. Han sad med det gladeste Ansigt og forlangte at faa noget at drikke. Saa fuld var han, at han ikke kunde tale engelsk mere. Af og til sang han en Stump af „Gluntarne“ og lo fjollet.

Der var ikke andet at gøre end at slaa Lejr paa Stedet. Heldigvis laa der ikke mange Skridt borte en aaben Plads, hvor Teltene kunde rejses. Dick havde medført tre engelske Soldatertelte, et større til de fem Sømænd og to mindre. De var lette at sætte op — en Midterstang og fem smaa Pæle i Teltens Hjørner. Megen Plads rummede de ikke, men to kunde dog ligge i Læ for Regn og Vind i de mindste af dem.

Dick valgte Peder Most til Teltkammerat, og det ærgrede aabenbart Grenouille, der maatte dele Pladsen med Sven-

skeren. Byrderne blev anbragte i en Rundkreds, Kafferne samlede i en Fart Pinde og visne Blade til et Baal, Kogereetskaberne kom frem, og Middagsmaden blev tilberedt.

Det var Lundquist, som skulde have forestaaet Uddelingen af Levnedsmidler, men det maatte Peder nu paa tage sig. Der var nok af Daaser med henkogte Sager, og Middagen blev tilfredsstillende for de sultne Mænd: Fiskeboller fra Norge, Lammekoteletter med Grøntsager fra Danmark, engelske Kiks, australsk Smør og Ost, fransk Rødvin og Champagne, brasiliansk Kaffe og Cigarer fra Havanna. Det var en rigtig international Middag, spist i Afrika tæt ved Boergrænsen og af Mænd, der tilhørte fire forskellige Nationaliteter. — Jorden er kun lille nutildags, det har vor Tids Handel og Samfærdselsmidler besørget.

Slet saa fine skulde de kommende Maaltider nu ikke være, men Dick mente, at den første burde være Indvielsesfesten for Ekspeditionen.

Kafferne maatte dog nøjes med Ris og tørret Kød, som blev kogt sammen i deres egen medbragte Gryde; men dertil fik de to Flasker Brændevin, som spredte Glæde i den sorte Flok.

Imidlertid laa Lundquist i sit Telt og snorkede som en Flodhest. Dick var dybt indigneret over sin Maskinmesters Opførsel og nedsatte en Krigsret, der skulde tage Bestemmelse om Synderens Skæbne. Det blev hurtigt vedtaget at sende ham tilbage til Swell, ledsaget af en Kaffer.

Dagen svandt, den nedgaaende Sol kastede lange Skygger gennem Skoven. De trætte Mænd laa sammen i Klynger mellem Teltene og talte i dæmpet Tone. Peder sad blandt sine Landsmænd og fordelte Nattevagten. Han stolede ikke paa Kafferne, og hver af Matroserne fik derfor tildelt halvanden Times Vagttørn. Negerne fik Ordre til at holde Baalet vedlige hele Natten og til ogsaa at udstille Vagtpost.

Langt om længe var alt ordnet paa bedste Maade; Dick

laa allerede paa sit Filttæppe inde i Teltet og sov saa roligt som et Barn, da Styrmanden krøb ind paa sit Leje. Han afførte sig det tunge Bælte med Guldstykkerne og de fire seddelfyldte Tegnebøger, der havde pint ham hele Dagen og var drivvaade af Sved. Peder viklede dem ind i sit Tæppe, som han brugte til Hovedpude; saa strakte han sig dødtræt paa den bare Jord med Revolver og Gevær ved Siden. Længe laa han uden at falde i Søvn. Han hørte Skildvagtens tunge Trin — det var Jan Tromp, som havde første Tørn, paa ham stode Peder mest; saa lyttede han til Kaffernes ensformige Pludren rundt om det flakkende Baal, de to Hestes urolige Trampen, naar Moskitoer og andre natlige Insekter plagede dem for stærkt. Af og til lød fra Skovens Indre en Abes klagende Skrig eller en Skovrottes Piben; endelig sov han ind.

*

*

*

Natten forløb roligt. To Gange havde den forsigtige Styrmand ladet sig purre for at kredse rundt om Lejren, men intet mistænkeligt var at øjne; kun forekom det ham mærkeligt, at den sorte Fører ikke laa sammen med de øvrige Kaffere, han var intetsteds at finde. Dog derved var intet at gøre, og da Solen atter stod op og forjog Nattens Skygger og Nattens Ængstelser, var den kæmpemæssige Neger atter paa sin Post i Spidsen for Bærerne.

Lundquist havde sovet Rusen ud og viste sig ædru og uheldig. Franskmanden havde allerede meddelt ham Dicks Beslutning, han vidste, at Skilsmisens Time var slaaet, og han søgte ikke at forandre Afgørelsen. Kun bad han Dick om ikke at omtale den virkelige Grund til hans altfor tidlige Tilbagekomst til Swell i det Brev, som Ekspeditionens Chef hurtigt nedkradsede til Brown; Dick opfyldte ædelmodigt hans Bøn.

Atter stod „Krügers Undsætningsekspedition“ rede til Opbrud; Styrken var forringet med en sort og en hvid

Mand, thi én af Kafferne maatte afgives til Lundquists Ledsagelse. Og saa gik det afsted, stadig mod Nord.

I Modsætning til den foregaaende Dag førte de Stier, ad hvilke Ekspeditionen bevægede sig, stadig tilvejs. Og værre blev det, da Kursen viste Nordvest; i den Retning og paa Toppen af Bjærgryggen laa Grænselinien, som det galdt om at passere, uset af engelske Soldater.

Solen brændte ned paa Karavanen, der møjsommeligt arbejdede sig op ad Bjærgsiderne. Sti var der snart ikke mere af, enhver gik, som det bedst kunde passe, henover den rødlige Jord, hvor lange, stive Græsstraa voksede mellem Sten og haarde Knolde. Den morgenfriske Spændstighed var forbi, ludende og med ærgerlige Miner trampede Matroserne afsted, hver slæbende paa sin Byrde af Gevær, Feltflaske og anden Oppakning. Selv Kafferne saá gnavne ud, ingen af dem sang, kun Føreren gik strunk og spændstig i Spidsen, drejende sit frastødende Ansigt til Højre og Venstre, som ventede han at møde En eller Anden paa de øde Bjærgskrænter.

Af og til øjnedes i det Fjærne en lille Flok Antiloper eller Stengeder; de stod lidt og stirrede paa Menneskeflokken med løftede Hoveder og fremadvendte Øren, saa gjorde de omkring, og i Spring gik det tilvejs op ad Bjærget, indtil en Kløft skjulte dem.

I Begyndelsen morede det Dick at sætte sin Hest i Galop og jage afsted efter den flygtende Hjord, men det varede ikke længe, inden han opgav den Sport. Han sad træt og sløv paa sin Hest, mattet af Støv og Hede.

Peder holdt sig til sine Sømænd, de gik i Flok med Jan i Midten; Sveden banede sig Vej ned ad deres støvede Ansigter. Af og til løftede én af dem Feltflasken og tog en Slurk, de andre fulgte Eksemplet. Men to Timer efter Afmarschen fra Nattelejren var Flaskerne tomme, og samtidig steg den brændende, blændende Sol stadig højere, svidende deres Ansigter og udtørrende Tunge og Hals.

Jesper Knort fra Marstal var den første, som gav Ondt fra sig; han hinkede, som om han havde ømme Ligtorne.

„Je' kan mare itte længer, Styrmand. Mine Støvler gnaver mig paa Tærne, og denne hersens Karabin er rentu' itte te' at slæbe paa.“

„Aa Sludder, Jesper,“ formanede Peder, „tag og stram Dem op. Vi kan ikke være bekendt at stikke op for Negerne; vi Danske maa da kunne klare os lige saa længe som de sorte Fyre.“

„De er mere vant ve' det, Styrmand,“ jamrede Jesper, „je' vil hellere stikke tre Reb i Bovensejlet og staa ved Pumpen en haly Vagt end gaa og svede her i dette Negerland, gu' vil je' saa!“

Og Jesper hinkede afsted værre end før med en Mine, som skulde han til at græde. Men da langede Jan Tromp sin lange Arm ud efter Jesper, tog Geværet fra ham og hængte det om sin brede Ryg. Og saa gav han Jesper et Dunk i Nakken, saa Marstaleren var lige ved at gaa paa Næsen. Knort sagde ikke et Ord, men stavrede i Tavs-hed videre.

Saa begyndte Martin:

„Vi ska' da'tte gaa hele Dagen, Styrmand, for de fem Dollarer — uden at faa hverken at bide eller gnave — man er da'tte hyret til at spille Kamel i Ørkenen!“

„Aa Snak, Martin, nu skal vi snart holde Hvil — se til Hollænderen, han gør ikke Vrøvl!“

„Det lange Skilderhus, han har hele Flasken fuld, men se, om han byder en anden En til en Hivert.“

Martin havde næppe lukket Munden efter denne Ud-gydelse, før Jans Feltflaske kom svævende paa Enden af hans lange Arm i Retning af Fynboen. Martin tog den med et fjollet-forbavset Udtryk i Ansigtet, knob sig en forsvarlig Hivert og rakte Flasken tilbage.

„Det var ellers sært,“ mumlede han; „dansk ka' han mare itte forstaa, saa maa han vel være Tankelæser.“

Opad gik det ustandseligt, ikke stejlt, men pinende,

trættende opad alligevel. Saasnart Toppen af én Bakke var naaet, tonede straks den næste i Vejret og altid lidt højere. Endelig naaede de en træbevokset Kløft, gennem hvis dybe, mørke Bund en Bæk rislede. Her gjorde Føreren Holdt, og alle styrtede mellem Træer og Buske ned til Vandet, læskede og friskede Tunge og Gane og dyppede Hoved og Hænder i det kølige Vand.

Grenouille og Føreren raadslog. Den Sorte pegede mod Vest, hvor Kløften skar sig ind i Bjærgdraget som en snæver Dal, og strakte saa Fingrene mod Solen. Grenouille oversatte dette som en Opfordring til at slaa Lejr paa Stedet og vente med at gaa videre, indtil Solen var gaaet ned. „Deroppe ligger Transvaals Grænse,“ forklarede Franskmanden, „det er ikke raadeligt at overskride den ved højlys Dag, for engelske Soldater har besat Højderne; men ved Nattetid, lige efter Midnat, kan vi gaa langs Kløften og lige ind i Boernes Land.“

Det var der Mening i, og Alle var glade ved at være færdige med Marschen i det mindste foreløbig. Maden kom frem, Martin fik lige med ét sit glade Fynboansigt paa, og Jesper Knort humpede ned til Bækken, trak Støvler og Strømper af og badede de opsvulmede Fødder i Bækken.

Teltene blev ikke rejste, thi det galdt om at undgaa at vække Opmærksomhed, hvis Englænderne skulde have anbragt Observationsposter paa Højderne mod Vest; der blev stillet en Skildvagt ovenover Kløften, og Føreren udsendte to af sine Folk, der langs Bækkens Løb og i Skyggen af den mørke Kløft skulde rekognosere hele Strækningen indtil den anden Side af Grænsen. De sneg sig langs Bækkens Løb mellem Buske og Træer, snart var de forsvundne.

Det var en herlig Eftermiddagshvile, som Matroserne nød, liggende paa Ryggen i det saftige Græs, der var tryllet frem i den ørkenlignende Egn ved det lille Vandløbs frugtbarørende Kraft. Træerne gav Skygge, Maverne

var fulde af god Mad, fra Cigarer og Piber steg Røgen tilvejs i den stille Luft.

Men Dick var urolig; han kunde daarlig finde sig i lang Tids Hvile. Hans sportstrænede Legeme følte Trang til uafbrudt Bevægelse. Snart kravlede han op til Toppen af Brinken, snart listede han over paa Kløftens modsatte Side og spejdede i sin store Feltkikkert, hvorigennem han kunde skelne hver Busk og hvert Dyr paa Mils Afstand. Peder fulgte jævnlig med, og da det lakkede mod Aften, opdagede de paa Toppen af en Høj langt borte et Par mørke Skikkelser. Det var Kaffere i Krigsdragt og med Spyd i Hænderne. Føreren blev tilkaldt, Dick pegede paa de fjærne sorte Mænd, men den lange Kaffer nikkede beroligende: det var Venner, „Ngombeli“, gentog han og pegede paa sit Bryst. Grenouille, som straks var ved Haanden med sin forbavsende Forstaaelse af Førerens Kavdervælsk og Fagter, forklarede, at Ngombeli var en mægtig Kafferhøvding, Førerens Broder og netop den Mand, som Serpa Branco havde engageret til at hjælpe Ekspeditionen, naar den først havde passeret Grænsen.

Den Forklaring lod sig høre; men baade Peder og Dick undrede sig over aldrig at have hørt Ngombelis Navn nævne af Portugiseren. Snart forsvandt de sorte Skikkelser, Mørket faldt paa, og Ekspeditionen gjorde sig atter rede til Opbrud.

TRETTENDE KAPITEL.

En natlig Kamp.

Det var tæt ved Midnatstimen, Halvmaanen hævede sig langsomt over den østlige Skovregion, men mod Vest laa alt i rugende Mørke. Paa Bunden af den dybe Kløft glimtede nu og da Vandet i den blanke, langsomt glidende Strøm, men paa begge Sider strakte stejle Skrænter sig tilvejs, udelukkende hver Lysning fra den stjernestrøede Himmel.

Natten var rolig, kun en svag Vind susede hen over Højderne og løftede Støvet fra de nøgne Bakketoppe. Af og til lød en rovsøgende Sjakals hæse Gøen i det Fjerne. Kun fra det mørke Vandløb hørtes en dæmpet, raslende Lyd, som om en uhyre Jernkæde slæbtes langs Bækkens Bund. Det var Dicks Ekspedition, der bevægede sig mod Transvaals Grænse.

I en lang Række og uden at veksle et Ord sneg de sorte og hvide Mænd sig gennem Slugten. Snart vadede de langs Strømmen mellem de løse Sten og Plantestængler, snart arbejdede de sig henover lerede Banker langs Bredderne. Føreren gik forrest, han havde et Syn som en Ugle i Mørket, og de Andre fulgte efter, kun skimtende Formandens lyse Dragt og følgende nøjagtigt i hans Spor.

Peder Most gik mellem en af Kafferbærerne og Jan Tromp, og han følte sig tryk ved at have den kæmpesterke Hollænder bag sig. Det er ejendommeligt, at man om Dagen har sin Opmærksomhed samlet om det, der foregaar foran; men om Natten under Vandring i Skove

og lignende mørke Steder koncentrerer Ængstelsen sig om det, der ligger bagved. Og Peder vidste, at saalænge Jan gik dér, kunde han føle sig sikker.

Aldrig havde han anspændt sine Sandser som den Nat, Øjne og Øren strængte han an for om muligt at trænge gennem Mørket og Stilheden. Efterhaanden var det ham muligt ved en skarp Drejning af Bækken at skelne Dick; lige bagved ham krøb Grenouille afsted som et Rovdyr efter Bytte.

Peders Sind var knuget af tunge Anelser og mange Bekymringer. De to Kaffere, der om Formiddagen blev sendt ud paa Rekognosering, var ikke vendt tilbage. Deres Byrder laa gemt inde mellem Skræntens Træer; der var Ingen til at bære dem, og det var just Teltene, der nu manglede. Desuden maatte Hestene lades tilbage under Bevogtning af en Kaffer og Jesper Knort, der ikke var istand til at gaa længere. Hans Fødder var fulde af aabne Saar, han kunde ikke tænke paa at trække i Støvlerne.

Hvad skulde der blive af ham? Dick havde ikke haft Tanke for andet end at komme videre, ikke en Dags Ophold vilde han finde sig i. — Det var Franskmanden der skyndede paa, hvorfor?

Medens Peder Most pinte sig med allehaande sørgelige Betragtninger, var et godt Stykke Vej blevet tilbagelagt uden andet Uheld, end at en af Fynboerne, Kristen Klausen, var gaaet paa Hovedet i Bækken og blevet dyngvaad. Men hvem brød sig om det uden Kristen selv, der smaa-bandende og med Tøjet slaskende om sig fulgte efter, bagest i Linien.

Paa én Gang videde Kløften sig ud til et bredt Dalstrøg, der atter ved en skarp fremløbende Bakkekam delte sig i to dybe Dalfurer, den ene løbende i nordlig Retning, den anden drejende efter mere sydlig Kurs. Da Ekspeditionen var naaet til dette Punkt, stoppede den pludselig op i sin Fremmarsch; thi forude paa Bakkens Kam saas Skæret af et Lejrbaal, omringet af mørke Skik-

kelser, nogle liggende, andre siddende paa Hug. I Nærheden stod tøjret en Flok Heste.

Hvem var det deroppe? Englændere eller Boere? — Ingen af Mændene i Dalens Bund anede det, men alle standsede, søgte uvilkaarlig Dækning, trykkende sig ind mellem Buske og ned mod den mørke Skrænt.

Et Minut gik og to, Ingen rørte sig deroppe paa Bakken saa lidt som nede i Kløften. Peders Hjærte hamrede i Brystet paa ham, han aabnede Revolverhylstret og klemte Haanden om Skæftet. Da saá han Føreren snige sig tværs over Bækken fulgt af Dick og Grenouille; deres sorte Silhouetter tegnede sig over det rindende Vand. Saa lød et Plask, én af dem var faldet og rejste sig atter. I samme Nu vendte et Par af Skikkelserne deroppe sig efter Lyden. En Stemme raabte paa engelsk, flere sprang op, atter lød Stemmen tydelig og klar: „Hvem der!“ Fra Lejrbaalet blev en Brand hævet i Luften, den kastede et usikkert Skær gennem Mørket ned i Dalen og røbede Tilstedeværelsen af Mændene dernede. Atter lød det: „Hvem der!“ En kort Tavshed fulgte, da knaldede et Skud og ét til. Fra den anden Side af Bækken smeldede Dicks Riffel, Peder kendte Lyden af de røgfri Patroner, og han sprang tværs over Vandet for at være Dick nær.

En ubeskrivelig Larm afløste pludselig den tidligere Gravstilhed: Skud paa Skud smeldede og knaldede fra oven som fra neden, Skrig hørtes fra Kafferne, der kastede Byrderne og flygtede i vilde Spring, saa Vandet plaskede om dem; Banden og Raaben fra Matroserne, der ogsaa løb, faldt og løb igen, alt mens de paa Lykke og Fromme affyrede Karabinerne. Fra Bakkens Top lød forvirrede Kommandoraab mellem Geværknalden og Hestevrinsken.

Peder affyrede sin Revolver i Retning af Bakkens Top, men opdagede da, hvorledes den sorte Fører arbejdede sig op ad Skrænten fulgt af Dick og Franskmanden. Hurtigt stak Styrmanden Revolveren i Hylstret, greb fat i Buske og Smaastammer og krøb tilvejrs, stemmende Fød-

derne mod den stejle Bakkeside, saa Stene og Jord raslede ned under ham. Halvvejs ved Toppen saá han en Skikkelse glide sig forbi, rutschende nedefter; det var Grenouille. Men behændig som en Cirkusakrobat blev han hængende med Fødderne om en Gren, svingede sig tilbage og naaede Skræntens Kam samtidig med Peder.

Deroppe laa Dick paa Maven, ivrigt beskæftiget med at lade og affyre sin Mauserriffel mod Fjenden paa Bakken lige over for. Peder lagde sig ved Siden af ham, fik Geværet smøget over Hovedet og knaldede ud mod Baalet og hvad derom opholdt sig af Mennesker og Heste.

Maanen var nu steget saa højt tilvejs, at dens hvide, blege Lys gjorde det muligt at skælne Omgivelserne. Fra Dalen lød stadig forvirret Larm, der fjernede sig mere og mere, ingen Skydning kom fra den Kant. Men paa den høje Bakke faldt Skuddene stadigt om end med længere og længere Mellemrum. Af og til hvinede et Projektil tæt over Hovederne paa Dick og hans to Følgesvende, men de laa godt dækkede, saa Faren for at blive ramt var ikke stor. Mændene derovre var adskilligt mere udsatte, og de blev øjensynligt forvirrede ved den regelmæssige Beskydning fra Dicks og Peders Bøsser. Grenouille havde tabt sit Skydevaaben ved Faldet ned ad Skrænten. Han laa trykket tæt mod Jorden ved Siden af Peder.

„Skyd paa Hestene,“ hviskede han Styrmanden i Øret, „skyd Hestene ned, saa kan de ikke forfølge os.“

Raadet var godt og det blev fulgt. To Heste laa allerede og sprællede, men saa blev Fjenden ked af Legen. Mændene, seks i Tallet, svang sig op paa de uskadte Heste og jog afsted, mens et Par Afskedsprojektiler fra Dicks Repeterriffel fløjtede dem om Ørene.

Saa blev atter alt roligt. De galopperende Hestes Hovslag tabte sig mere og mere i det Fjærne, fra den mørke Dal var hver Lyd forstummet, Ingen af de tre paa Skræntens Top mælede et Ord. De laa helt stille og pustede ud efter Sindsbevægelsen.

Da dukkede en høj, mørk Skikkelse frem bag dem; Dick vendte sig rask med Riflen i Anlæg men opdagede, at det var Kafferføreren, der vinkede med voldsomme Fagter og raabte nogle Ord til Grenouille.

„Vi maa afsted — Englænderne henter Forstærkning,“ forklarede Franskmanden ilsomt, „og faar de Fingre i os, saa er det Strikken om Halsen og tilvejrs over en Gren.“

„Men de andre — Matroserne?“ spurgte Peder — „hvor er de henne?“

„Sauve qui peut!“ raabte Franskmanden og løb, Dick fulgte ham. Der var ikke andet for Peder at gøre end at tage Geværet i Haanden og komme afsted efter de andre, saa hurtigt som Mørket tillod og Benene kunde strække.

*

*

*

Som det gik gamle Kong Nebukadnezar, der i sin Magt og Vældes Højdepunkt pludselig saa et „mene tekel“ skrevet med Flammeskift for sine Øjne, saaledes gaar det hvert eneste Menneske. Flammeskift fra en Aandehaand til Advarsel og Maning om Menneskets ringe Værd faar vel de færreste at se, men det styrende Forsyn lader det aldrig mangle paa tilstrækkelig tydelig Tilkendegivelse af, hvor lidt vi Mennesker kan stole paa egen Formue, egne Kræfter. Selv den Mægtigste kan ingensinde vide sig sikker paa ikke i det næste Øjeblik at blive styrtet i Støvet; men paa den anden Side bør selv den Usleste, mest Fortvivlede aldrig opgive Haabet om bedre Tider — de kommer altid, hvis de skal komme.

Det er vanskeligt at vide, om Dick og Peder spekulerede over disse ældgamle Sandheder Morgenen efter den natlige Bataille, men der var under alle Omstændigheder rig Lejlighed dertil.

Hvor var hele den ødselt udstyrede Ekspedition nu bleven af, de ædle Gangere, de tungbelæssede sorte Dragere, hvis Byrder indeholdt alt, hvad en Rigmand kan trøste sig og sine Ledsagere med paa Vandringen gennem

et krigshærged Land? Hvor var Peders stærke Sømænd og modige Fynboere?

Paa den bare Jord mellem forkrøblede Naaletræer laa Dick, Peder og Grenouille. Regnen strømede ned og havde forlængst gennemblødt dem alle tre, saa der end ikke paa deres bare Skind var en tør Plet længer. Skidne, tilsølede og lasede var de blevne efter Nattens ilsomme Flugt henover Højderne og gennem dyndede Sænkninger. Jorden, paa hvilken de laa tæt sammenkrøbne, var opblødt og sammenæltet til en pløret Lermasse; de frøs og de sultede, ikke den tarveligste Brødskorpe havde de at sætte Tænderne i.

Morgenen var brudt frem, men Dagslyset havde ingen Kraft, hæmmet som det var af den nedstyrtende Regn og sløret af vandtunge, lavtdrivende Skyer; det var næppe, at Peder kunde skælne Højenes bløde Linier i en halv Fjerdingvejs Afstand.

„Hvor kan det sorte Asen blive af?“ spurgte Dick for tyvende Gang halvhøjt, mens Tænderne klaprede i Munden paa ham af Kulde. „Nu har han været tre Timer borte. — Mit Ur er gaaet istaa, hvad viser Deres, Styrmand?“

Peder overbeviste sig om, at Klokkeren var halvotte.

Alt deres Haab stod til Føreren; han havde anvist dem Skjulestedet og var forsvundet i Mørket og Regnen for at finde Vej til den nærmeste Kafferkraal. Hvis han nu ikke kom tilbage? — eller, hvis han forraadte dem til Englænderne!

Peder satte sig overende med Ryggen mod en halvraadden Træbul. Han gned sig i Ansigtet med det vaade Lommetørklæde; mere blev det ikke til med hans Morgentoilette, og han tænkte paa sit Badekar paa Swell. Uvilkaarligt lejrede et bredt Smil sig om hans Mund. Dick saá det og satte sig ligeledes overende.

„Jeg tror, Gud hjælpe mig, at De sidder og ler ad det hele, Styrmand — det skal der Humør til! — — Jeg har aldrig været saa sulten i mit Liv, har De?“

„Vist har jeg, Mr. More, og det mange Gange. Men

det er værre at være tørstig, og her er da nok at drikke.“ Han lagde Hovedet tilbage, aabnede Munden og lod det regne ind i den. „Forresten har jeg en Slat i Flasken her; vil De ha'e en Morgendram?“

Han rakte Feltflasken til Dick, som skyllede en ordentlig Slurk i sig, dernæst tog Peder én, skruede Proppen fast og skævede ned til Grenouille, der laa med Hovedet paa Armene og med Ryggen mod Regnen.

„Skidt med ham, han sover,“ sagde Dick — —, „sig mig, Styrmand, tror De vi skød nogle af Englænderne i Nat?“

„Det kunde gjerne se saadan ud, for der var Heste nok til dem, som slap væk, og to af Dyrene blev da liggende.“

„De kan have haft Haandheste med, det bruger man altid her i Transvaal.“

De sad lidt i Tavshed. Peder tømte Vandet ud af Revolverhylstret og satte ny Patroner ind i Kamret, Dick fyldte Repetergeværets Magasiner. Han havde kun otte Patroner tilbage.

„Gad vidst,“ bemærkede Dick, „om vi nogensinde faar Jan Tromp at se igen og de fire Danskere. Det var ogsaa uheldigt, at de alle skulde finde paa at løbe Syd paa. Hvis Englænderne faar Fingre i dem, bliver de vel hængte, hvad Styrmand? — Og det er mig, som er Skyld i det hele. Brown har Ret, jeg er et umaadeligt Fæ!“

Dick saá saa modfalden ud, at Peder maatte trøste ham:

„Vi klarer den nok og de andre med. Men lige i Øjeblikket ser den jo lidt broget ud, det staar til Troendes. — Halløj! — Hvem er det?“

Peder sprang op og pegede mod Nord; Dick fik Bøssen klar, og Grenouille kom paa Benene med et Hop. En Række taagede Skikkelser bevægede sig henimod den lille Gruppe Naaetræer; var det Venner eller Fjender?

Selvopholdelsesdriften jog al Træthed og Kulde ud af de tre; dækkende sig saa godt de kunde bag Stammer og Træstubbe afventede de, at Skaren kom nærmere.

Franskmanden holdt sig bag ved Dick og Peder, men han havde ogsaa kun en Revolver; dens Skud rakte ikke langt. Dog der blev ikke Brug for Skydevaaben, thi ud af Regn og Taage tonede den kæmpemæssige Fører i Spidsen for et halvthundrede Kaffere. Det var den længe ventede Hjælp, og saa forsynlig havde de Sorte været, at de medbragte en Kurv med Maisbrød, en Græskarflaske fuld af Gudemælk og et Bundt Bananer.

Der blev Glæde mellem de tre udhungrede og drivvaade hvide Mænd, Sult og Tørst blev stillet. Det var med fornyet Livsmod og Spændstighed i Lemmerne at Dick og hans Fæller atter begav sig paa Marsch længere ind i Transvaal, i Retning af Ngombelis Kraal.

*

*

*

Regnen var hørt op. De tunge Skyer drev mod Øst ned over Skoven i den portugisiske Koloni, men Vest for Grænsedraget straaledede atter den tropisk varme Sol fra en Himmel uden mindste Sky. Længe varede det ikke, før Jorden atter laa tør og fast under Fødderne, og godt var det, for Marschen til Kraalen tog næsten to Timer.

Nu gik det atter ned ad Højderne gennem friske, grønne Dalstrøg, hvor Palmer og Bambusgrupper stod tætte, og hvor rislende Kildevæld og Smaafloder spredte Frugtbarhed over de store Græstæpper.

Dick var atter let om Hjærtet. Grenouille havde forklaret ham, at Ngombeli vilde sende Kaffere ud i mange Miles Omkreds for at finde de bortflygtede Bærere og Matroserne fra Swell. Inden tre Dage skulde alle være samlede igen, Ekspeditionen i marschfærdig Stand, og saa skulde Ngombeli bringe dem lige til Krügers Opholdssted: han vidste, hvor det var.

Og Dick skridtede ud, spændstig og rank; tør var han og de to andre næsten blevet, Geværet tyngede ikke, for det havde Føreren hængt over sine brede Skuldre. En anden kraftig Neger vilde ogsaa lette Peder for Byrden af hans Skydevaaben, men Styrmanden foretrak at be-

holde det, saa tungt det end var — han følte en uforklarlig Mistillid til de hjælpsomme sorte Mænd.

De havde den sidste halve Time gaaet i Skov ad slyngede Stier, men nu spredte Træerne sig og gav Plads til Bananplantager og Smaamarker med Majs og Tobak. Og i den største Rydning laa en hel Landsby med spidstoppede, kubeformede Hytter. Midt i Kraalen, med rummelig Plads rundt om, hævede sig den største Bolig, udenfor hvis Dør paa en udbredt Løvehud der sad en halvgammel Neger paa Hug, rygende en lang Træpibe; det var Ngombeli, „den tæthaarede Okse“.

Det gav et Sæt i Peder, da han fik Øje paa Kafferhøvdingens Ansigt, han havde set de frastødende, raa Træk før, men hvor? Da faldt hans Blik paa Føreren, og det slog ham, at de to maatte være Brødre, dér kom Ligheden fra. Men Ngombeli havde en vældig Haarvækst og et Skæg, der groede ham lige op under Øjnene — en stor Sjældenhed for en Kaffer. Derfra hans Tilnavn.

Alt hvad Kraalen indeholdt af levende Væsner, Mænd, Kvinder, Børn og Hunde strømmede ud af Hytterne og samlede sig om Høvdingen; men den tæthaarede Okse selv sad ubevægelig paa sin Løvehud, omringet af sine mange Koner og endnu talrigere Børn og gjorde ikke Mine til at ulejlige sig for de fremmede Gæsters Skyld.

Dick stod lidt og saá paa den grimme Neger, mens Grenouille ivrigt samtalede med Føreren paa Portugisisk; saa blev Dick gnaven og raabte til Franskmanden:

„Hvad gaar der af den sorte Slyngel! Se at faa ham til at være høflig og komme paa Benene i en Fart. Véd han ikke, hvem jeg er?“

Grenouille løftede Haanden advarende og hviskede: „Pas paa, Mr. More, han forstaar hvert engelsk Ord, der bliver sagt, og han er den farligste af alle Høvdingerne langs hele Grænsen.“

„Pokker staa i ham,“ blev Dick ved, „skaf mig i det mindste noget at sidde paa. — Skal jeg, en fri amerikansk Borger, staa op foran en Neger!“

Grenouille løftede Hænderne i Fortvivelse; han kendte saa meget til Kafferne, at han ikke turde røre et eneste Stykke af Ngombelis Ejendom. Men Peder var ikke saa ængstelig; han jog et Par Børn og en halv Snes Hunde væk fra en tom Kasse, hvis indbrændte Mærker vidnede om, at den engang havde været fuld af skotske Whisky-flasker, og trak den hen til Dick, der satte sig ligeoverfor Ngombeli. Saa tændte han en Cigaret, strakte Benene fra sig og begyndte Underhandlingerne:

„Forstaar Du Engelsk?“ spurgte Dick og pegede med Cigaretten mod Høvdingen, der langsomt nikkede op og ned med det hæslege, behaarede Hoved. „Naa, det var godt. — Saa vil Du maaske sige mig, om jeg kan bo her i Landsbyen, indtil mine Folk bliver samlede?“

Det varede noget, inden Ngombeli tog Pibespidsen ud af Munden og svarede:

„Du Amerikaner — er Du?“ — Dick nikkede. — „Du meget rig Mand — er Du?“

„Jeg har vel nok Raad til at købe en Snes Stykker af din Slags foruden Landsbyerne med tilhørende Menagerier,“ henkastede Dick flot væk uden at agte paa Peders advarende Haand paa hans Skulder.

„Vær forsigtig,“ hviskede Styrmanden. Han havde sat Geværet fra sig for ogsaa at faa Ild paa en Cigaret, og da han bukkede sig for at tage Riflen op igen, var den borte. Han vendte sig om og saá en Kaffer liste af med den ind mellem de andre Negere; Grenouille var ikke længer til at øjne. Peder havde en Følelse af, at det var galt fat, at de var ene mellem Fjender; han hviskede atter til Dick:

„Vær forsigtig, Mr. More, hold Geværet klar, vi er helt omringede af Negere, og min Bøsse har de stjaalet.“

Dick vendte Hovedet: „Aa, Sludder, Styrmand, De ser nok Spøgelse — hvor er Grenouille?“

„Jeg kan ikke øjne ham, men maaske parlamenterer han med Føreren. — Hold Dem rede til at slaas, jeg tror

ikke den lumske Rad derhenne over en Dørtærskel, og der er fælt mange om os to.“

Dick lagde Geværet over sine Knæ:

„Otte Skud er der i den, og otte sorte Slingler skal jeg sende ad Hækkenfeldt til, inden jeg giver den op. Sæt Dem ned paa Kassen her med Ryggen til mig og hold Revolveren klar.“

Hvilken Fejl Dick end havde, Fejghed var ikke mellem dem; han talte saa roligt, som stod han paa Swells Dæk. Peder fulgte hans Anvisning og satte sig, dækkende Dicks Ryg og holdende Øje med den store Skare Negere, der stod rundt om dem. Der maatte mindst være et Par Hundrede. Nu lød Ngombelis Stemme atter:

„Hvormange Penge Du giver? — Du har Guld?“

„Det kan være Dig det samme, hvormeget jeg har med. Du faar Hundrede Pund Sterling, hvis Du opfører Dig ordentligt — maaske to Hundrede. Men saa vil jeg have et af dine Huse og forresten noget at spise og drikke. — — Naa, hvad siger Du?“

Ngombeli mælede ikke et Ord, røg videre, som om han ikke havde forstaaet et Ord. Dick ventede lidt, saa gentog han:

„To Hundrede Pund faar Du for for Kost og Logi — har Du forstaaet?“

Da tog Kafferhøvdingen atter Piben fra Munden og udtalte det ene Ord: „Gaa!“

Dick sprang op og Peder ligesaa.

„Hvad mener Du?“ spurgte den Første henvendt til Ngombeli:

„Hvormange Penge forlanger Du?“

Den Sorte rejste sig med Vanskelighed fra sin slidte Løvehud; hans overfedede Krop syntes for svær at bære for de tynde, skæve Ben. Han vaklede mod Indgangen til sin Kraal, vendte sig om og pegede med Piberøret ud mod Skoven.

„Gaa,“ gentog han og forsvandt i Hyttens mørke Indre. Der stod Dick og Peder midt mellem Ngombelis sorte

Undersaatter og anede ikke, hvad de skulde foretage sig. Dick raabte to Gange paa Grenouille, men han kom ikke tilsyne; heller ikke Føreren var at se. I alle de sorte Negerfjæs rundt om læste de Skadefryd, Had og Ondskab, og Peder lagde Mærke til, hvorledes Kafferkvindene trak sig tilbage, medførende deres Afkom, bag om Hytterne i Skjul. Det maatte være Tegn til, at der forestod Fjendtligheder.

„Styrmand,“ lød Dicks klare, rolige Stemme, „jeg tror, de sorte Hunde har isinde at myrde os. Spar paa Skudene — én Patron til hver af de Slyngler; saasnart de angriber. — — Hold Revolveren klar og pas paa dem tilvenstre. Jeg tager de Andre paa min Kappe. Saa, nu gaar vi paa dem!“

Og dermed gik de Skulder mod Skulder løs paa Kafferne, hver med sit Skydevaaben i Beredskab. Peder bed Tænderne sammen og saá ind i de sorte Ansigter, der var ham nærmest; han følte ingen Angst, var blot opfyldt af Ønsket om at staa Dick bi og slaa saa mange af de sorte Banditter ihjel, som han paa nogen Maade kunde overkomme.

Men Negerne veg tilside, de syntes ikke at ville angribe, der var Plads foran dem, men bagved lukkede den sorte Bølge sig; det var i Ryggen, at de truedes. Derfor drejede de sig om og gik næsten baglæns, pegende med Gevær og Revolver mod de nærmeststaaende Kaffere. Kun nogle faa Skridt endnu, og de var ude af Kraalen.

Men saa langt kom de ikke. Peder hørte en let Støj bag sig, han drejede hurtigt rundt og affyrede sin Revolver mod en halv Snes sorte Fyre, der sprang ind paa dem; en Kaffer faldt med et Vræl, men andre styrtede til fra alle Sider. Peder saá, hvorledes Dick kæmpede med en tre, fire Negere, Bøssen var revet fra ham, men hans Næver uddelte vældige Slag og Stød; Peder fyrede løs, saalænge der var en Patron i Revolveren, saa fik han et Slag med en Kølle i Baghovedet, tumlede forover og laa i samme Nu trykket ned mod Jorden, omklamret paa

Hænder og Fødder af kæmpestærke Negerarme. Revolveren blev øjeblikkelig revet ud af hans Haand, hans Ankler og Albuer snæredes sammen med Reb. Svinebunden laa han paa den støvede Jord, halvkvalt og med et smertende Baghoved. Han mærkede, hvorledes Blodet løb ham ned ad Nakke og Hals, ogsaa Munden var fuld, og han ventede hvert Øjeblik et Skud eller et Slag, der vilde gøre Ende paa hans Liv.

Men der skete intet. Ustandseligt lød Negernes uforstaaelige Snakken og Raaben om ham; Peder rullede sig om paa Ryggen, opnaaede ved en Kraftanstrængelse at indtage en siddende Stilling, spyttede Støv og Blod ud af Munden og saå sig om. Ikke fem Skridt fra ham laa Dick paa Ryggen, bastet og bundet og med et Ansigt saa blegt, som var han død. Hans Bryst og venstre Arm var blodig. Ved Siden af ham laa en Neger næsegrus mod Jorden, to andre blev baaret bort af sorte Kammerater, og tæt ved Peder med Ryggen mod en Træstamme sad en ganske ung Kaffer, askegraa i Ansigtet og med det hvide ud af Øjnene; han holdt begge Hænder trykket ind mod Brystet og rallede, mens Blodet flød ned over den sorte nøgne Overkrop. Saa faldt Hovedet fremover med Hagen mod Brystet, Overkroppen vaklede et Øjeblik og væltede derpaa overende. Krumbøjet laa Kafferen ved Træets Fod, et Par Trækninger rystede den hele Krop, saa var han død.

Peder vidste, at den Mand havde han dræbt, men følte hverken Glæde eller Sorg derved, alt forekom ham ganske ligegyldigt. Han var saa uendelig træt af Kampen; overalt i Kroppen følte han Smerter, mest dog i Baghovedet, hvorfra Blodet ustandselig randt. Solen brændte paa hans blottede Hoved, Øjelaagene tyngedes ned. Som gennem en tæt Taage saå han Dicks Legeme blive løftet af to Kaffere, han syntes at se et Glimt af Grenouilles forhadte Ansigt, saa svømmede alt sammen — Negere, Hytter, Træer, Solen.

Peder trillede overende og laa som død paa Jorden.

FJORTENDE KAPITEL.

I Ngombelis Kraal.

„Vand — giv mig dog noget at drikke! — — Det svider mig i Halsen!“

Det var de første Ord, der lød for Peders Øren, da han atter fik Sansernes Brug. Rugende Bælgmørke omgav ham, men Stemmen var Dicks, og den lød tæt ved.

Peders Lemmer var tunge som Bly, og det værkede i hans Hoved, som om noget hamrede derinde; med Møje bevægede han Arme og Ben, bunden var han ikke længer, og Kroppen var der intet ivejen med. — Men det Hoved! Han tog sig til Panden, den var dækket af et stort Bind, der gik Nakken rundt, og nu huskede han det Slag, der havde strakt ham til Jorden.

„Aa, hvor jeg tørster,“ jamrede Dick atter.

Peder Most samlede al sin Energi og rejste sig. Følende sig frem i Mørket fandt han snart sin Ven, der laa udstrakt paa en Bastmaatte og var tildækket med et uldent Tæppe.

Peder tog hans Haand, den var brændende hed.

„Her er jeg, Mr. More,“ trøstede han, „Gudskelov, at De dog er levende.“

„Levende,“ gentog Dick — „det er, som man tager det, men længe holder jeg det næppe ud, hvis jeg ikke faar noget at drikke.“

„Her er saa ravende mørkt, at knap en Ugle kunde finde noget — hvor er vi ellers?“

„I en af deres fordømte Negerhytter. — Føl i mine Lommer, der maa ligge en Æske Tændstikker, jeg kan ikke røre et Lem.“

Peder trak Tæppet tilside og søgte Lommerne efter. Der laa ganske rigtig et lille Etui med Vokstændstikker, en halv Snes Stykker ialt.

Forsigtigt tændte han en af dem og saá sig om. De var inde i en Hytte, som syntes ryddet for alt Bohave. Kun et Par Maatter laa paa det faststampede Lergulv, nogle tomme Kasser stod op mod Væggen, og ovenover hævede Loftet sig i Kuppelform, tabende sig i Mørket. Tændstikken sluktes.

„Vi maa ikke solde med dem,“ mumlede Peder og strøg en ny af, „der er kun otte igen.“

Han gik forsigtigt omkring langs de cirkelrunde Vægge og fandt en Lerskaal, halvt fyldt med Vand, og en lille Kalabasse ved Siden. Han fik Skaalen flyttet hen til Dick. —

„Aa, hvor det smager,“ udbrød denne, da Drikken havde læsket hans brændende Hals, „giv mig mere!“

De slukkede begge Tørsten, men nu var det Sulten, der begyndte at nage. Den kunde ikke stilles, og Peder satte sig ved Dicks Leje, oppebiende Dagens Frembrud.

Mange Ord blev ikke vekslet, for Dick var mat af Blodtab. Hele Brystet og den venstre Arm var indbundet i Bandager, og han følte i Skulderen de ulideligste Smerter. Men saa meget kunde han dog berette, at han var vaagnet, mens det endnu var lyst og havde befundet sig i Hænderne paa en gammel Negerkvinde og Grenouille; de havde begge forbundet ham, men kort efter var han atter bekvemt af Træthed og Blodtab.

„Jeg har en Følelse af, at det snart er færdig med mig, Styrmand,“ sluttede Dick, „og det kunde ogsaa være det samme, naar jeg bare kunde faa Ram paa den Franskmand forinden. For at han er i Ledtog med Negeren, det er jeg vis paa — den nederdrægtige Slyngel!“

„Det staar til Troendes,“ bedyrede Peder, „men hvad Fornøjelse kan han have af det, med mindre at han vil plyndre Dem — og det er jo mig, som har Kassen.“ Peder følte paa sin Krop. — „Bæltet er der da endnu, og Taskerne er ligesaa fede at føle paa som før. — Naa, det finder vi nok ud af i Morgen. Bare jeg vidste, hvad Klokken er.“

Han rev atter en Tændstik af og famlede Uret frem, men det stod, Glasset var splintret og Kapslen bulet.

Dicks tunge Aandedræt lød, han var atter sovet ind, men Peder blev siddende med hans Haand i sin, indtil det dæmrede.

Døren til Hytten var spærret, og der fandtes ingen Vinduer, men gennem talrige Sprækker og Revner skinede Dagslyset ind. Peder krøb op paa en af Kasserne. Med en Træpind udvidede han nogle af Revnerne i Hyttens Lervæg og saá ud. Til den Side var intet at se uden den nærmeste Hytte, men efterhaanden fik Peder saa mange Kighuller lavet, at han kunde overskue Situationen paa alle Kanter.

Hytten, i hvilken han og Dick befandt sig, laa lige bag ved Høvdingens store Bolig og var et Led i den store Kreds af Kuber, der dannede Ngombelis Kraal. En Snes sorte Fyre laa eller sad paa Hug udenfor den spærrede Indgangsdør, alle bevæbnede med Spyd og Bøsser. Det var nok Fangevogterne.

Efterhaanden, som Solen hævede sig, blev der Liv i Landsbyen. Peder saá, hvorledes gamle og unge Kvinder kom ud af Hytterne, gabede og strakte sig. Op fra Bølgernes Top hvirvlede let, blaa Røg — der kom nok Ild under Gryderne, tænkte Peder og følte Sulten nage sig dobbelt stærkt.

Saa myldrede der frem en Mængde Børn, Hunde og Høns, allesammen kom de inde fra Hytterne, ogsaa grynende Svin og Smaagrise, der løb ud mellem de omgivende

Træer for at finde Føde. En ubestemt Larm fra alle disse Væsener, som Solen havde kaldt til Live, fyldte Luften. Peder blev saa let og glad i Sindet ved at føle sig selv levende og være i Stand til at bruge alle sine Lemmer.

Han skulde nok klare Vanskelighederne for Dick og for sig selv, naar blot — naar blot han fik noget at spise!

Da viste Ngombeli sig i egen vraltende Majestæt; han stod foran sin Bolig, og ud fra denne sjokkede en gammel og en yngre Negerkvinde, bærende Kurve med Frugter og andre Fødemidler. De bevægede sig lige imod Peders Kighul, og han trak sig skyndsomst tilbage til sit Leje, lagde sig ned og lod, som han sov. Peder havde snedigt regnet ud, at han maatte lade, som var han meget syg og ude af Stand til at røre sig, saa var der Ingen, der brød sig om at vogte ham.

Det knirkede henne ved Døren, den blev aabnet, Lyset strømmede ind. Dick vaagnede samtidig med, at de to sorte Kvinder satte Kurven paa Gulvet.

„Styrmand,“ kaldte Dick med svag, men glad Stemme, „op af Køjen, Frokosten er serveret!“

Hvor megen Grund Peder end havde til at spille døds-syg, han kunde ikke holde sig fra Føden, men han lod dog, som om det kostede ham umaadelige Kvaler at slæbe sig fra sin Maatte hen til Dick. Han jamrede højt.

„Herregud, er De saa daarlig?“ spurgte Dick, „og jeg som havde haabet, at De kunde hjælpe mig, for jeg selv kan knap røre et Lem.“

Peder ventede med at svare, indtil de to sorte Kvinder atter var udenfor.

„Jeg lader bare syg, for at de kan tro, at jeg knap kan røre mig, ellers bliver jeg vel bundet igen,“ hviskede han, „se her er kogt Ris og en Høne, nu skal jeg made Dem — men der er hverken Ske eller Kniv.“

„Skub Skaalen hen, saa jeg kan naa den med Haanden. Vi maa æde ligesom Negerne — med Fingrene. Hæng nu selv i, Styrmand.“

De langede ned i den varme Ris og puttede den ene Haandfuld i Munden efter den anden. Gedemælk drak de til. Saa flaaede Peder Hønen i Stykker med Hænderne og stak det bedste hen til Dick; han spiste med vældig Appetit, og Peder stod ikke tilbage.

„Det er bedre at spise Frokost med de bare Næver,“ erklærede han, „end at sidde med Sølvservice og ingen Mad, det skulde jeg mene staar til Troendes, hvad siger De, Mr. More?“

„Giv mig en Slat Mælk til i Kalabassen og lad saa være at kalde mig Mister More. Jeg hedder Dick, naar De taler med mig for Fremtiden — naar blot der er noget, som hedder Fremtid for mig!“ Han sukkede og lagde Hovedet træt tilbage, „jeg er saa sløj, at jeg er klar til at besvime hvert Øjeblik.“

„Det maa De ikke, nu kommer Grenouille — hold Ørene stive, Mr. Dick, og lad endelig ikke, som om De mistænker ham, husk det — hold gode Miner med Bæstet!“

Og Peder krøb tilbage til sin Maatte og laa med halvtillukkede Øjne, da Franskmandens lille, kattesmidige Legeme formørkede Døraabningen.

Grenouille listede ind i det halvmørke Rum. Da han saá, at Dick laa med halvaabne Øjne, løftede han Hænderne i Vejret og lagde Ansigtet i de bedrøveligste Folder:

„Oh, mon dieu! Stakkels Mr. More, at det skulde hændes os — oh, mon dieu! Dette forvinder jeg aldrig!“

„Det gør jeg vist heller ikke,“ svarede Dick tørt, „det er en rar Røverrede, De har ført os ind i, Grenouille. Se efter om Styrmanden lever endnu. Han har ikke rørt sig hele Natten, og han svarer ikke, naar jeg kalder.“

Peder frydede sig over Dicks Snedighed og klemte Øjenlaagene til. Han følte, at Franskmanden bøjede sig over ham og lagde Fingrene om hans Haandlede:

„Pulsen slaar — mærkværdig kraftig,“ mumlede Grenouille, „han har kun faaet et Saar i Baghovedet, og det

er ikke farligt. — Men lad mig lægge Forbindingen om, Mr. More, Deres Liv er adskilligt værdifuldere end Styrmandens.“

Grenouille fik hentet frisk Vand; den gamle Negerkvinde kom ind, de to skiftede let og behændigt Forbindingen, mens Dick bed Tænderne sammen for ikke at stønne af Smerte.

„Der er et Spydstik lige over Lungespidsen,“ forklarede Grenouille, „en halv Tomme lavere, og Deres Liv var ikke en Dollar værd. — Men hvor kunde De ogsaa fornærme Ngombeli saa blodigt, og netop da vi havde Brug for hans Hjælp.“

„Pokker staa i det sorte Fedesvin!“ mumlede Dick mellem sammenbidte Tænder, „det var ham, der fornærmede mig!“

„Det kunde endda være gaaet godt altsammen,“ fortsatte Grenouille, idet han endte Forbindingen og rakte Negerkvinden Skaalen med det blodige Vand, „hvis ikke den Styrmand havde skudt paa Kafferne — uden Spor af Grund! Han skød tre af dem ihjel, og De gjorde det af med to, foruden alle de Saarede — et helt Blodbad, Mr. More!“

„Hvor tør De vove at kaste Skylden paa Styrmanden!“ Dicks Stemme lød i høj Grad ophidset. „Det var de sorte Tyveknægte, der overfaldt os. — Skulde vi lade os myrde uden at kny — er De gal, Grenouille!“

„Jeg var ikke tilstede — var netop gaaet bort med Føreren for at finde en Bolig til os. Men Ngombeli har forklaret mig det hele, han er meget vred.“

Der blev en Pause, og Peder kunde høre, hvorledes Dick stønnede derhenne paa sin Maatte, enten det nu var af Smerte eller af indeklemt Raseri. — Grenouille fortsatte med sit beklagende Tonefald:

„Ngombeli er rasende — fem af hans Undersaatter er døde og næsten ligesaa mange er Krøblinge. Det bliver en dyr Historie, Mr. More, en Pokkers dyr Historie!“

„Naa, det er Penge, han vil have,“ lød det fra Dick,

„og hvad er Prisen paa hans Banditter? — De har vel forhandlet med ham, kan jeg forstaa.“

„Han forlanger halvtredsindstyve Tusind Pund Sterling for at lade Dem slippe for Blodhævn, Mr. More — han sætter ikke Summen en Skilling ned.“

„Rejs Pokker ivold,“ svarede Dick, „tror han, jeg ligger her med en kvart Million Dollars i Lommerne. Han skal faa, hvad jeg har — ikke en Cent mere.“

„De slipper ikke billigere. — Det er Livet om at gøre. Hans Kaffere forlanger Deres og Styrmandens Liv, men Pengene kan nok ordne det.“

Dick svarede ikke, og der faldt Tavshed over Hytten. Endelig rejste Grenouille sig:

„Hvilket Svar skal jeg bringe Ngombeli?“

„Byd ham Tredive Tusind Dollars — det er flere Penge, end han selv er værd og hele Landsbyen med. Mere faar han ikke.“

„Jeg skal bringe ham Svaret, Mr. More. — — Det gør mig ondt for Styrmanden.“

„Hvadfornoget?“

„Jo, for i Morgen ved Solopgang bliver han hængt, hvis De ikke gaar ind paa Høvdingens Tilbud. — Paa Gensyn, Mr. More!“

Grenouille gik henimod Døren, men vendte sig hurtigt, da Dicks Stemme atter lød:

„Hvordan skal jeg skaffe de Penge?“

„De skriver en Anvisning paa „Chartered Banks“ Filial i Lourenço Markez tilligemed et Par forklarende Linier til Brown. Saa bringer jeg Anvisningen og Brevet derhen og skaffer Pengene tilbage. — Det kan ikke tage mere end en Uges Tid. Imens bliver De nogenlunde rask, Styrmanden ligeledes, saaledes at De kan fortsætte Ekspeditionen — om De ønsker det.“ Grenouilles Stemme fik for første Gang en spottende Klang, der bragte Peder til at knytte Næverne i afmægtigt Raseri.

Efter en Pause tog Dick Ordet:

vide, hvad det vil sige at spille Slyngel overfor os. Om jeg saa skal støve Jorden rundt efter ham og leje fem Hundrede Opdagelsesbetjente, saa skal den Tyveknægt komme til at aflevere Pengene — eller dingle i en Galge.“

Peders Hjerne arbejdede, men stedse svagere, og til sidst laa han paa sin Maatte og snorkede omkap med Dick. Over de to løftede Hytten sit mørke Kuppeltag, og over det igen hvævede sig den store, straalende Stjernehimmel.

„Sjældent fanger sovende Mand Sejr,“ siger et gammelt Ordsprog; det har maaske Ret, men sikkert er det, at Sønnen ofte bringer Klarhed over Spørgsmaal, som Dagen forud stod som Gaader, bringer nye Tanker og gode Raad til den, der søgte. Hvorledes gaar det til? — Ja, det véd kun vort store Forsyn, det der leder alt paa uransagelig Vis, men som, naar alt kommer til alt, sjældent svigter et Par flinke Gutter som Peder og Dick til Fordel for en Slyngel som Grenouille.

Og derfor vidste Peder ogsaa, hvad han skulde foretage sig, da han næste Morgen slog Øjnene op.

*

*

*

Tre Dage var forløbne, siden Franskmandens Afrejse fra Ngombelis Kraal med Dicks Pengeanvisning. Peder var næsten rask, og han følte sig stærk og spændstig som før Kampen med Kafferne. Men med Dick gik det kun langsomt frem. Endnu kunde han ikke røre venstre Arm, det dybe Spydstick var knap begyndt at læges, og ved den mindste Uforsigtighed brød Saaret blødende op paany.

Peder havde brugt Tiden og havde heller ikke sparet paa det Guld, der i saa rigelig Mængde tyngede hans Bælte. Aldrig havde Ngombelis sorte Mænd haft saa mange røde Guldstykker mellem Hænder som nu — det vil sige enkelte af dem, for Peder strøede ikke Pengene om sig uden Overlæg.

For en fattig Kafferneger er 50 Øre i danske Penge Lønnen for en hel Dags strengt Arbejde paa Marken eller i en Mine. For den halve Krone om Dagen maa han og

Familien leve, og Negeren véd god Besked med, hvad en større Mønt kan skaffe tilveje af denne Verdens bedste Negergoder: Brændevin og Tobak. Der er faa Ting, en Kaffer ikke foretager sig for at blive den lykkelige Ejer af et helt Pund Sterling — 18 Kroner, mere end en Maanedes Løn for dagligt Slid!

Det tog kun en eneste Dag og ti Guldstykker at komme paa venskabelig Fod med alle de Kaffere, der var sat til at vogte Peder og Dick. Og Morgenen efter sad Vagten omkring Indgangen og ventede paa Muligheden af at erhverve endnu flere Penge. De ventede ikke forgæves. Fem Pund udlovede Peder, hvis de Sorte skaffede ham hans Revolver igen, fyldt med Patroner. Tre Timer senere havde en af de sorte Fyre stjaalet den inde hos sin fede Høvding, mens denne tog sig en Middagslur. Bag-efter holdt Ngombeli et frygteligt Halløj, da han opdagede Tyveriet. Han bankede fire af sine Koner og en halv Snes Børn, men det skaffede ikke Revolveren tilveje; den havde Peder skjult godt inde i Hytten.

Heldigt for Styrmanden, at der mellem de ti sorte Vagtsmænd fandtes en halvvoxen Fyr, der lød Navnet Tommy, og som havde været Tjener hos en engelsk Officer, der faldt fjorten Dage forinden for en Boerkugle. Tommy talte og forstod tilstrækkeligt Engelsk til at kunne agere Tolk mellem Peder og Kafferne. Og Tommy fortalte mange Ting, som Styrmand Most havde Gavn af at vide. Han berettede, at Kraalens Mænd var vrede paa Ngombeli, der var ond og gærrig. Høvdingen var rig, hans Mænd var alle fattige; han pryglede og slog ihjel, naarsomhelst Vreden kom op i ham. Aaret i Forvejen havde han skudt en af sine egne Sønner, fordi denne stjal en Flaske Whisky fra den gamle Tyran.

Tommy var vis paa, at for en tilstrækkelig stor Sum vilde Kraalens samtlige undersøsatlige Befolkning med Glæde lave Revolution, ihjelslaa den gamle, tætbehaarede Okse og være de to hvide Pengematadorer underdanig. Tommys sorte Øjne gnistrede, da han tilføjede: „Min

Fader stor Kraalmand, han sidde paa Ngombelis Løvehud og drikke Whisky.“

Men Peder og Dick blev enige om at holde alle revolutionære Tanker borte og nøjes med at flygte.

Men den tredie Dags Morgen vaagnede Dick ligesaa mat som tidligere, han vilde være ude af Stand til at gaa blot en Fjerdingvej; det var den visse Død for ham at tænke paa det Flugtforsøg, som var planlagt til samme Aften.

„Det er skidt med mig, Styrmand, jeg maa blive her og finde mig i at se Grenouille komme tilbage og spille Befrier; — det bliver drøjt,“ tilføjede han og sukkede.

„Det kunde endda være lige meget, hvis man kunde klare Historien paa den Maade,“ mente Peder, „men saadan skær den nu ikke, er jeg bange for.“

„Tror De ikke, at han kommer?“

„Det kan ligesaa godt være, at han stikker af med Pengene og snyder baade Dem og den fede Okse — og saa bliver Ngombeli gal i Hovedet og slaar os ihjel. Men hvis han kommer tilbage hertil, kunde det mest af alt ligne ham at lade os myrde, ellers risikerer han jo bare, at vi senere sender en Ekspedition herop for at hugge Pengene fra Høvdingen igen. — Vi er saamænd lige godt deran i begge Tilfælde, og den eneste Tjans, vi har, er at slippe herfra, inden Franskmanden kommer; det kan De bande paa, Mr. Dick.“

„Hvad skal vi finde paa? Nu da jeg mærker, at jeg kan blive rask, vil jeg svært nødig krepere her i denne stinkende Kraal — meget nødig, Styrmand!“

„Det skal De heller ikke,“ trøstede Peder, „og jeg har et andet Forslag. — Er De bange for at ligge her et Par Dage alene og lade mig stikke af?“

„Bange — det Ord har jeg aldrig haft megen Brug for. — Hvad vil De gøre?“

„Tommy har fortalt mig, at en halv Snes Mil herfra har en engelsk Styrke slaaget Lejr, et Stykke Syd for det Sted, hvor vi havde Natbataille — dem kan jeg sagtens

faa herop, og det er da bedre at faa Vrøvl med Englænderne bagefter end at blive lavet til Plukfisk af disse hersens sorte Kanibaler — hvis der da bliver Vrøvl, for der er jo ingen, som véd, hvad vi havde isinde at foretage os i Transvaal. — Hvad siger De til den, Mr. Dick?"

Han laa lidt og tænkte sig om, saa brød der et Smil frem paa det blege, indfaldne Ansigt:

„Det var en rar Afslutning paa den „Krügerske Undsætningsekspedition“, om Englænderne maatte hjælpe os ud af Klemmen. — Sikken et Asen, jeg har været!“

Og begge brast i Latter, saa Tommy stak Hovedet ind for at se, hvad der var paa Færde.

Peder Most var et grundigt Menneske. Havde han en Gang taget den Beslutning, som han fandt var den ene rette, skulde der meget til for at faa kørt ham ud af det Spor, der førte i Retning af Beslutningens Udførelse. Han forberedte alt roligt og omhyggeligt, og viste det sig bagefter, at noget glippede, var det saamænd ikke paa Grund af Mangel paa Omtanke fra hans Side.

I Kafferhytten ved Siden af boede Tommy og hele hans talrige Familie fra Faderen og ned til det mindste af enogtyve kulsorte Børn. Faderen var, som Tommy meget rigtig betegnede ham, „en stor Kraalmand“ — stærk som en Bøffel og saa graadig efter Penge og Whisky som en Skotte. Desuden hadede han Ngombeli, der engang havde snydt ham for Medgiften til en Datter, som forresten blev Tommys Moder.

Den af Høvdingen saa slet behandlede Familiefaderhed Niombasso, et Navn der vistnok betyder saadan noget som „det vrede Næshorn“; Navnet kunde imidlertid ikke sigte til nogen mærkbar Udvikling af Næsen, thi han havde næsten ingen, derimod et Par uhyre Næsebor og en vældig Mund, der var forsynet med de største og hvideste Tandrækker, som Peder nogensinde havde set.

Niombasso og hans Søn Tommy var rede til at hjælpe Peder paa Flugt mod det i en Kaffers Øjne uhyre Antal

Guldstykker af Halvtreds. Men Peder var forsigtig nok til kun at udbetale Halvdelen ved Flugtens Begyndelse og Resten, naar det lykkedes at bjærge den efterladte Dick. For disse Penge skulde Niombasso skaffe Fødemidler til tre Dage og to Bærere, alle vel bevæbnede. Tommy blev tilbage for at være til Dicks Tjeneste. Dette var nødvendigt, men kedeligt, for den raske Negerknøs var den Eneste, med hvem Peder kunde gøre sig forstaaelig. For en Sikkerheds Skyld udlovede Styrmanden Hundrede Pund til at fordele mellem Tommys mandlige Slægtninge, hvis han ved sin Tilbagekomst fandt Dick i bedste Velgaaende; og da henvend Halvdelen af Landsbyen kom ind under Begrebet „Tommys Familie“, var der næppe nogen Sandsynlighed for, at Nogen skulde gøre den forsvarsløse Millionær Fortræd.

*

*

*

„Nu maa det være, Mr. Dick, Tommy giver Signalet.“

Det var Peder, som hviskede disse Ord i den bælgmørke Hytte. Udenfor lød der en dæmpet Knurren som fra en Hund, medens en sagte, skrabende Lyd paa Hyttens Væg forkyndte, at den Aabning, som Tommy og Peder havde lavet i Løbet af Dagen i Væggen, nu blev yderligere udvidet.

„Farvel da, Styrmand,“ svarede Dick, „og gid jeg snart saa Dem igen. — Ikke saa meget fordi De formodentlig kommer med Hjælp; men jeg kan saa daarlig undvære Dem — jeg holder af Dem, Peder Most, De er et godt Menneske og en god Ven, naar det kniber. Tak og Farvel.“

„Jeg skal ikke svigte Dem — aldrig saa længe jeg lever! Og skulde jeg ikke komme tilbage, kan der kun være en Grund dertil — saa er jeg nemlig død. Farvel, Mr. Dick, og husk at Pengene ligger i det Hul i Gulvet, lige under Deres Hoved, om De skulde faa Brug for dem. Vandet i Krukken staar her ved Siden af Dem, og saa er der fire Tændstikker tilbage i Æsken; den ligger under Maatten.“

Derpaa listede Peder afsted, krøb ud gennem Hullet, mærkede den friske Natteluft og saá den lyse Himmel over sig. Tommy laa paa Knæ ved Siden af Hullet. De dækkede Aabningen til, saa godt de kunde, dernæst tog Peder Tommys Haand og listede bort, ind mellem Træerne ad en snæver Sti, der førte gennem Bananplantagen og henover den nærmest liggende Tobaksmark.

Ikke en Lyd hørtes, ikke en Hund havde goet.

Ved Udkanten af Tobaksmarken stod tre mørke Skikkelser, det var Niombasso og hans to Fætttere, Bærerne af Provianten. Uden at et Ord blev vekslet, fortsattes Marschen af Peder og de tre Mænd; Tommy vendte straks tilbage til Kraalen.

Peder følte sig nu saa ene, som et Menneske kan være i et vildsomt Land midt om Natten og med tre ukendte sorte Kaffere til Ledsagere, med hvem han kun kan gøre sig forstaaelig ved Fingersprog og Tegn. End ikke vidste Peder, hvad han skulde foretage sig, alt kom an paa Tilfældet. Men det var han klar over, at Dick skulde befries, inden det var muligt for Grenouille at gøre ham Fortræd. Og al Usikkerheden tiltrods følte den raske unge Styrmand Tillid til et godt Udfald. Han traskede lige i Hælene paa Niombasso. Om Livet bar han sin kære Revolver, fuld af Patroner, og indenfor sad Bæltet med Guldstykkerne, betydelig lettere end paa Marschen mod Transvaals Grænse. Thi ikke alene havde han anvendt en Del af Pengene, men af den tiloversblevne Sum laa Halvdelen nedgravet under Dicks Hovedgærde.

Vejen førte i en stor Bue rundt om Kraalen og dernæst mod Syd langs Foden af Højdedraget, som Ekspeditionen for faa Dage siden havde overskredet. Kun en Times Rast blev der holdt ved Bredden af en Flod, rimeligvis for at afvente Dagens Frembrud; thi Strømmen skulde passeres, og Vadestedet var ikke let at finde i Mørke.

Men saasnart Solen viste sig i Horizonten, fortsattes Marschen tværs over Floden, langs den modsatte Bred

Syd paa, atter over et Vandløb, og saa gik det op ad Bjærgsiden. Henimod Middagstid var Peder saa udaset og øm i Fødderne, at han knap kunde slæbe Benene afsted. Han vilde hvile. Men Kafferne gjorde ham med Tegn forstaaeligt, at her gik det ikke an. Niombasso pegede paa den aabne Slette bag dem og derpaa op mod Bjærgets Top, hvorefter han lagde Hovedet paa Siden og lukkede Øjnene. Det var tydeligt nok, at deroppe kunde Peder sove, men bare ikke her. Saa rakte han Niombasso den ene Haand, én af Fætterne den anden; det forstod de meget godt og trak ham afsted, medens den tredie læmpelig skubbede bag paa. Saaledes naaedes Højderyggens Kam, hvor Peder sank om, fuldstændig tilintetgjort af Hede og Træthed.

Og nu viste Niombasso, at han mente den fremmede Mand det vel. Han nødte Peder til at drikke lidt Gede-mælk og spise en Humpel Maisbrød. Derpaa borede han to Spyd ned i Jorden og hængte sin egen lasede Bomuldsskjorte over dem, saaledes at Skyggen faldt paa Peders Hoved.

Og Styrmanden sov ind — paa Toppen af Transvaals østlige Bjærgryg og omgivet af tre halvville Kaffere, der naarsomhelst kunde overskære hans Livstraad med et Spydstik eller et velrettet Kølleslag.

Men Peder sov saa ubekymret, som laa han i sin Køje paa Swell. Dog rolig blev Sønnen ikke. Solen glødede ned gennem Atmosfæren, ophedede den nøgne Jord, hvorpaa han laa. Hjertet og Pulsen hamrede i ham efter den uhyre Kraftanstrengelse, han havde udfoldet gennem en Nats og et halvt Døgns hurtige Vandring. Blodet sydede gennem Aarerne med Feberhast, det næppe lægte Saar i Baghovedet pinte ham selv i Drømme.

Uroligt væltede Peder sig i Sønnen, talte højt og slog ud med Armene, naar han mente sig i Kamp. Thi alleslags ophidsende Drømmesyner hvirvlede gennem hans Hjerne: Han saá sig omringet af vilde, sorte Ansigter, genoplevede Kampen ved Kraalen, saá Dick ligge blødende

ved sine Fødder; Raab lød omkring ham, nogle flygtede, andre kom løbende. Endelig blev alt stille. Han laa roligt paa Jorden, aandede lettere og lettere, alt eftersom Solen sank og Luften køledes.

Endelig vaagnede han, rejste sig overende, stirrede — lukkede atter Øjnene, stirrede igen — var det et Febersyn? drømte han eller var han vaagen? Ved Siden af ham sad en Skikkelse, halvt bortvendt, en hvid Mand med et stort, brunt Skæg bølgende ned over Brystet — Jan Tromp, ham og ingen anden!

Peder så sig om, Kafferne var borte.

„Jan!“ kaldte Peder; Skikkelsen vendte Hovedet og så venligt nikkende paa Styrmanden; vist var det Tromp. Han pegede paa sin Pande og spurgte „Rask?“

„Saamænd er jeg rask, men jeg troede, at det rablede for mig, da jeg så Dem sidde dér. — Hvor kommer De fra? — Hvor er de andre henne? — Og mine Negere?“

Det var mere, end Jan kunde overkomme, at svare paa alt det. Han rejste sig, det samme gjorde Peder og stod lidt vaklende paa sine ømme Fødder. Var Jan ikke nogen Mester i Talekunsten, saa var han Mand for at handle. Han fik sin Feltflaske frem og langede den over til Peder, der tog sig en grundig Slurk — der var Portvin i Flasken. Saa tog den kæmpestærke Hollænder Styrmanden under Armen, pegede frem for sig, og afsted gik det tværs over det flade Bjærgplateau henimod en mørk Linie lidt neden for Bjærgets Kam, der viste sig at være Toppen af en lille Naaleskov.

Da de var naaet halvvejs hen til Træerne, aabnede Jan for anden Gang Munden og udtalte med dyb Røst:

„Martin, Knort, Jesper.“

„Er de dér?“ spurgte Peder og pegede mod Skoven. Jan nikkede.

„Og Kristen?“

Jans Gravrøst svarede: „Død!“

Saa stak han Pegefinger og Langemand ind i Munden, frembragte et skingrende Fløjt, og ikke to Minutter efter

brød tre brunklædte Mænd gennem de mørke Stammer, stod et Øjeblik stille og styrtede derpaa under høje Raab og Glædeshyl hen imod Jan og Peder. Det var de tre gæve Fynboer, spillevende og henrykte over at se deres Styrmand igen. Martin tørrede Øjnene og snød Næsen i Fingrene af Rørelse.

„Aa, Herregu'! at vi ska' se Peder Most igen; det er li'saadan, som var han opstaaet fra Dødens Rige a'. Det vil de bli'e gla'e ve' i Svendborg, saa réelig vil de saa!“

„Men hvor er Principali? Har han osse bærget sig?“ spurgte Jesper Knort.

„Det skal vi besøge, Jesper,“ svarede Peder, „han ligger saaret og fanget i Ngombelis Kraal; men alt det skal jeg fortælle, naar jeg har faaet noget at spise, for jeg er morderlig sulten.“

Imidlertid var de kommet til Skoven og gik et Stykke mellem Stammerne, indtil de naaede Matrosernes Lejrplads. Peder gjorde store Øjne, for der stod to Telte rejst paa en lille ryddet Plads, som paa alle Sider var indhegnet med de fældede Stammer, en rigtig solid Forskansning. Det tredie Telt var spredt ud over en stor Del af Ekspeditionens Gods; der var baade Proviant, Vin, Vaaben og Ammunition; ikke engang Peders private Sejldugspose, hvori han havde stuvet adskilligt Tøj og Toiletsager, manglede.

„Hvordan i Alverden er det gaaet til, at I er her og har faaet alt det samlet?“ spurgte Peder og satte sig træt ned paa en Kasse foran Teltet, mens Jan rodede rundt i Provianten for at hente det bedste frem til Styrmandens Maaltid.

„Ja, vi er itte saa helt ringe, hva' Styrmand?“ kom det pralende fra Martin, der var ifærd med at faa Ilden til at brænde under Vandkedlen.

„Du ska'tte være vigtig, Martin, for det er lange Jan, der har hat Kommandoen og mestendels lavet det alt-sammen.“ Det var Jens Frederiksen, der gav den For-klaring, og Jesper Knort nikkede bifaldende:

„Ha'de Jan itte vaaren den han er, saa ha'de vi vaaren ædt a' Kanibalerne. Han er go'nok, den lange Hollænder!“

Peder spiste, som om han aldrig havde set Mad før — henkogt Gullasch og ristede Kartoffler med Smør til og ovenpaa det Appelsinmarmelade og Ingefærkiks. Rigtig dejlig mæt blev han, fik saa Ild paa en Cigar og sad med Ryggen op mod Teltvæggen, røg og drak Kaffe dertil — det var ligesom at være faldet paa Hovedet ind i Paradiset. Men saa kom han til at tænke paa Dick, der laa syg og ensom i den mørke Kraalhytte og maatte nøjes med kogt Ris, daarligt Maisbrød og kedelige Bananer — det tog alt Humøret ud af Peder.

Men saa flokkedes de tre Fynboer om deres Styrmand og begyndte at berette, hvad der var sket, og imens hængte Jan Tromp Riflen over Ryggen, fik Ild paa Snadden og gik ud af Lejren for at holde Vagt.

Matrosernes Beretning lød saaledes:

Den natlige Kamp mellem Mændene rundt om Baalet og Ekspeditionen i Kløften var endt med, at alle Parter var flygtede — Fjenden mod Vest henover den store Slette i Retning af en Boerby, der hedder Lydenburg, Matroser og Kaffere i sydlig Retning. De havde spredt sig over en lang Strækning af den smalle Dal.

Men om Morgenen havde Jan samlet Styrken igen, det vil sige to Kaffere, Martin og Jens Frederiksen, for stakkels Kristen Klausen blev fundet stendød mellem Sivene ved Bækken; en fjendtlig Kugle havde ramt ham lige i Hjærtet. Resten af Negerne var forsvundet.

For en Gangs Skyld havde Jan slidt paa Mundtøjet og forklaret de andre, at det eneste rigtige var at lave en Lejr saa nær Kløften som mulig, for der var mest Sandsynlighed for, at Dick og Styrmanden kom tilbage ad samme Vej for at søge efter Folkene. Jans Plan blev fundet god, og saa havde de med største Møje slæbt alt, hvad de kunde finde af Bagage, ind i den lille Naaleskov og havde hentet Jesper Knort fra hans Skjulested. Jesper var alene, for hans Kaffer var i Nattens Løb forsvundet

med begge Hestene. I Løbet af Dagen fik de alt samlet, men næste Morgen kunde de sidste to Kaffere ikke findes, ogsaa de var deserteret. Nu var de fire Sømænd altsaa alene. De blev hurtigt enige om, at Jan skulde have Kommandoen — det faldt helt naturligt.

Den næste Dag havde de begravet den døde Kammerat — „det vil da sige, hvad der var levnet af ham,“ forklarede Jesper, „for der maa ha' vaaren nogle Krokum-diller eller Sjakaler eller saadan noget Udyr og maltrakteret Kristen. — Je' si'er bare, at det var godt, a' Madam Klausen ikke saá ham i den Tilstand, hun ha'de itte kendt sin Mand igen. Naa, men i Jorden kom han da, og der var immervæk mer tilovers a' ham end som a' dem, der la'er sig brænde.“

Natten var kommet listende, alt medens de sad og talte om de sidste Dages Begivenheder. Ilden under Kedlen brændte svagt og kastede et rødligt Skær over de fire danske Mænds Ansigter. Glæden over Gensynet skiftede til Alvor, da Peder fortalte dem sine og Dicks Oplevelser, om deres Tilfangetagelse og om Grenouilles Forræderi.

„Ham har vi set,“ udbrød Martin, „det er justement fire Dage siden, at han red her forbi sammen med den lange Negertamp, ham Føreren.“

„Det gjorde vi,“ forsikrede Jens, „han var ikke længer fra os, end at vi kunde ha' skudt ham, den Tyverad! Men hvem tænkte paa det; han galopperede, gjorde han, og vi troede, at nu kom Styrmanden og Hr. Dick — men der kom jo ingen bagefter,“ tilføjede han dybsindigt.

„Han kan ikke komme anden Vej tilbage end her forbi — det er Vejen til Ngombelis Kraal. Saa gælder det om at fange Franskmanden. — Bagefter bjærger vi Dick,“ føjede Peder til og smed Cigarstumpen fra sig. „Men alt det vil vi tale med Jan om i Morgen, han er vist ligegodt den gæveste af os allesammen.“

FEMTENDE KAPITEL.

I Baghold.

Det var en hel ny Følelse for Peder Most at vaagne i Frihed, at kunne indaande den friske Luft uden Tilsætning af en gammel, skiden Kafferhyttes mugne Lugt. Og saa ovenikøbet at være sammen med gode, trofaste Landsmænd og med den brave, tavse Jan Tromp. Allesammen var de kun opsatte paa at hjælpe og glæde deres Styrmand og gøre ham Tilværelsen saa behagelig som mulig.

Peders lille Styrke paa Lejrpladsen var bleven forøget med Niombasso og hans to Fættre. De tre Negere havde Dagen i Forvejen ved Jans pludselige Tilsynekomst taget Flugten, men senere var de vendt tilbage, og da de og Jan — takket være Niombassos Kendskab til det hollandske Sprog — var kommet til venskabelig Forstaaelse, faldt det ganske naturligt, at de forblev i Peders Tjeneste og nød godt af Lejrens mange Herligheder — god Føde, stærk Tobak og en Snaps til Maaltiderne. Tilmed kunde de blive til uvurderlig Nytte, kendt som de var med hver Sti og Stente i mange Miles Omkreds.

Niombasso vidste god Besked med Franskmandens Forræderi — hele Kraalen havde forlængst hørt Tale om de hvide Mænd, som skulde komme til Ngombeli og dér holdes fangne, indtil dyre Løsepenge betaltes. Men de Sorte havde rigtignok ikke tænkt sig, at Tilfangetagelsen skulde koste Stammen saa meget Blod.

At Grenouille vilde komme tæt forbi Skoven paa Tilbagevejen var hævet over enhver Tvivl. Kafferne paa-viste, hvorledes Vejen førte mellem Skov og Kløft, der var slet ingen anden Kurs at følge. Peder besluttede derfor at lave et Baghold, en Fælde, som Grenouille ikke kunde undgaa. Og fra det højeste Punkt paa Bjærgtet, hvorfra man i Miles Omkreds kunde holde Øje med Enhver, der nærmede sig, lod han en Neger holde Vagt og medgav ham en hvid Serviet, bundet til en Spydstage, med hvilken han skulde gøre Signal, saasnart noget Menneske viste sig i Horizonten. Desuden fik baade Niombasso og Matroserne deres Plads udpeget til den forestaaende Jagt paa Grenouille. Den mest fremtrædende Post blev tildelt den aldrig fejlende Skytte, Jan Tromp.

Da alt var ordnet og lagt til Rette, fik Peder endelig Tid til at tænke lidt paa sig selv; thi det var utænkeligt, at Franskmanden, al sin Hurtighed og Energi tiltrods, skulde kunne naa at vende tilbage før aller tidligst den følgende Dag. Vejret var varmt og tørt, Peder fik sin Rejsesæk tømt for Indholdet og udsprede det foran sig. Der var rene Skjorter, Strømper, hele Lærredsdragter og alle hans Toiletsager. Han gjorde et skønsomt Udvalg og gik ned til Bækken, hvor det rene, klare Vand ustandselig rislede. Og dér tog han sig et Bad.

Han trængte dertil. I næsten to Uger havde han ikke brugt Sæbe; hans Tøj var sort og stift af Snavs og størknet Blod, Bukser og Trøje hang i Laser om ham, Støvlerne var slidt igennem, saa Saalerne hang og klaprede mod Overlæderet. Alt blev smøget af, hvert Stykke hev han bort med Væmmelse. Saa satte han sig midt i Bækken, lod Sæben skumme og Neglebørsten skruppe, indtil han var saa ren og saa rød som en nykogt Hummer.

Det var en anderledes pyntelig Styrmand Most, der forlod det rislende Vand og atter viste sig i Sømændenes Lejr. Kun Haaret lod adskilligt tilbage at ønske; det var saa langt og indfiltret i Blod fra Saaret i Nakken, at en

Kam umulig kunde trænge igennem. Men som gammel Kok var Martin et Stykke af en Haarkunstner; han tog Peders Hoved under Behandling, og snart laa den overflødige Haarvækst i afklippede røde Totter strøet rundt paa Jorden.

*

*

*

To Dage var forløbne, og endnu havde intet Menneske passeret forbi den lille Skov. Ventetiden faldt lang, Spændingen steg, og Utaalmodigheden var nær ved at gøre Peder tummelumsk. Det ene Øjeblik følte han sig forvisset om, at Franskmanden vilde komme, det næste bragte Tvivlen tilbage: sæt at han slet ikke kom, men var flygtet med Pengene. Hvad skulde Peder foretage sig? Hver Dag maatte være en uendelig Pine for stakkels Dick i Kraalhytten; han havde jo blot Styrmanden at stole paa.

Den tredje Dags Morgen blev der holdt Krigsraad, og det besluttedes, at hvis Grenouille ikke kom inden Solnedgang, skulde hele Styrken begive sig paa Vej til Kraalen for at befri Dick. Da denne Beslutning var taget, følte Peder sig let om Hjærtet; nu skulde det store Slag staa.

Morgenen forløb saa rolig som de tidligere; Solen steg til det højeste Punkt i sin Bane og fyldte Luften med sin Ild og sit blændende Lys; atter gled den ned mod Vest, mistende sin stærke Kraft, efterhaanden som den sank. Vagtposterne var ude. Jan Tromp stod yderst ved Skovbrinken paa det sydlige Hjørne, saa han havde Skydefrihed til to Sider. Med et Par Hundrede Alens Mellemlængde havde Fynboerne dækket sig bag Buske og Træer. Paa Bjærgets Top laa en af Kafferne paa Maven og stirrede med de skarpe Øjne mod Øst. Men Niombasso selv var ikke til at øjne. Hans Post laa langt ude i den Retning, hvorfra Fjenden ventedes.

Peder var just gaaet tilbage til Teltet for at forvise sig om, at alt her var i Orden, da han pludselig saá den

hvide Klud paa Spydstagen vifte i Luften. Hjærtet hoppede i Livet paa ham, det var Signalet: Europæere i Sigte!

Han svingede med Hatten for at vise Kafferen, at Signalet var forstaaet; straks forsvandt Klud og Spyd, Negeren deroppe gled ned ad Skrænten, dækkende sig mellem Træer og Smaabuske. Snart stod han ved Peders Side i Lejren. Tre Fingre holdt han i Vejret, skrævede derpaa ud som en Mand, der sidder i en Sadel og viste to Fingre. Peder udlagde det som tre Rejsende, hvoraf to tilhest; han skyndte sig gennem Skoven til Jan Tromp og meddelte ham Nyheden, derefter de andre tre.

Peder tog Stade hos Jan, hans Spænding var uhyre. Men endnu en halv Time forløb, inden Nogen viste sig, thi Bjærget skraanede terrasseformet ned mod Øst, og først ved den sidste Hævning i Terrænet var det muligt at faa Øje paa dem, der nærmede sig. Og netop paa det Sted laa Niombasso skjult.

Det var den Sortes Opgave at standse Grenouille og hans Ledsagere og under Foregivende af Bud fra Ngombeli at lokke dem hen mod Skoven.

Pludselig kom en hvid Stanleyhat tilsyne over Skrænten, lidt efter saas hele Hovedet og efterhaanden arbejdede Rytter og Hest sig op; det var Signor Branco. En Snes Alen bag ham dukkede en bredskygget Filthat frem, den sad paa Grenouilles Hoved. Ogsaa han var bereden og Dyret, han sad paa, var netop Dicks egen gode Hest. Bag dem fulgte Ngombelis Broder, den kæmpestore Kaffer. Han holdt med højre Haand fast i Hestehalen og lod sig saaledes hjælpe op ad den stejle Bjærgside.

Ovenover Skrænten gjorde Rytterne Holdt for at lade Hestene puste; Franskmanden og Portugiseren vekslede nogle Ord, og den Første tændte en Cigaret. Alt dette saas tydeligt fra Skovens Udkant, thi Afstanden var knap femhundrede Alen.

Da dukkede Niombasso frem. Straks greb Rytterne efter Revolverne i Saddeltasken, men slap dem atter, da

den Sorte med venlig Vinken og Hilsen havde overtydet dem om, at han intet Ondt havde i Sinde. Føreren gik Niombasso imøde; de faldt sammen, pegende mod Skoven, og efter nogle Minutters Parlamenteren bevægede alle fire, Rytterne og de to Negere, sig lige henimod det Sted, hvor Peder og Jan stod skjult.

Det var aabenbart, at Niombasso havde gjort sine Sager godt.

Stedse nærmere kom de i langsom Skridtgang. Men det var tydeligt, at jo nærmere de kom, desto ængsteligere blev Grenouille. Af og til standsede han, saá sig forsigtigt om og avancerede atter. Nu var de knap hundrede Alen borte.

Da hørtes en Lyd i Skoven som af en Gren, der knækkede, Grenouille drejede rask Hovedet efter Lyden, og et Sekund efter kastede han Hesten rundt, huggede Sporerne i dens Sider og satte afsted i Firspring. Men i samme Nu knaldede Jans Riffel, Hesten rejste sig paa Bagbenene, styrtede bagover og blev liggende, sprællende med alle fire Ben, ovenpaa sin Rytter.

Næppe var Skudet faldet, før Peder og hans tre Fynboere sprang frem fra Skoven med Karabinerne rede. Peder brølede af sine Lungers fulde Kraft: „Hænderne op! — Hænderne op, eller vi skyder!“ Men Signor Branco trak Revolveren, satte Sporerne i Hesten og vilde flygte. Dog inden Dyret endnu havde gjort et Spring, omklamrede Niombasso Portugiseren med sine kraftige Arme, rev ham af Sadlen og kastede ham til Jorden. Hesten satte i vild Flugt afsted med den tomme Sattel bort fra Skoven.

Men heller ikke den sorte Fører vilde overgive sig. I lange Spring fór han henimod Skrænten. Da faldt atter et Skud og ét til, Negeren rullede hen ad Jorden som en anskudt Hare.

Peder løb hen til Grenouille sammen med Martin og Jesper Knort. Dødbleg og med sammenbidte Tænder laa

han paa Jorden, da det lykkedes at trække ham ud under den sprællende, halvøde Hest. Fra hans Mundvig løb en tynd Stribe Blod; han maatte være ynkelig kvæstet. Peder gav Ordre til at bringe Grenouille ind paa Teltpladsen, og de to Matroser bar ham forsigtigt afsted ind mellem Stammerne.

Imidlertid havde Jan og Jens taget sig af Signor'en. Trods al hans Banden og Sparken blev Armene bundet forsvarligt fast paa hans Ryg, og saaledes førtes han ind til Lejren, skarpt bevogtet af den store Hollænder, der næsten ragede en Alen op over den gustne, spinkle Portugiser.

Tilbage var kun Ngombelis Broder. Han laa stendød paa sit Ansigt med et gabende Saar midt i Ryggen. Det var ikke de Hvides Bøsser, der voldte hans Død, thi kun én Kugle havde ramt ham, og den var trængt ind i det venstre Laar og havde bragt ham til Fald. Men det dræbende Saar i Ryggen hidrørte fra Niombassos Spyd; den ene Kaffer havde dræbt den anden i sin ustyrlige Blødtørst. Velfornøjet stod Negeren ved Førerens Lig, som han allerede havde plyndret for den rustne Riffel, og hvad der ellers fandtes af Værdi.

Dette huede ikke Peder, men intet var derved at gøre, og naar alt kom til alt var det dog en Slyngel og en Førræder, der havde lidt sin velfortjente Straf.

Styrmanden pegede paa den bortflygtede Hest, der nu stod i en halv Fjerdings Afstand og græssede nok saa roligt. Han betydede Niombasso, at Dyret skulde indfanges, og skyndte sig tilbage til Lejrpladsen.

Foran Teltet laa Grenouille paa et Filttæppe; Jan og Jesper søgte at faa Liv i ham, men det syntes ikke at skulle lykkes. Hans Øjne var lukkede og blyfarvede, Ansigtet var grønligblegt og Munden fastklemmt som i Krampe. Dog aandede han svagt. Jan havde med Besvær trukket Trøje og Skjorte af ham for om muligt at finde noget Saar.

Men det lod til, at Hesten i sit Fald havde kvæstet hans Bryst og Underliv, og at flere af Ribbenene var knækkede og havde læderet Lungerne.

Paa en Kasse ved Siden af Teltet sad den bagbundne Portugiser og skar Tænder af Raseri. Saasnart Styrmanden viste sig, vældede en rasende Ordstrøm over Fangens Læber — Portugisisk og Engelsk mellem hinanden, det var ikke muligt at forstaa et Ord deraf. Dog, da Peder slet ingen Notits tog af ham, men udelukkende beskæftigede sig med Franskmanden, faldt der efterhaanden Ro over Signor Branco. Han tav. Først da Martin efter Peders Ordre gennemsøgte Grenouilles Lommer, brød Serpa Branco atter løs:

„Tag Jer iagt, I Mordere og Røvere! — Hvor vover I at plyndre en dødsyg Mand. — Og hvad mener De, Styrmand, med at overfalde os, der just kommer for at hjælpe Mr. More — Deres Principal? De skal blive hængt for det, De og Deres Matroser.“

„Tag den lidt med Ro, De Portugiser,“ tog Peder koldblodigt tilorde, „hvis De har reelle Hensigter, saa er det all right, men De er vist lige saa stor en Tyveknægt som han dér,“ og Peder pegede paa Grenouille. „Martin! — søg ham efter og tag alt, hvad De kan finde af Breve og Papirer. — Vi skal snart se, hvad Slags han er af.“

Trods Signor Brancos rasende Modstand gik Martin og Jens i Gang med at visitere Indholdet af Slynglens Lommer, og imedens det stod paa, aabnede Peder Grenouilles svære Brevtaske, der fandtes i Jakkens Inderlomme.

Det var ikke noget let Arbejde at sortere alle de Papirer, især da Mørket faldt paa, men ved Skindet af en Haandlygte lykkedes det at finde et Brev, skrevet med Browns stive Haandskrift og adresseret til Richard P. More. I Brevtaskens aller inderste Rum laa endvidere to Konvolutter. Paa den ene stod Ngombelis Navn og den indeholdt fem Tusinde Milreis i portugisiske Sedler —

omtrent 18,000 Kr. Den anden omsluttede en Anvisning paa 20,000 Pund Sterling, udstedt til Gaston Grenouille. Desuden var Portefeullen stoppende fuld af Pengesedler, baade portugisiske og engelske. Endelig fandtes et Pas, udfærdiget af den portugisiske Kommandant i Lourenço Markez til samme Monsieur Grenouille, der gav ham Tilladelse til at rejse pr. Jernbane over Transvaals Grænse og videre til Kapstaden.

„Den er klar nok,“ udbrød Peder, da han med stort Besvær havde arbejdet sig gennem Passet, der var skrevet baade paa portugisisk og paa engelsk. — „Tyveknægte og Røverpak, det passer bedst paa Dem og ham dér.“ Det var til Serpa Branco, at Ordene blev henvendte, mens Matroserne sad omkring og lyttede. „Den fede Neger-slubbert, Ngombeli, skulde have fem Tusinde Milreis for at fange Mr. More, Resten af Pengene har I to Fyre delt. Og nu skulde Grenouille stikke af pr. Jernbane med sin Del af Kagen, hvad?“

„Det er Løgn,“ bandte Serpa Branco, „Løgn og Gemenhed! — Det er Jer, der er Tyveknægtene!“

„Og hvad skulde Grenouille, der er i Mr. Dicks Tjeneste, med et Pas til Kapstaden — sig mig bare det? — — Aanej, Idioter er vi ikke i det Land, hvor jeg kommer fra!“

Martin fnisede:

„Næ itte en Del, hihi! navnlig itte, naar man er fra Svendborg a'. — Her er alt det, der la' i det andet Bandit-menneskes Lommer — ka'ske a' Styrmanden ku' finde u' a' de' med.“ Og Martin præsenterede en ligesaa fed Brevtaske som den, der nys var bleven gennemrodet.

Men inden nogen Undersøgelse kunde finde Sted, lød en svag Stønnen fra Grenouille. Han havde drejet Ansigtet om mod Peder og bevægede Læberne, som om han vilde tale. Styrmanden gik hen til ham og bøjedede sig ned for at høre de sagte hviskede Ord.

„Jeg er færdig — knust — jeg dør,“ lød det i Peders

Øren, han nikkede og lyttede videre: „Lever Serpa — Serpa Branco?“ Atter nikkede Peder.

Grenouille laa stille hen i nogle Minutter, saa bevægede Læberne sig igen: „Hils ham — Dick — god Fyr, men dum — har altfor mange Penge — vi andre er fattige —“

„Vist er vi fattige,“ svarede Peder, „men derfor skal man vel ikke stjæle og røve.“

„De har haft en god Moder — Styrmand — en god dansk Moder — — jeg blev født i et Tugthus — saa er det — saa er det ikke let — at — at lade være — med — — at stjæle — — —“

Atter lukkedes Grenouilles Øjne, og han rallede, mens Krampetrækninger rystede det spinke Legeme. Faa Minutter efter laa han roligt, Grenouille var død.

*

*

*

Det blev en travl Morgen. Endnu inden Dagen brød frem havde Kafferne gravet en Grav til Franskmandens Lig midt paa Teltpladsen, derved blev det sænket ved Solens første Straaler. Sten og Jord blev dynget ovenpaa og fasttrampet, for at ikke Sjakaler skulde aabne Graven.

Dernæst blev alt gjort klar til Opbrud. Hver af Matroserne tog en Riffel over Skulderen, en Revolver i Bæltet og en Dagsration Mad. En Kurv fuld af alleslags Fødevarer og Klæder, bestemt for Dick, fik en af de Sorte at bære paa Hovedet, Niombasso udrustedes med Bøsse og en Mængde Patroner, og det bestemtes, at den sidste af de tre Sorte skulde blive i Lejren og vogte den mod Rovdyr og omstrefjende Marodører. Det var kun en daarlig Vagt, men Peder kunde ikke undvære andre af sin lille Stykke.

Signor Branco fulgte med. Jan havde hvisket Styrmanden et godt Raad i Øret; følgende det lod han Portugiserens Baand løse, gav ham fri Brug af Arme og Ben,

men beordrede Jesper og Martin til specielt at holde Øje med Fangen og uden Naade og Barmhjærtighed skyde ham ned, hvis han gjorde mindste Forsøg paa at flygte. Men Serpa Branco var ikke længer den stortalende Mand, som Dagen i Forvejen havde raset og brugt Mund. Den lange Nat havde givet ham Tid til at tænke; han vidste, at Peder i hans og Grenouilles Papirer havde de mest uomstødelige Beviser for Forræderiet og Slyngelstregerne, og han forbandede kun den Time, da han traf sammen med Franskmanden.

Lidt over Syv brød Ekspeditionen op. Med Niombasso i Spidsen gik det nu rask ned ad Højdedraget og videre mod Kraalen, nøjagtigt følgende samme Vej, som nogle Dage tidligere havde bragt Peder lige til Jan Tromps Lejr.

Jo mere de nærmede sig Kraalen, desto større Forsigtighed maatte der udvises for ikke at blive opdaget af Ngombelis omstrefjende Mænd, thi det var udenfor al Tvivl, at den fede Høvding havde sendt en Del af sine Mænd ud for at lede efter Dicks forsvundne Kammerat. Hvad der gjorde det endnu vanskeligere at bevæge sig i Skjul var den Omstændighed, at Signor Blancos Hest fulgte med, ledet ved Tøjlen af Niombasso.

Peder havde to Grunde til at medføre Dyret: først den, at Dick muligvis kunde sidde overskrævs i Sadlen og saaledes undgaa den anstrængende Marsch paa Flugten, men dernæst fordi den var i Stand til at bære en højst fornøden Byrde, som kunde blive særdeles nyttig.

Som allerede omtalt var Ekspeditionen, takket være Lundquists Forsynlighed, bleven overmaade rigeligt forsynet med Drikkevarer. Ikke mindre end seks af Bærerne havde udelukkende transporteret alle Slags spirituose Drikke, hvorimellem var 50 Liter Whisky og ligesaa megen Cognac, der opbevaredes i smaa Trætønder. Kun en ringe Del af al denne stærke Spiritus var drukket, og Peder lod hele Restbeholdningen læsse paa Hesten. Det

var hans Tanke at lade Niombasso trække Dyret med den værdifulde Ladning lige ind i Kraalen, naar Solen var gaaet ned, under Foregivende af at have stjaalet baade Hest og Drikkevarer i en eller anden Lejr. Straks vilde alt, hvad Kraalen ejede af mandlig Befolkning, kaste sig over Whisky'en og Cognac'en og foranstalte et Drikkelag, der vilde vare nøjagtig saa længe, der var en Draabe tilbage i Tønderne, og forresten fremtrylle den Ro og Stillehed, som var nødvendig for Dicks Befrielse.

Niombasso grinede af Glæde, da han havde forstaaet Peders Plan. Han skulde nok drikke Negerne paa Pelsen, Ngombeli først og fremmest. Niombassos Omsorg og Ængstelse for Hesten og dens dyrebare Last var rent ud rørende.

SEKSTENDE KAPITEL.

„Den, der graver en Grav — —“

Dick laa endnu i den mørke, ildelugtende Negerhytte, og han led frygteligt.

Det var ikke Saaret, der voldte ham de største Kvaler, thi det var, takket være den gamle Negerkvindes kyndige Behandling, begyndt at læges og allerede saa vidt helet, at han kunde røre begge Armene og taale at gaa op og ned i Fængslet. Nej, det var Ensomheden, Urenligheden, den daarlige Mad og det kedsommelige Fangeliv, der pinte ham. Dicks Stilling havde ikke forbedret sig, siden Peders Flugt blev opdaget, og dette skete naturligvis den følgende Morgen. Hele Kraalen kom i Oprør; Ngombeli selv sattes i en saadan Sindsbevægelse, at kun en korporlig Afstraffelse af hele Vagtmandskabet, Tommy indbefattet, var istand til at dæmpe den.

Dicks Liv stod en Tid lang i alvorlig Fare, thi den tæthaarede Okse kom i egen høje Person vraltende ind i Hytten med et uhyre Bambusspyd i Haanden og stillede sig rasende foran sin saarede Fange, udspørgende ham paa den mest uforstaaelige Blanding af engelsk, hollandsk og Kafferdialekt om, hvor Styrmanden kunde formodes at være flygtet hen. Og da Dick kun én Gang aabnede Munden og det for at skælde den fede Høvding ud for Tyveknægt, Morder og lignende Hædersbetegnelser, sprang Ngombeli om i en Art vanvittig Krigsdans, svingende

Lansen over den Syges Leje. Men der maa vist have svævet nogle meget fristende Syner for den sorte Mands Sjæl om alle de Herligheder, som Løsesummen for den rige, rødhaarede Amerikaner vilde sætte ham istand til at erhverve. Han indskrænkede sig til at danse Krigsdans, svinge med Lansen og skælde ud, hvorefter han atter lod Dick være i Fred.

Men fra det Øjeblik blev Vagten fordoblet, og mange Gange Døgnet rundt, selv midt om Natten, viste Høvdingen sig i Hytten for at overbevise sig om Fangens Nærværelse.

Alt eftersom Helbredelsen skred frem og Dagene gik, blev Dick mere og mere mismodig. Aldrig havde den forvante unge Mand tænkt sig, at Livet kunde føre ham ind i saadanne Rædsler som dem, han oplevede i den tomme Negerhytte. Hvert Minut paa Dagen var ham en Lidelse, og endnu værre var de lange, sorte Nætter. Saa længe Styrmand Most delte Fangenskabet med Dick, var selv de værste Savn lette at bære, thi Peders gode Humør, hans Hjælpsomhed og urokkelige Tillid til, „at de nok skulde klare den“, gjorde Tilværelsen forholdsvis behagelig. Men nu!

Smuds dækkede Dicks Legem fra Hoved til Fødder, Tøjet hang i skidne Laser, Haaret stod i én filtret, fedtet Masse, som ingen Berøring havde haft med Kam og Børste i Tider, der syntes ham uendelige. Luften i Hytten var beklemmt, opfyldt af ilde Lugt, og han selv, Maatten, hvorpaa han laa, og Maden, som han spiste, syntes Dick at stinke som en Mødning, en Kloak. Og saa den Kløen, som han ustandselig mærkede i sit Hoved og over hele Kroppen! Dick vidste, hvad den betød, og væmmedes derved, for det var Utøj, der myldrede frem paa ham og som mere end alt andet gjorde ham led ved Livet.

Om Natten pintes han mest, thi Mørket var saa dybt, at intet kunde skelnes. Da laa Dick Time efter Time paa den haarde Maatte med Nerverne anspændte til det yderste

for at høre og føle. Thi alleslags underlige Lyde kom baade udefra og fra Hyttens Indre: Hundes Tuden, Uglers Skrig, Sjakalers uhyggelige Gøen; det kradsede og listede, peb og krøb derinde i Hytten; det var Rotter og uhyre store Kakelaker, vældige Edderkopper og mægtige Nat-sværmere, der blev livlige ved Mørkets Frembrud. Det krøb og kravlede og sloges omkring ham. Rotterne især var slemme; hver Smule levnet Ris, hver Krumme Maisbrød, enhver Rest af Frugterne, som havde udgjort Dicks Aftensmad, blev Genstand for Dyrenes Efterstræbelser. Det var knap, at de respekterede Dick selv, vante som de snart blev til hans Nærværelse. Ugenert sloges de om hans Leje, sprang over hans Krop. Han følte dem ved sine Fødder og Hænder, og naar han for en kort Tid havde forjaget dem, risikerede han, at laadne, langbenede Edderkopper kom krybende tværs over hans Ansigt.

Det var ham ligefrem en Trøst og Glæde, naar han ved Nattetide hørte Døren til Hytten knirke og knage og saá Ngombelis fede Krop trænge ind, belyst af en gammel Olielygte, som Høvdingen bar i Haanden, og ved hvis Skin han overbeviste sig om Fangens Nærværelse.

I saadan Elendighed levede én af Jordens Rigmænd og maaske den af dem alle, der satte størst Pris paa Renlighed, Friluftsliv, Sport og Frihed.

Heldigvis var Tommy stadig i Dicks Nærhed; han benyttede enhver Lejlighed til at vise den hvide Fange, at han dog havde én Ven i Kraalen. Af og til lød der i den mørke Nat en Banken tæt ved Dick, det var Tommy, der slog paa Hyttens Træværk. Og naar saa Dick lagde Øret til Væggen, kunde han høre Negerdrengen udenfor hviske: „All right, Mr. Dick, den Anden kommer snart igen til Kraal, bringe Hjælp for hvide Mand, all right!“

Hvor mange Dage, der var forløbne siden Peders Flugt, kunde Dick ikke med Nøjagtighed sige; han syntes, det var en umaadelig lang Tid. Atter sad han paa sin stin-

kende, halvraadne Maatte og ventede paa Nattens Frembrud. Det var allerede halvmørkt, men han kunde dog gennem Kighullerne i Væggen skimte Kraalens Omgivelser.

Da hørtes pludselig en usædvanlig Larm; Negerne løb ud af Hytterne, Hundene gøede, og Børnene skreg. Hvad var der mon paafærde — skulde det være Peder, der kom tilbage?

Dick stillede sig ved det bedste af Kighullerne, det, der vendte mod Ngombelis Bolig, og han opdagede da Kraalens fyldige Overhoved staa foran sin Dør og stirre ud mod Skoven, og ad den Vej løb Størsteparten af hans Undersaatter, Mænd og Kvinder.

Længe varede det ikke, før Glædesskrig og Frydehyl opfyldte Luften, hele Flokken af Negre og Kafferkvinder kom tilbage, omringende noget, der lignede en Hest, ført af en vældig stor, sort Mand. Paa Pladsen foran Ngombeli standsede Toget, Skaren splittedes, og i dens Midte viste sig en smuk brun Hest, som paa sin Ryg bar to stærke Vidiekurve fyldte med smaa Trætønder, netop af den Slags, som Dick kendte fra sin egen Ekspedition. — Skulde det maaske være hans?

Hvem de tilhørte kunde i Øjeblikket være ham ret ligegyldigt, thi Kafferne betragtede dem aabenbart som deres retmæssige Ejendom. Under Raaben, Dansen og Skrigen læssedes Kurvene af Hestens Ryg, Kvinder og Børn kom løbende med Grene, Kviste og Blade, som de ophobede midt paa Pladsen. Ngombelis Løvehud spredtes foran Indgangen til hans Bolig, han satte sig derpaa og fik en lille Tønde rullet hen foran sig. Spundsproppen skruede han af med de fede Fingre og drak en god Kalabas fuld af Indholdet — det smagte ham aabenbart fortræffeligt. Nu blev Baalet antændt. Det flammede højt i Vejret, og rundt om det lejrede sig samtlige sorte Mænd, siddende med Ansigterne mod Baalet og optrukne Ben. Saa stod en kæmpemæssig Neger frem og holdt en lang Tale, ledsaget af store Fagter og Vridninger med Kroppen;

og da han var færdig og havde sat sig, lod Ngombeli Trætønderne gaa fra Haand til Haand, eller rettere fra Mund til Mund, thi hver og én tog sig en grundig Slurk af den stærke Drik. Naar en Tønde var tømt, gik den næste paa Vandring. Bagved Mændene stod Kafferkvinderne og ventede paa at faa Del i Festen. Hvad de fik — sparsomt tildelt — drak de med Begærlighed.

Saa istemmede Ngombeli en Sang, de Andre faldt i, Kvinder og Børn dansede omkring i vild Glæde over Whiskyen; Baalet flammede og kastede et magisk Skær over de uhyggelige, vilde Ansigter. Dick syntes, at det nærmest kunde ligne en Djævlefest nede i Helvede.

Mere og mere berusede blev de sorte Mænd, højere og højere klang den enstonige Sang. Saa sprang en Snes Krigere op, greb Skjolde og Spyd og dansede Krigsdans, hoppende og springende med vældige Dask af Lanserne paa de ovale Skjolde, lavet af Næshornets tykke Hud. Naar det ene Hold var færdig, tog det næste fat.

Et Par Timer varede dette Drikkelag, saa var Tønderne tømte. En efter én trimlede Negerne om, berusede af Spiritus, af Dans og Sang. Adskillige af dem vaklede, understøttet af Kvinderne, indi deres Hytter; men Størsteparten blev liggende om det nu næsten nedbrændte Baal, snorkende og stønnende.

Den sidste Tønde greb Ngombeli med begge Hænder. Han løftede den i Vejret og skyllede Indholdet ned i sin Hals. Saa strakte han Armene ud mod de sorte Kvinder, der stod om hans Løvehud. De hjalp ham paa Benene og understøttede hans fede, vaklende Krop paa Vej ind i Hytten.

Endnu lød Sang og Raab hist og her fra de kuberformede Kafferhytters Indre, men efterhaanden forstummede Larmen. Hele Kraalen laa nedsænket i den dybeste Stilhed.

Skuffet og mismodig havde Dick lagt sig paa sin stinkende Bastmaatte; saa ulykkelig følte han sig, at Graa-

den stod ham i Halsen. Sikkert havde han ventet, at den pludselige Larm i Kraalen, Hestens Tilsynekomst og Fest-blussets Antændelse havde staaet i Forbindelse med en Forandring i hans Tilstand — enten Grenouilles eller Peders Tilbagekomst; hvor havde han dog haabet det sidste! Men nu var dette Haab bristet, og istedet derfor havde han kun været Vidne til Kaffernes dyriske Drikke-gilde. Skulde endnu Dage, maaske Uger hengaa, skulde han ligge her i raadden Stank og slaas med Rotter!

Hede Taarer randt ned ad hans indfaldne, farveløse Kinder, og uvilkaarlig foldede han Hænderne, ligesom da han var en lille Dreng, og bad saa inderligt til Gud om Hjælp til at slippe ud fra sit Fængsel, ud i den dejlige fri Natur, hvor Solen skinnede, og hvor gode Mennesker levede.

Og næppe havde han endt sin Bøn, før han hørte rappe, lette Slag mod Hyttens Væg. Det var Tommys Banken; han kendte den saa godt. Men den betød vel intet andet, end at den skikkelige Negerdreng ønskede at vise den hvide Mand sin Medfølelse. — Eller var det mere denne Gang? Slagene blev jo ved, og hvad var dette — en skrabende Lyd netop paa det Sted, hvor Peder for saa mange Dage siden var krøbet ud. Dick rejste sig overende og lyttede. Hviskende Stemmer hørte han og stadig den samme vedholdende Kradsen og Skraben. Han sprang op og listede derhen, hvorfra Lyden kom.

Sagte, men saa tydeligt, som blev det hvisket ham i Øret, lød Peders Stemme: „Dick, kan De høre mig?“

„Ja, ja!“ Dicks Hjærte hamrede, han kunde næsten ikke hviske.

„Er De rask nok til at følge med os?“

„Vist er jeg saa — bryd Væggen ind.“

Svære Spark fik hele Hytten til at ryste, en Stang blev jaget gennem Væggen, det gamle Hul, hvorigennem Peder var krøbet ud til Frihed, gabede atter, og ind kravlede Styrmanden, medførende en Haandlygte. Snart stod han oprejst derinde ligeoverfor Dick.

Det var et varmt Haandtryk, der blev vekslet mellem den danske Styrmand og den amerikanske Millionær. Saa lagde Dick sin Arm om Peders Skulder.

„Tak, fordi De kom — ret mange Dage havde jeg ikke holdt det ud — aa, Gudskelov, at De dog kom!“

Den blege, udtærede unge Mand stod med bøjet Hoved, kæmpende med Graaden, saa stærk var hans Glæde og Sindsbevægelse.

Peder hviskede: „Kom ud til os — der er Jan Tromp og tre af de Danske, vi har en Hest til Dem, hvis De kan taale at ride.“

Dick svarede ikke, men krøb ud af Hullet, der efterhaanden var blevet saa stort, at han uden Vanskelighed kunde passere derigennem.

Udenfor var der næsten lige saa mørkt som inde i Hytten, thi Himlen var overtrukket, ikke en eneste Stjerne lyste op mellem Kraalens Huse og de omgivende høje Træer. Men Dick kunde dog skelne en Gruppe Mennesker tæt udenfor den nys lavede Indgang. Det var hans egne Matroser og lille Tommy, den ivrigste og gladeste af dem Alle.

Dick gik i Tavshed fra den ene til den anden og trykkede Sømændenes haarde Næver. — Men hvem var den lille Skikkelse, som to af Mændene holdt imellem sig?

Peder kom nu ud af Hytten, han løftede Lygten og lod dens Skær glide hen over Mændenes Ansigter. Dick gjorde et Skridt tilbage, han havde genkendt Serpa Blancos forvrængede Ansigt: Munden stod halvaaben, Tænderne bed om et Stykke Træ — han var bagbundet og kneblet.

Peders hviskende Stemme lød:

„Det er Signor Branco, som vi har fanget. — Han skal ligge i Hytten i Nat.“

Dick forstod kun halvvejs, hvad Meningen var. Men nu tog Jan og Martin Portugiseren ved Skuldrene; de halvt bar, halvt slæbte ham ind i det mørke Fængsel. Peder fulgte med.

Derinde blev Serpa Branco lagt paa Dicks raadne Bastmaatte, hans Ben snøredes sammen med en stærk Rem, det var ham ikke muligt at røre sig af Stedet. Da det var besørget, lod Peder Lygten belyse Slynghens Ansigt, det saá frygteligt ud. Angsten skinnede ud af de vidt opspilede Øjne; gennem den halvaabne Mund lød en uhyggelig Rallen. Det var ligeved, at Peder havde fattet Medlidenhed med den Mand, der uden Betænkning vilde have ladet ham og Dick myrde.

I det Samme lød et skarpt „Hiss“ fra Jan. Peder rettede sig med et Ryk — en dump Larm som af tunge Skridt hørtes tæt udenfor den lukkede Indgangsdør.

I et Nu havde Peder skjult Lygten; han, Martin og Jan trykkede sig op mod Væggen tæt ved Døren, der var bælgmørkt i Hytten.

De tunge Skridt standsede, Laasen knirkede, og Døren aabnedes med en knagende Lyd; et kulsort, vældigt Legeme fyldte Aabningen — det var Ngombeli. Han støttede sin vaklende, fede Krop mod Dørkarmen, midt paa det behaarede, flommede Bryst hang i en Snor en Lygte, der daskede frem og tilbage efter Kroppens Svingninger. Han gjorde et Skridt ind i Hytten og et til, drejende det modbydelige, behaarede Hoved til Højre og Venstre. Lygten fulgte Bevægelserne, dens Lys strejfede Peders gule Dragt, han saá, hvorledes Ngombelis store Øjne rettedes imod ham. I samme Øjeblik løftede Jan sin Karabin; med begge Hænder omfattede han Løbet og lod Kolben falde med vældig Kraft mod Negerens Baghoved. Der lød et Brag, et halvkvalt Brøl, og det uhyre Kødbjærg styrtede til Jorden som en Stud, der fældes af Slagterens Øksehug.

Peder trak hurtigt sin Lygte frem og saá, hvorledes Jan og Martin kastede sig over Ngombeli, bastede hans Arme og Ben, vendte ham om paa Ryggen og kneblede Munden med Negerens egen Lygtesnor. Peder mente, at al det Besvær var overflødigt, for den sorte Fyr syntes død, dræbt af det vældige Kolbeslag. Men Forsigtighed

skader ikke. Døren blev atter lukket og stænget, og inde i Hytten laa nu i Stedet for Peder og Dick de to Mis-dedere, Branco og Ngombeli.

Snart var Alle samlede bag Hytten, Tommy sendtes efter Hesten, der stod bundet til et Træ tæt ved Kraalen. Dick satte sig med Besvær i Sadlen, Jan tog Dyret ved Bidslet, og nu gik det afsted, bort fra Kafferlandsbyen.

Men næppe var de naaet Hundrede Alen fra den yderste Hytte, før to mørke Skikkelser kom løbende efter dem. Det var Niombasso og hans Fætter. De havde deltaget i Drikkelaget rundt om Baalet og ikke staaet tilbage for nogen af Kraalens Mænd i Retning af at stikke paa de vaade Varer. Træthed og Fuldskab havde sænket dem i en Søvn saa dyb, at Tommy kun med største Møje havde formaaet at vække dem. Men nu kom der Fart paa de sorte Fyre, thi de vilde nok tjene den Sum, som Styrmanden havde udlovet for Førerskab og anden Hjælp paa Rejsen tilbage til Lourenço Markez.

Atter gik det videre, alt imens Tommy og Jan forklarede Niombasso, hvordan Dick var bleven befriet. Men ikke saa snart hørte Kafferen, hvem der nu laa i Hytten, før han i lange Spring og uden at mæle et Ord atter forsvandt i Mørket i Retning af Kraalen.

Peder turde ikke vente længere, kun fire Timer havde de til Flugten, før Sol stod op. Den lille Flok, hvis Midtpunkt var Dick paa den brune Hest, hastede videre.

Snart kom de fri af Skoven og skulde just til at dreje mod Syd hen over den store Slette, da et Udbrud fra Tommy bragte Alle til at vende Hovederne. Et stærkt Ildskær viste sig i Retning af Kraalen, høje Flammer rejste sig over Trætoppene, en vældig, rødlig farvet Røgsøjle svævede over Skoven.

„Kraalen brænder!“ udrød Peder. Han og alle de andre stod stille, mens en utydelig Larm som af fjærne Skrig og Raaben af mange Mennesker naaede dem i den stille, sorte Nat.

Da opløftede Jan sin dybe Røst: „Afsted!“ kommanderede han og greb Hesten ved Tøjlen, „vi maa naa Bjærgene inden Solopgang.“

Og afsted gik det, alt hvad Hest, Matroser og Negre kunde strække. Men en Time efter var de alligevel indhentede, dog kun af Niombasso. Tavs satte han sig i Spidsen for Toget: Riflen hang ham over Ryggen, og sit lange Spyd brugte han som Stav.

„Tommy!“ kaldte Peder, da nogen Tid var forløbet; „Tommy, spørg din Fader, om Kraalen er brændt.“

Tommy rystede paa Hovedet; det var ganske imod Negerskik, at en Søn henvendte Spørgsmaal til sit Ophav. Peder gik derfor hen paa Siden af Jan for at faa ham til at udsørge Niombasso. Det lykkedes, og Jan bragte følgende Svar: „Kraalen er ikke brændt, kun én Hytte — den, hvori Serpa Branco og Ngombeli laa.“

Det gav et Sæt i Dick, og en kold Gysen krøb ned ad Peders Ryg.

„Hvad, brændte Hytten? — Hvem stak Ild paa den?“ spurgte de i Munden paa hinanden. Men Jan trak blot paa Skuldrene og pegede paa den sorte Kæmpekarl, der skridtede afsted faa Alen foran dem med en Holdning som En, der har udført et særlig anerkendelsesværdigt Arbejde.

I Peders Fantasi oprulledes det gyselige Billede af den gule, spinkle Portugiser med Kneblen i Munden og de vildt opspilede Øjne; ved Siden af ham Kafferhøvdingens sorte Kødbjærg. Begge bundne paa Hænder og Fødder i den ravnsorte Hytte. — Et pludseligt Ildskær, en Knitren og Bragen af brændende Vægge og Loft, deres halvvalte Skrig og vanvittige Bestræbelser for at slippe løs, indtil endelig den hele Hytte som et vældigt flammende Baal styrtede sammen over de to Forbrydere.

Peder lagde Haanden over Øjnene, det var altfor skrækkeligt at tænke paa.

„Styrmand,“ hørte han Dick kalde fra Hesteryggen.

Han gik derhen. „Peder Most, hvis vi nogensinde kommer tilbage til Swell, saa véd jeg da, hvem jeg skal takke derfor.“

„Ja, jeg med; det er ham deroppe.“ Peder pegede mod den mørke Himmel.

„Netop. Og han har lært mig noget, som jeg aldrig glemmer.“

„Hvad er det?“

„At man ikke skal søge Hævn. — Jeg vilde hævne mig paa hele den engelske Nation — jeg Fæ! Og hvad blev det til?“

„Vi fik selv Klø,“ mente Peder.

„Akkurat, det fik vi. Dem, jeg har faaet, glemmer jeg næppe. Men hvorfor skulde en dansk Matros, Serpa Branco, Grenouille, Ngombeli og fire-fem af hans Negere slaas ihjel, fordi Schwab fandt paa en taabelig Plan, og fordi jeg søgte at udføre den. — Kan De sige mig det, Styrmand?“

Men Peder blev Svar skyldig.

Og videre gik det i Nattens Mørke henover den øde Slette mod Transvaals Grænsebjerger.

*

*

*

Lourenço Markez var knap til at kende igen. Den lille Bys fredelige Tilværelse var paa én Gang blevet forstyrret, thi Krigstummelen i Transvaal havde skyllet en Menneskebølge ned i den stille Havnestad.

Trængt af den engelske Krigsmagt var en Skare Boere blevet jaget ud af deres eget Land, tværs over Grænsen og ned i Portugisernes Koloni. Dér blev de afvæbnede og transporterede til Havnestaden, hvis Gader, Huse og hele Omegn nu var vrirlende fuld af pjaltede, udsultede Boere. Vaabenløse, Stodder af Udseende, fortvivlede over at være overvundne og udjagede af deres Hjemstavn drev de tapre Mænd om i Lourenço Markez' Gader, tiggede sig Føde til, tryglende om Arbejde, bønfoldende Portu-

giserne om blot at faa Tag over Hovedet, et Skur til at dække sig mod Vind og Regn og mod den dræbende hede Sol. Men Portugals Regering havde ingen anden Forpligtelse end at fratage enhver Kriger, der betraadte Koloniens Jord, hans Vaaben — det manglede blot, at den skulde bespise Englands Fjender! Det kunde gamle Krüger besørge, han var jo midt iblandt sine kære forhenværende Undersaatte.

Thi Transvaals Patriark var sluppet bort fra sit Land. Under de sidste Kampe ved Grænsen var de engelske Tropper blevet trængt væk fra Banelinien; det Moment havde Krüger benyttet, han var med sit Jernbanehjem, sine Guldposer og Tønder rullet lige ned til Lourenço Markez, og var der bleven modtaget med skyldig Honnør af den portugisiske Guvernør.

Hver Dag saå Byens Beboere Krüger sidde i Guvernørboligens Veranda. Den gamle, skæggede Mand med de plumpe, slappe Ansigtstræk sad i en højrygget Lænestol og røg sin historiske Pibe. Paa et Bord ved hans Side laa Biblen opslaaet. Bogens Blade var skidne og krøllede af aarelangt Slid, thi Boerpatriarken læste lige saa flittigt den hellige Skrift i onde Dage som før i gode. Af og til kastede han et sløvt Blik henover den altid voksende Skare af lurvede, sultne Transvaalmænd, der stadig fløkkede sig om den detroniserede Præsident — ham som de alle havde stølet paa. Nu maatte han da hjælpe dem, dele det Guld ud til sine tapre Fædrelandsforsvarere, som de alle vidste, at han havde ført med sig.

Men Krüger sad trygt og sløvt paa Guvernørens Veranda, røg sin Pibe og bladede i den gamle Bibel. Guldet blev, hvor det var gemt, indtil den Dag kom, da et hollandsk Krigsskib førte den gamle Mand og hvad hans var til Europa. Guldet fulgte med, og Boerne i Lourenço Markez sultede videre, indtil deres Fjender, Englænderne, bragte Hjælp.

Tog paa Tog rullede fra Grænsen ned mod Havne-
staden; Waggonerne og Kvægvognene tømtes for deres
usle, pjaltede Indhold og sendtes atter mod Nord efter
nye Sendinger afvæbnede Boere.

Det begyndte at skumre, da den Dags sidste Tog holdt
udenfor Stationen. Det myldrede ud paa Pladsen med
lasede, tilstøvede, skidne Mænd. Ud af den sidste Kupédør
sprang en ung, rødhaaret Fyr, fulgt af fire solbrændte
Sømænd, og endelig viste der sig en bleg, hulkindet Mand,
der bar Armen i Bind, og som med Vanskelighed gik
henover Perronen, støttet til en af Matroserne. Den lille
Skare stak ikke synderlig af mod Omgivelserne, for deres
Dragter og hele Udseende var næppe finere end de fattige
Boeres.

Det var Dicks Undsætningsekspedition, der endelig
naaede tilbage til sit Udgangspunkt.

Det kneb med at skaffe Vogn; der var kun én, trukket
af et Spand gamle Okser, og paa den blev Dick anbragt,
mens Peder og Matroserne fulgte tilfods. Kun Jan Tromp
var ikke mellem dem. Han var løbet iforvejen for at
signalisere til Swell.

Saa gik det langsomt afsted, for Okserne bevægede sig
kun Skridt for Skridt, og gennem Menneskemængden var
det ikke let at bane sig Vej.

Værst blev det, da Karren kom forbi Guvernørens
store Villa. Der maatte gøres Holdt. Peder rørte ved
Dicks Arm og pegede mod Huset:

„Der sidder gamle Krüger, ham vi skulde undsætte.“

Dick vendte sit blege Ansigt mod den gamle Mand
paa Veranda'en og smilede svagt:

„Stakkels Fyr! — Godt at han klarede sig selv. Saa
har Schwab jo ingen Grund til at være vred paa os.“

Endelig naaede de ned til Kajen, hvor Jan stod ved
Landgangsbroen. Swell laa derude, vel et Par Kabel-
længder fra Land, pyntelig som altid og med „Stripes and
Stars“ bølgende fra Flagspillet ned mod Vandet. Motor-

baaden var just halvvejs inde, og i den stod gamle Brown, vinkende med Hat og Lommetørklæde; agter paa Yachten saas andre Skikkelser — Schwab og Lundquist — ligesaa ivrigt svingende med Armene.

Et stort Smil lagde sig over Dicks Ansigt, og en let Rødme farvede hans Kinder.

„Gudskelov for gode Venner! — Jeg havde saamænd ikke troet, at jeg nogensinde skulde se min kære Swell igen.“ Dick stak sin raske Arm ind under Peders, og saa hviskede han: „Lykken er nok bedre end Forstanden, Peder Most!“

„Det staar til Troendes, Mr. Dick.“

*

*

*

Det klare, rene Hav laa udbredt mod Nord og Øst, en frisk Sydostvind lokkede Bølgerne frem paa Overfladen. Men mod Vest laa en mørk Stribe, død og tung — det var Afrikas Kyst.

Paa Swells Kommandobro trampede Kaptajn Schwab frem og tilbage; der var Blink af Tilfredshed i det store, opspilede Øje; men af og til kradsede han sig betænkelig i Nakken. — Det var Glæden over at være sluppet klar af det lumre Malariahul, den Moskitorede Lourenço Marquez og Ærgrelsen over den højst mislykkede Undsætnings-ekspedition, der brødes i Schwabs Hjerne.

Trappen op til Broen knagede, og Brown viste sit stadigt smilende gamle Ansigt med de skarpe Øjne dækkede bag ualmindelig stærkt pudsede Lorgnetglas.

Brown kastede et Blik paa Kompasset og nikkede venligt til Rorgængereren, Jesper Knort:

„Der ligger Tusind Dollars til Dem, Jesper, nede i min Kahyt, naar De er færdig med Vagten. Og saa er der lagt fem Pund paa Hyren — til Dem og de af Kammeraterne, som var iland med Mr. More.“

Jesper slap Rattet og hev op i Bukserne, som han havde for Skik, naar der skete noget uventet. Swell be-

nyttede Lejligheden til at vende Næsen en halv Streg længere mod Nord, end Ordren lød paa, men Jesper fik hurtigt fat paa den rigtige Kurs igen. Saa lettede han paa Huen, listede Skraaen ud af Munden og oplod sin Røst:

„Takker skyldigst, Mr. Brown, det var svære Penge! — Kunde det ikke lade sig gøre, at Rhederiet sendte de fem Pund hjem til Madammen i Marstal. For det var lie'godt hende, der ha'de siddet værst i det, om de sorte Kanibaler ha'de ta'et Livet af Principalen og vos andre.“

„Det skal jeg nok besørge, Jesper. Og saa maa De give mig Adressen paa Enken efter ham, der døde. Det var jo en Landsmand?“

„Det var det, Hr. Brown. Li'saa meget Landsmand, som det bare er muligt. Før han boede saadan netop rundt om Hjørnet — det vil sige i Svendborg.“

Jesper puttede Skraaen ind i venstre Kæbepose, men halede den atter ud:

„Undskyld, Hr. Brown. — Tør man ta' sig den Frihed at forespørge, om Madammen ska' ha' sig en mindre Godtgørelse, fordi a' Kresten gik hen og himlede?“

„Det skal hun, Jesper. Mr. More sender hende tre Tusind Pund.“

Det gav et Spjæt i Jesper, og Swell slog atter et Slag Nord i. Saa sagde han hen for sig selv: „Tre Tusind Pund! — det er et Skub mer end Halvtredstusind Kroner! — Sikken et Rhederi! — Hvis Mutter hører om det, saa tror jeg, Søren hente mig, at hun ærgrer sig brandviolet over, at det ikke var mig, som a' der blev liggende i det Negerland!“

Gamle Brown stod til Luvert ved Siden af Schwab.

„Naar Enden er god, har man jo ikke Grund til at klage, vel Kaptajn?“

„Det har man ikke, Mr. Brown — flæns mit Kølsvin, om man har. Men jeg indrømmer, at naar alting bliver gjort op, saa er det nok ikke min Skyld, at det endte saa godt.“

„Jeg vil ikke modsige Dem, Kaptajn Schwab. Jeg skulde tro, at naar alting bliver gjort op, saa er det nok den rødhaarede danske Styrmand, som har Æren af det meste af det, der er Ære ved i det Galmandsforetagende.“

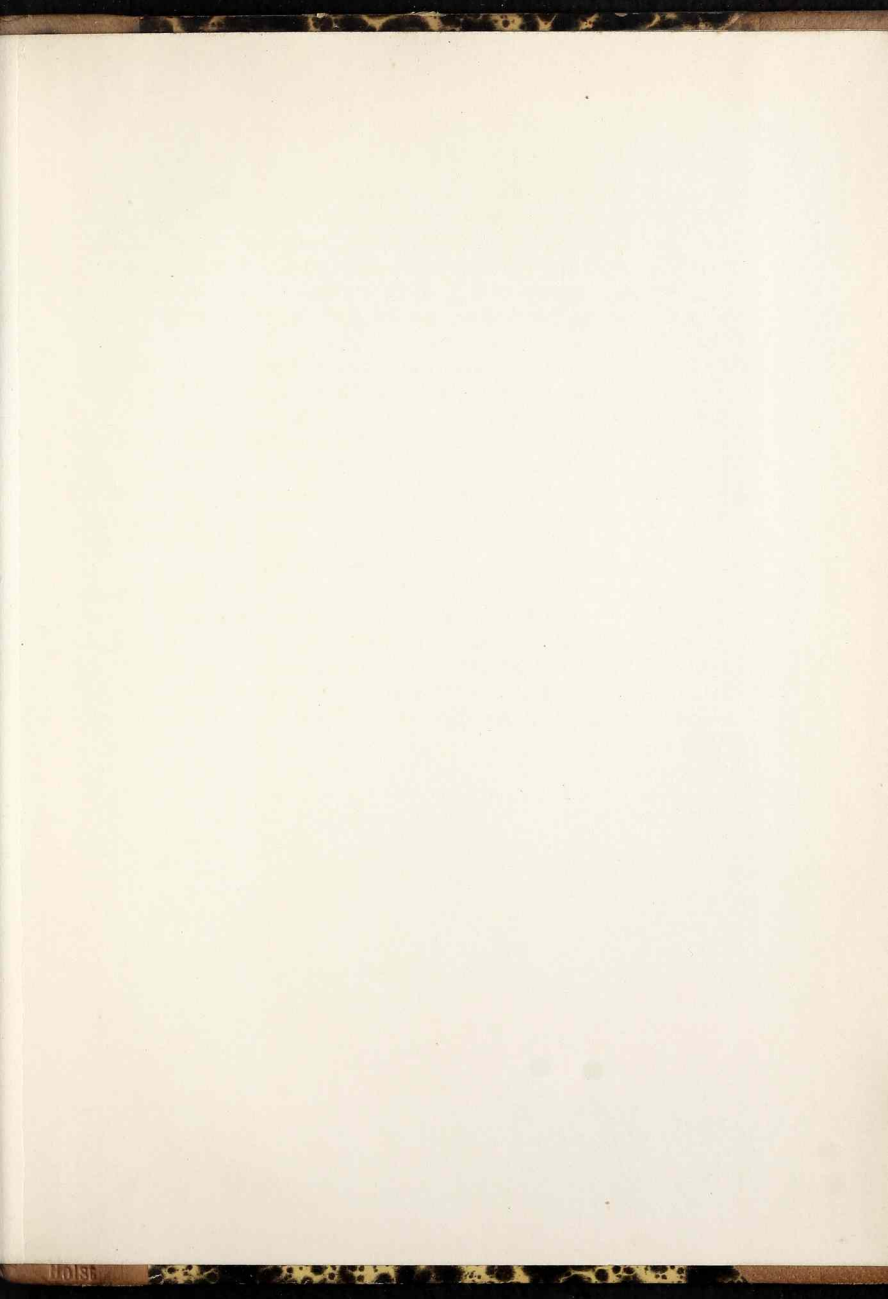
„Der er noget om det, Mr. Brown; — jeg vil sige saa meget som, at jeg kunde ønske ham at være født i Holland.“

„Jeg tror nu, at der maa være amerikansk Blod i Fyren,“ mente Brown; „der er flere af hans Slags Vest for Atlanterhavet end paa modsat Side.“

Den Gamle saá tankefuld ned over Agterdækket. Der laa Dick i sin lange, magelige Flugtstol. Bleg var han og afkræftet. Men den friske Søbrise havde allerede kvikket ham op, og Øjnene spillede livligt og fornøjeligt. Det var med Peder Most, han talte. Styrmanden stod lænet op mod Lønningen og røg sin Morgensnadde.

„Raske Gutter, de to Rødhaarede dernede, hvad Schwab? — Jeg tør holde en ti Punds Note paa, at de allerede spekulerer over, hvordan de næste Gang skal bære sig ad med at sætte Liv og Lemmer paa Spil.“

„Det er imod mine Principer at vædde, naar jeg er sikker paa at tabe, Mr. Brown. — Styrbord en halv Streg, Jesper!“

WALTER CHRISTMAS
PEDER MOST

Andet Oplag (trykt i alt i 6000 Eksemplarer)

heftet 2 Kr. 75 Øre; kartonneret 3 Kr. 25 Øre.

STYRMAND MOST

Oplag: 3000 Expl.

heftet 2 Kr. 75 Øre; kartonneret 3 Kr. 25 Øre.

KONG PEDER

Andet Oplag. Oplag 4500 Expl.

heftet 2 Kr. 75 Øre; kartonn. 3 Kr. 25 Øre.

»Alle raske danske Drengene tilegnes denne Bog«, skriver Forfatteren, og det gør han med Rette, og næppe nogen Bog vil kunne være en rask Drengs Fantasi mere til Behag end „Peder Most“.

Handlingen er spændende nok — hvor mange Drengehjerter ville ikke banke ved at læse om Peder Most og Fritz Klenows vidunderlige Fata? Der er Marryatsk Fantasi i Opfindelsen, og saa er det tilmed danske Drengene, hvis Skæbne berettes. Men hvad bedre er, det er, at Forfatterens Skildringer ere levende og underholdende, hvad enten de dreje sig om Svendborg Sund eller om Orinocofloden. Der er frisk Luft og salt Vand i dem, Forfatteren har aabenbart ikke alene brugt sine Øjne godt de Steder, hvor han færdedes, men han kan gøre Rede for, hvad han har set. Der er i hans Bog en kraftig og djærv Gaaenpaa i Fortællemaaden, som sikkert vil rive det Publikum, han denne Gang har valgt sig, med, og som sikkert vil bevirke, at „Peder Most“ bliver Yndlingslekture for „raske, danske Drengene“.

Berlingske Tidende

Disse Bøger vil sikkert komme til at opleve mange Oplag.

Aarhus Stiftstidende.

„Trænger man til en Bog som Julepresent til en læselysten Gut, er det vanskeligt at finde nogen bedre end disse“.

Norske Intelligenssedler.

WEDDER MOST

WEDDER MOST
WEDDER MOST

HYEMAND MOST

HYEMAND MOST
HYEMAND MOST

KONG PEDER

KONG PEDER
KONG PEDER

The first of the three...
The second of the three...
The third of the three...

...
...
...

